

Le concept

Leanne
Banks

*Poveste
de Dragoste*

8
EDITURA MIRON

LEANNE BANKS

POVESTE DE DRAGOSTE

CAPITOLUL 1

— E timpul să pescuiești sau să scoți momeala, Brick. Vocea răgușită a Lisei Ranson se strecură în mintea lui Brick Pendleton la un nivel semiconștient. Deși trecuseră câteva momente, corpul lui încă mai pulsa de senzațiile acute ale eliberării sexuale. Stilul în care

făcuseră dragoste păruse și mai intens ca de obicei.

O sedusese cu delicatețe, până când ea schimbase rolurile și mâinile ei îl provocaseră pe el. Parfumul amețitor al pasiunii ei îl făcuse să fie conștient doar de ea și de dragostea ei. Geamătul de plăcere, scos de Lisa în momentul, descătușării simțurilor, îi clătinase controlul, însă ceea ce îl aduse pe el pe culmea extazului, fu vibrația puternică a trupului ei. Când Lisa îl strângea, o făcea cu coapsele ei netede, cu feminitatea ei umedă, cu brațele tremurătoare și cu o satisfacție. Uluită pe față.

Pe moment, el se simțea atât de puternic, încât era sigur că putea face față oricăror obstacole. Psihic, simțea o epuizare glorioasă, savurând practic fiecare clipă.

Încercând s-o îmbrățișeze pe femeia care îi crease acea stare de suprasaturare senzuală, avu sentimentul că buna dispoziție îi fu brusc modificată. Se părea că ea se ridicase din pat.

„Să pescuiești sau să scoți momeala”.

— Să pescuiesc? repetă Brick, masându-și fața, într- un efort de a-și limpezi mintea.

— Da, zise ea pe un ton hotărât, fapt care îi dădu o

— senzație de gol în stomac.

Avea o presimțire neliniștitoare a ceea ce avea să urmeze. Împotriva voinței sale, starea de beatitudine dispăru și se ridică și el din pat.

— Asta voiam să-ți spun, înainte ca tu... Înainte ca noi...

Lisa expiră, nerăbdătoare.

— Înainte să ajungem aici. Am încercat să ți-o spun, dar întotdeauna reușești să mă scoți din minți. Brick, vreau un copil.

Brick simți că i se oprește respirația în piept. Se holbă la Lisa. Părul ei șaten, lung, i se revărsa peste umeri, cum stătea cu cearceaful roz strâns deasupra sânilor. În ultimele șase luni, el reușise să-i cunoască fiecare părticică din trupul ei seducător, chiar dacă acum era ascuns de cearceaful ținut ghemotoc la piept. Silueta ei, în formă de clepsidră, ce apărea atât de des în visele lui secrete, îi producea cea mai mare satisfacție.

Deși Brick avea peste un metru nouăzeci, ea nu era deloc intimidată de statura lui, cu toate că el era obișnuit ca femeile să fie intimidare în prezența lui. Totuși, Lisa era cuprinsă de admirație pentru fizicul lui, lucru care îi făcea plăcere lui Brick care încerca să-i încurajeze

această fascinație. Când o atinge, instinctele lui deveneau primitive. Personalitatea ei... ei, bine, suna oarecum slugarnic, dar femeia îi făcea să zâmbească. Îi plăcea s-o facă să roșească și să râdă. Deși îi venea greu să explice asta, îi plăcea modul stângaci. În care ea încerca să-l facă să se simtă bine în propria ei casă.

Era îngrijorat că alții ar putea profita de firea ei bună, astfel că încerca să o protejeze chiar și față de ea însăși. Cu excepția acestei idei cu copilul, la care ea făcea aluzii de două luni, Brick era mult decât satisfăcut de relația lor.

Îi examinează fața, remarcând că buzele îi erau umflate în urma sărutărilor lui. Nu se vedea niciun zâmbet. Ochii verzi, de obicei atât de calzi, erau înrouați de o ușoară tristețe. Și tocmai îi spusese că vrea un copil. O senzație de greutate i se instalează în corp.

— Copil?

Spera că eră o fază trecătoare. Se întinse spre marginea patului, după tubul cu antacizi din buzunarul blugilor lui.

— Ai tot timpul să faci un copil. N-ai decât douăzeci, și nouă de ani și...

— Treizeci.

—

Brick se trase brusc în spate și o privi.

— Nu mi-ai spus. Când a fost ziua ta?

Ea își trase cearceaful și mai sus, acoperindu-și umerii.

— Acum o săptămână și jumătate. Erai plecat din oraș pentru trei săptămâni, în problema aceea specială pentru familia Anderson.

Stinghereala i se cuibări în suflet. O cunoștea pe Lisa de nouă luni, iar de șase luni erau în relații intime. Ar fi trebuit să știe când era ziua ei de naștere. De ce nu se gândise s-o întrebe?

— Te-am sunat de acolo. De ce nu mi-ai spus de asta?

Lisa ridică ușor din umeri.

— Nu m-ai întrebat și n-ai sunat chiar în ziua aceea.

Simțindu-se nelalocul lui, Brick clătină din cap.

— Poți să fii sigură că aș fi vrut să știu. Și ce-ai făcut? Te-ai dus la părinții tăi și ai sărbătorit?

Lisa își coborî genele afișând deja plictisul.

— Nu. Partenera mea mi-a organizat o mică petrecere.

Senada, partenera de afaceri a Lisei, constituia un motiv suplimentar pentru care Brick mesteca antacizi. Femeia avea un temperament sălbatic, iar lui nu-i plăcea

influența ei asupra Lisei. În ciuda vârstei, Lisa avea o inocență rară, care lui Brick îi plăcea în mod deosebit.

— Ce fel de mică petrecere?

— N-a fost mare lucru. Ea și câțiva prieteni mi-au făcut o surpriză la birou.

— Probabil că a adus o armată de „animatorii” masculi, murmură Brick în barbă.

— Numai unul, îl corectă Lisa.

Probabil că îi sesizase dezaprobarea, deoarece continuă repede:

— Dar nu ziua mea de naștere era subiectul real. M-a ajutat doar să consolidez ideea pe care o am de mult timp în minte. Problema e că vreau un copil.

Brick scoase încă o tabletă din tub și o băgă în gură.

— La treizeci de ani ești încă tânără.

— Știu, dar nu vreau să aștept până o să am treizeci și cinci, sau patruzeci, și o să fiu disperată.

Lisa își dădu părul pe spate și continuă:

— Este greu de explicat, Brick, dar am această senzație extrem de puternică, că acum este momentul în care vreau să am un copil.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, deranjată doar de sunetul scos de Brick care ronțăia tableta. Percepea privirea

expectativă a Lisei asupra lui. Căsătorie. Abdomenul i se încorda brusc.

— Lisa, eu nu sunt pregătit pentru un asemenea eveniment.

O altă tăcere se lăsă în urma cuvintelor lui. Îndreptându-și umerii, ea murmură:

— Așa credeam și eu, reuși Lisa să spună cu o voce calmă, inegală.

Părănd să-și adune toate puterile, inspiră adânc, zâmbi tremurător și încercă să pară înțelegătoare.

— N-ar fi corect să încerc să te silesc să-ți schimbi părerea, dar n-aș fi fericită rămânând în această - își flutură mâna, în căutarea cuvântului potrivit - nonrelație. Așa încât nu putem continua...

Vocea i se stinse și îi trebuiă câteva secunde ca să-și revină și să continue:

— Nu pot să-ți spun cât de mult au însemnat pentru mine aceste câteva luni. Fiind cu tine, am devenit mai încrezătoare. Trebuie să-ți mulțumesc pentru asta și pentru tot ce m-ai învățat despre mine însămi.

După o mică pauză, continuă cu timiditate:

— Și pentru tot ce m-ai învățat despre bărbați.

Tot ce m-ai învățat despre bărbații Zăpăcit de această ultimă afirmație, Brick o privi neîncrezător, dar calm, în timp ce Lisa se ridică din pat și își puse repede rochia. Apoi, ea îi așeză hainele pe pat, lângă el. Deși Lisa vorbea, Brick nu o mai auzea, din cauza vuietului din urechi.

Coborî din pat și se postă drept în fața ei.

— Mă arunci la o parte?

Lisa clipi.

— Eu nu i-aș spune chiar așa.

Privirea ei alunecă pe lângă el.

— Vrei, te rog, să te îmbraci?

Brick simți cum e măcinat de frustrare.

— Care e problema? Nu-ți mai place corpul meu?

Lisa îi aruncă o privire întunecată.

— N-am spus niciodată că nu-mi place trupul tău. Doar că este impropriu ca tu să stai acolo complet dezbrăcat, când încercăm să discutăm.

Brick văzu expresia hotărâtă de pe fața ei și înjură. Într-o tăcere stânjenitoare, își puse blugii și cămașa.

— Dacă nu vrei să-i spun „aruncat”, cum ai numi-o? Lisa oftă.

— Vrem lucruri diferite. Eu vreau familie și angajament. Tu vrei distracție. Este o prostie să

— continuăm să vrem unul de la celălalt lucruri pe care nu le putem oferi. Am citit câteva cărți despre acest subiect, dar...

Brick gemu și se așază pe pat, ca să-și pună pantofii. Încă una dintre acele femei autodidacte. Ele îl vor omori până la urmă...

— ... ei spun că e mai bine dacă faci o ruptură categorică, în acest caz. Mi-au trebuit două luni ca să o pot face, dar cred că așa e mai bine.

Vocea îi tremura, în timp ce lupta să-și rețină lacrimile.

Brick simțea o durere surprinzător de ascuțită în piept. Se ridică.

— Deci, asta e? întrebă, încă nereușind să înțeleagă cu adevărat. După nouă luni în care am fost împreună, asta e tot ce ai de spus?

Lisa închise ochii vrând să-și ascundă încordarea.

— Cred că da, spuse în cele din urmă, cu o voce slabă. Aș vrea.

Își strânse buzele și își clătină capul, ca și cum ar fi făcut un legământ să nu deconspire și alte dorințe referitoare la el.

Cu fiecare secundă care trecea, ea părea că se

Îndepărtează din ce în ce mai mult de ei. Îl luase prin surprindere, iar el nu știa ce să facă. Îi fusese credincios și atent atât cât știa să fie. În același timp, Brick presupusese întotdeauna că el era vioara întâi în relația lor, evitând astfel orice discuție în

pravința angajamentului. Simțea cum îl învăluie confuzia, realizând În aceeași clipă că ea vorbea serios. Deci ea voia să se termine relația dintre ei, iar el nu era încă pregătit pentru asta. Își trecu degetele prin păr, neștiind ce naiba să facă sau să zică.

— Aș vrea să te sărut.

Strângându-și brațele în jurul ei, Lisa făcu un pas în spate. Clătină din cap.

— Nu cred că e o idee bună.

Refuzul ei tăia ca un cuțit.

— Atunci de ce ai... zise el, arătând spre pat.

— Nu aveam intenția s-o fac, dar tu...

— Dar eu am fost gata și dornic s-o fac din clipa în care te-am văzut. Așa cum se întâmplă întotdeauna, zise el dezgustat, amintindu-și ușoara ei reținere din momentul în care el o sărutase și o dusesese în pat. Simțind că îl cuprinde disperarea, își băgă mâinile în buzunare.

—

— Presupun că ăsta e „la revedere”.

Ochii Lisei se umplură de lacrimi.

— Presupun că da, șopti ea.

Brick porni spre ușă și puse mâna pe clanța rece. Ezită. Era o prostie. Poate că mai puteau discuta. Poate că Lisa mai putea aștepta puțin. Ce să aștepte? îl mustră conștiința. El n-avea să se căsătorească și nu va avea copii niciodată. Totuși, ceva din interiorul lui se răzvrătea la gândul că nu va mai fi cu ea. Neștiind ce să facă, se răsuci și spuse:

— Lisa?

— Du-te! îl îndemnă Lisa.

În holul întunecos, trupul ei era mai mult o umbră, dar vocea îi era fermă:

— Ai spus deja „la revedere”...

Cu un gust amar în gură, Brick deschise ușa și ieși.

Lisa nu respiră decât după ce zgomotul pașilor lui dispăru complet. Panica îi strângea pieptul ca într-o gheară uriașă, inima

bătându-i atât de repede, încât se temu că se va înăbuși. Începu să inspire și să expire, după o tactică pe care o cunoștea din tratatul de yoga, simțind cum respirația revenea la normal.

Dumnezeu s-o ajute, o făcuse. După două luni de repetiție și de înăbușire a dorințelor, își încheiase legătura cu Brick Pendleton.

Ar fi fost mai ușor să-l expedieze dacă acesta ar fi fost superficial sau crud, dar Brick nu era așa. El fusese sincer și corect cu ea încă de la început. Căsătoria nu făcea parte din planurile lui, iar ea îi acceptase poziția până când sentimentele ei se amplificaseră atât de mult, încât nu le mai putea ascunde. Știa că Brick fusese promovat ca director de divizie în meseria lui, datorită muncii grele depuse, a onestității și a corectitudinii. Era respectat nu numai de către cei din profesia lui, ci și de întreaga comunitate.

Deși era caracterizat ca fiind un om de acțiune, era totuși și milos. Când Midwest-ul suferise de pe urma inundațiilor masive, el organizase un program de ajutorare, de care beneficiaseră atât victimele inundațiilor, cât și cetățenii din Chattanooga, care priveau dezastrul la știrile de seară, stând în fața televizorului și simțindu-se neajutorați.

Era un amant pasionat și atent. O strângea întotdeauna în brațe după ce făceau dragoste și existaseră momente în care ea simțise că asta însemna ia fel de mult pentru el, ca și pentru ea.

Iar acum tocmai, îi spusese „la revedere”.

— Am făcut ceea ce trebuia, își repetă pentru a suta oară.

Stinse luminile și se întoarse în dormitor. Patul era o grămadă răvășită, iar aerul părea că o învăluie cu mirosul lui. Ignorând durerea din inimă, Lisa schimbă așternutul și îl aruncă în mașina de spălat. Dădu cu spray prin cameră până când aproape că se sufocă de aroma lui.

Lisa ar fi fost prima care să recunoască că nu se simțise niciodată bine în preajma bărbaților, încă de mică, fusese întotdeauna cea mai înaltă fată din clasă și nu își purtase înălțimea

cu grație până în urmă cu câțiva ani, când încetase să mai încerce să-și imagineze cum să atragă bărbații. Ca o ironie, se părea că în același moment bărbații începuseră s-o observe, dar ea se lansase în transformarea afacerii ei, de furnizare a proviziilor, într-un succes. Cu excepția unor întâlniri ocazionale, ea își dedicase timpul și energia doar carierei sale. Era ceva despre care descoperise că putea controla și care-i dădea cea mai mare satisfacție pe care o avusese vreodată.

Până la Brick. Când începuse să se întâlnească cu el, una dintre prietenele ei o avertizase că se juca cu dinamita. Lisa râsese și presupusese că femeia făcea un mic calambur, din moment ce Brick era expert în demolări. Iar acum, știa adevărul. Brick îi întorsese viața cu susul în jos. O făcuse să fie acut conștientă de feminitatea, de senzualitatea și, în cele din urmă, de condiția ei de femeie. Deși el ar fi fost îngrozit s-o știe, ea considera că Brick era responsabil de dorința ei de a avea un cămin și o casă.

Ani de zile, Lisa își ascunsese dorințele secrete sub o aparență mai practică, dar acum nu mai putea ignora visurile adevăratei Lisa. Adevărata Lisa avea cutezanța de a dori un bărbat, cu care să-și împartă viața, și un copil. Conform celor cinci cărți pe care le citise în ultimele câteva luni, nu exista niciun motiv pentru care n-ar fi putut să aibă ceea ce-și dorea. Era nevoie doar de puțină strategie și de mult simț practic, începând cu ruperea relației ei cu Brick.

Se uită la seturile de cearceafuri din dulapul de rufe și simți o strângere de inimă. Brick făcuse dragoste cu ea pe absolut fiecare set, cu excepția unuia. Luptând cu disperare împotriva unui val de melancolie, despături cearceaful nou și îl puse pe patul ei, ce era de mărimea

celui al unei regine. Făcu un duș, încercând prin asta să șteargă amintirea momentului în care el o posedase.

După ce își termină dușul și își uscă părul, Lisa stinse lumina și se strecură sub cuverturi. Cearceafurile erau, atât de apretate, încât aproape că o zgâriau. O durea capul din cauza parfumului

prea dulce al deodorantului. Ochii îi ardeau datorită efortului de a-și reține lacrimile. Tot corpul o durea din cauza frustrării. Iar inima, oh; Dumnezeu, inima ei era groaznic de îndurerată.

Dintr-o dată, era prea mult.

Închise ochii, împotrivindu-se lacrimilor fierbinți care i se scurgeau pe obraz. Trupul i se zgudui din cauza unui suspin întrerupt. Știa că o să fie dureros, dar nu visase niciodată că se va simți sfâșiată. Toată aerisirea și spălarea puteau s-o ajute să scape de Brick, practic. Dar, se întreba ea, cum va reuși să scape de el psihic?

Trei săptămâni mai târziu, Lisa ieșea cu Mark, un avocat drăguț și liniștit, care se ocupa de taxe și care avea să fie un soț bun pentru cineva ca ea. Deși nu simțea nici cea mai slabă urmă de atracție pentru el, Lisa era hotărâtă să-i ofere toate șansele. După ce văzură un film, merseră la barul unde îl întâlnise prima dată pe Brick. Se simți stânjenită chiar din clipa în care

puse piciorul în bar. Făcuse tot posibilul să-l evite pe Brick și locurile pe care le frecventaseră împreună.

Cuprinsă de un frison din cauza agitației, comandă o Marguerita, ca să-și calmeze nervii. Un amestec ciudat de dezamăgire și de ușurare o cuprinsese când descoperi că Brick nu se afla în bar. Începu o conversație ușoară cu avocatul ce părea că nu se simte în largul lui. Remarcând un asociat de afaceri, prietenul ei se scuză și dispăru în absența lui, Lisa privi fix masa, amintindu-și cu ușurință zecile de motive pentru care detestase întotdeauna primele întâlniri.

— Ce mai faci, Lisa?

Vocea joasă, răgușită o făcu să tresară puternic. Lisa se holbă la Brick, privindu-i părul șaten, ciufulit, și ochii întrebători.

Amintirea primei clipe în care se întâlniseră năvăli în mintea ei. Înălțimea lui o lăsase fără replică. Acesta fusese primul lucru care o impresionase. Îi venise greu să-și țină privirea departe de locul în care stătea el, la bar. Și avusese un șoc, atunci când îi întorsese privirea. Deloc surprinzător o femeie stătea lângă «I, încercând să-

i câştige atenția. El fusese politicos, în mod distant, în timp ce își termina berea și își ținea privirea ațintită asupra ei.

Lisa ajunsese să se simtă atât de stânjenită, încât începuse, în mod deliberat, să privească în altă parte și să se gândească să se scuze față de prietenul ei și să plece. Când apăruse lângă masa ei, având un zâmbet care o asigură că „sunt inofensiv”, și cu niște ochi violeți, ce parcă o anunțau: „Ești a mea”! Lisa abia dacă mai putea să respire, nicidecum să mai și vorbească.

În seara aceasta, ochii violeți spuneau același lucru, dar nu mai exista niciun zâmbet jucăuș. Ea nu știa dacă era frică, pasiune sau nebunie, dar pulsul începu să-i zburde de două ori mai repede.

Brick purta o cămașă albă, descheiată la gât, cu mânecile suflecate neglijent. Culoarea deschisă îi accentua bronzul și îi atrase atenția Lisei asupra gâtului lui. Obişnuiau să joace un joc în care ea îl atinge pe gât cu sărutări, iar ei încerca să nu se gâdile. Lisa își plimbă privirea pe brațele lui puternice, gândindu-se de câte ori o ridicase el și o cărase în brațe, cași cum n-ar fi fost mai grea decât un copil?

Dar asta nu se va mai întâmpla.

Lisa inspiră repede și, pentru o clipă îngrozitoare, simți cea mai ciudată nevoie de a urla.

Șocată de acest gând, înghiți cu greu, își dresе vocea și își aminti că el îi pusese o întrebare.

— Bine, reuși să spună. Dar tu?

El ridică din umeri.

— Ocupat cu munca. Te-am sunat de câteva ori, dar mi-a răspuns robotul.

Își puse piciorul pe platforma pe care era așezată masă și se aplecă mai aproape.

Poziția lui îi bloca vizibilitatea interiorului barului și, într-un fel, făcu conversația lui să pară măi intimă. Lisa se retrase puțin.

— Da, ei bine...

— Sora mea e proprietara unui vas fluvial, în Beulah County. A organizat o petrecere de reunire a celor șase frați ai mei și aș vrea să vii și tu.

— Nu știam că ai o soră și șase frați, zise ea, îngrozită că acea mică informație personală o afecta atât de mult.

— Presupun că n-a venit niciodată vorba despre asta. Ar fi contat?

Ar fi contat? Lisa ezită. Simțise întotdeauna că Brick își delimitase cu strictețe viața personală în fața prietenilor și a persoanelor intime. Momentele de destăinuire erau foarte rare.

El îi împărtășise puțin despre munca lui, dar nimic despre familie. Asta o duruse. Fusese o dovadă în plus că el nu avea intenții serioase cu ea.

— Nu știu.

— Ascultă, Lisa, m-am gândit mult...

Își puse mâna peste ale ei și o privi cu intensitate în ochi. Privirea lui deveni mai pătrunzătoare, când continuă:

— Totodată, mi-ai și lipsit.

Inima Lisei bătea cu putere.

— Aveam ceva al naibii de bun și totul s-a terminat în mai puțin de un minut, l-am pus capăt fără să ne gândim la posibilități.

Lisa simțea cum se pierdea din nou sub farmecul lui. Atingerea mâinii lui o făcuse să tremure, iar expresia ochilor lui ar fi topit și oțelul. Dacă își urma instinctul, ar fi ajuns cu el în pat în mai puțin de treizeci de minute. Ar fi făcut sex în mod incredibil. Sâni i se întăriseră numai la gândul acesta. Dar, după ce atracția fizică s-ar destrăma, Brick s-ar eschiva de la orice discuție serioasă, iar ea s-ar simți frustrată emoțional.

— Nu cred.

Se întrerupse, simțindu-se atât ușurată, cât și stânjenită când îl zări pe Mark întorcându-se la masă.

— Iată-l pe cel care mă însoțește.

Privirea lui Mark deveni întrebătoare.

— Te însoțește?

Lisa afișă un zâmbet de circumstanță și își retrase mâna de sub a lui Brick.

— Mark Lawford, el e Brick Pendleton. Este...

Ambii bărbați o priveau, așteptând.

— Este expert în demolarea clădirilor, încheie ea...

Brick se holbă la Lisa, nevenindu-i să creadă.

— Ei, nu mai spune, zise Mark, întinzând mâna. Arunci în aer clădiri pentru a-ți câștiga existența?

Brick își luă plivirea dinspre Lisa și îi strânse mâna lui Mark.

— Nu chiar. De obicei, distrug fundații, zise, încă amestec de modul în care-l prezentase Lisa.

Expert în demolări. Nu fost amant, prieten, sau bărbatul care îi cunoștea fiecare părțică din corp. Respiră încet, adânc. Brick se mândrea cu grozavul lui simț al umorului, dar» zâmbetul lui păru puțin forțat, atunci când reuși să-l schițeze...

— Folosesc rar explozibil. Cea mai mare parte a muncii o fac cu ajutorul mașinilor.

—

— Cred că e ceva deosebit. Nu vrei să stai cu noi? Eu fac cinste, iar tu poți să ne spui câteva din poveștile tale de război.

Brick aruncă o privire spre Lisa. Aceasta scutură repede și cu disperare din cap. El ezita. Dacă ar fi fost un tip drăguț și politic, ar fi trebuit să se scuze și să refuze, dar în acel moment nu se simțea deosebit de politic. Se așază pe scaunul care se afla chiar vizavi de Lisa.

— Pare o idee bună. O să beau o bere și o să vă spun câte isprăvi vreți.

Pe parcursul unei ore, Brick le împărtăși câteva întâmplări din viața lui profesională. Observă că Lisa îi evita privirea, iar Brick lupta împotriva imboldului pervers de a face ceva care să-i atragă, atenția. Nu putea vedea o legătură serioasă între Lisa și Mark; de fapt, nu o putea vedea pe Lisa devenind a altuia, în afară de el. Refuza să ia în considerare perspectiva altui bărbat în patul ei.

Se mișcă ușor, genunchiul lui lovindu-l pe al ei. Ea își retrase repede piciorul și îi evită din nou privirea. Brick simți o undă de nerăbdare și sorbi din bere.

— Deci, ce film ați văzut?

—

Mark numi un film de acțiune, iar Lisa se juca cu ceasul de la mână. Făcea tot posibilul să-l ignore pe Brick, iar acesta se săturase să fie ignorat.

— Ai închis ochii în timpul scenelor violente? o tachină el cu blândețe.

Dacă ar fi stat lângă ea, ar fi strâns-o de talie. Așa însă, își întinse picioarele de o parte și de alta a picioarelor ei, pe care le apropie suficient de mult pentru ca ea să devină conștientă de apropierea lui. În sfârșit, privirea ei. Șocată se ridică și o întâlnește pe a lui.

Lisa încercă să-și tragă picioarele din strânsoarea lui. Atingerea, puterea și căldura picioarelor lui îi trimiteau o fierbințeală care îi pulsa haotic prin vene.

— Mi-am ținut ochii deschiși tot timpul, doar eu două excepții, recunosc eu, aruncându-i o privire aspră, când el îi eliberă picioarele.

Mark își mută privirea de la Brick la Lisa, întrebător.

— Nu mi-ați spus cum v-ați cunoscut.

Încercând să salveze ce mai putea din această întâlnire dezastruoasă, Lisa se forjă să zâmbească și zise, cu nonșalanță:

— De fapt, ne-am cunoscut chiar aici, cu nouă luni în urmă.

—

Îi aruncă lui Brick o privire de avertisment.

Ochii lui Brick sclipiră periculos.

— Nouă luni și douăzeci și trei de zile, o corectă el Și acela a fost doar începutul.

CAPITOLUL 2

— E cam sfrijit, spuse Brick, patruzeci și cinci de minute mai târziu, când Lisa deschidea ușa casei ei.

— Ție toți ți se par sfriji, ripostă ea, complet exasperată.

La bar, Mark Lawford sesizase tonul lui Brick și o privise pe Lisa întrebător. Lisa fusese atât de jenată, încât nu reușise să găsească un răspuns adecvat. Nu era încântată de sentimentul de ușurare pe care-l simțise când Mark nu o sărutase de „noapte bună”. Nu era deloc încântată că prima ei întâlnire cu „un obiectiv” se încheiase atât de dezastruos. Și nu era încântată că nu știa pe cine să fie mai furioasă, pe Brick sau pe ea însăși.

Nu l-ar fi lăsat să intre, dar el pretindea că are carnetelul ei de adrese, și, atunci când își verificase poșeta, bineînțeles, Lisa descoperise că acesta lipsea. Carnetelul de notițe era una din chei în căutarea unui

soț. Aflat în mâini greșite, informația pe care o conținea putea deveni umilitoare. Lisa întinse mâna.

— Unde e carnetelul meu de adrese?

— Într-o clipă, pronunță el... Mai întâi să bem ceva și să stăm puțin de vorbă.

Trecu pe lângă ea și intră în apartamentul micuț. R”

Mâna Lisei strânse mai tare ușa și ea închise ochii, cu frustrare. Se descurcase destul de bine în strădania ei de a trece de Brick și a începe căutarea viitorului tată al copiilor ei, până când se întâlnise cu fostul, ei amant. „Fost amant”. Gândul făcu ca stomacul să i se contracte.

Lisa trânti ușa, mental și fizic. Hotărâtă să scape de Brick, se răsuci și intră în apartament.

— Nu o să-ți ofer nicio băutură îi spuse ea printre dinții strânși bărbatului care stătea tolănit pe canapeaua ei, O să-ți cer carnetul meu de adrese, o să-ți mulțumesc, o să te conduc până la ușă și o să-ți spun „noapte bună”. Țasta e programul. Ai înțeles?

— Brick o privi fix pentru un moment. După ce păru să-i

măsoare hotărârea, el se încruntă și scoase din buzunar carnetul. Se ridică în picioare:

— Pentru ce sunt cele trei steluțe?

Umiliința i se adună în piept. Lisa simți cum obrații îi iau foc. Îi smulse carnetul din mână.

— Nu e ceva care să te îngrijoreze.

— Oh, dar îmi fac griji pentru tine.

Brick veni mai aproape și privi în jos, spre ea.

— Mă întreb dacă nu încerci să te ocupi de aprovizionarea pentru prea multe petreceri. Mă întreb dacă nu uiți să cinezi. Mă întreb dacă nu cumva muncești atât de mult, încât uiți să te distrezi.

Lisa încercă să nu lase grija lui să-i înmoaie hotărârea.

— Astă-seară am cinat și mă distrăm cu Mark.

După expresia lui neîncrezătoare, probabil că Brick ghicise că ultima declarație era o exagerare, dar nu o comentă.

— Mă întreb dacă n-ai dat peste nimic, conducând mașina cu spatele, săptămâna asta.

Lisa își strânse buzele. Bărbatul acesta știa mult prea multe despre ea, chiar și mica ei problemă de a iovi diverse lucruri, când mergea cu mașina înapoi. Chiar în acea dimineață, abia ratase o cutie poștală.

— Nu.

El făcu o pauză, cu o față extrem de sinceră.

— Încă de când m-ai izgonit din” apartamentul tău, după ce ai făcut dragoste cu mine ca o sălbatică...

—

Amintirea, murmurată cu vocea lui joasă și răgușită, o făcu să freamăte din cap până în picioare.

— Nu te-am izgonit. Doar nu locuiam împreună.

El se apropie și îi ridică o şuviță de păr.

— Atunci, tu cum ai numi-o?

— Eu... eu...

Înghiți cu greu, negăsindu-și cuvintele. Aproximarea lui o, afecta,

ca și cum ar fi urcat prea repede la suprafață, după o scufundare la mare adâncime. Privirea lui rătăcea pe tot corpul ei. El voia s-o atingă în toate punctele pe care le privea, își dădu seama Lisa. Simți cum corpul i se topește.

— Te-am invitat să pleci, reuși să spună, cu o voce încordată.

El ridică dintr-o sprinceană și își trecu degetele prin părul ei.

— Data viitoare, zise liniștit, cred că o să trebuiască să-ți refuz invitația.

Degetul lui mare atinse ușor, curba moale a bărbiei ei și Lisa fu nevoită să reziste impulsului de a-și întoarce fața în palma lui mare.

— Data viitoare nu o să te mai invit Data viitoare o să...

—

El își apăsă degetul mare pe buzele ei, oprindu-i amenințarea.

— Mi-a fost dor de tine.

Lisa expiră tremurător. Cuvintele lui simple și directe avută efectul unei bombe explodând în interiorul ei.

— Mi-a lipsit faptul de a te ține în brațe, de a te săruta, de a face dragoste cu tine. Și de a sta de vorbă cu tine.

Își lăsă capul mai aproape de al ei, așa încât Lisa nu numai că-i auzi vorbele, dar ie și simți. Brick își luă degetul de pe gura ei și își încolăci brațul în jurul mijlocului Lisei.

— Spune-mi adevărul, Lisa. Ție nu ți-a fost nici măcar un pic dor de mine?

Lisa simți o emoție atât de intensă invadându-i sufletul, încât o durea să se uite la el. Își închise ochii strâns.

— Oh, Brick, șopti ea.

Gura. Lui fierbinte o captură pe a ei, limba lui se strecură ușor dincolo de buzele ei, iar genunchii și hotărârea Lisei se înmuiară. Era un sărut gen „Nu vreau să trăiesc fără tine”, întărit de o seducție delicată. Măinile ei băjbăiră după umerii lui și Lisa fu imediat

complet învăluită în brațele lui.

Cu mâna pe spatele ei, Brick își potrivi partea de jos a corpului

aproape de a ei, astfel încât Lisa îl simți lipit intim de abdomenul ei. Inima ei aproape că explodă. Și ei îi fusese dor de el, în modul acesta. Îi lipăiseră brațele lui în jurul ei, sărutul lui înfometat și modul în care el își arăta cu sinceritate nevoia de ea, o nevoie pe care el voia ca ea să o Satisfacă.

Stărnirea pură urca în ea ca whisky-ul curat, răpindu-i respirația și judecata. Coapsele îi fremătau, o durere neliniștită se stabili în partea de jos a abdomenului ei și, instinctiv, dori să-l atingă acolo unde el creștea, încordat și tare. Lui Brick îi plăcuse întotdeauna atingerea ei. Lisa își cobori mâna pe pieptul lui, spre stomac.

El scoase un geamăt încurajator, cară vibră delicios în gura ei. Își lăsă degetele mai aproape de vârful masculinității lui încordate.

Brick își mișcă bazinul spre mâna ei și își îndepărtă gura de a ei. Capul lui se scufundă în umărul ei, și respirația lui întretăiată se contopi cu a ei.

— Dumnezeu, cât mi-ai lipsit, Lisa! A trecut atât de mult timp. Lasă-mă să te duc în pat.

Cuvântul „pat” o izbi pe Lisa ca două talgere lovindu-se unul de celălalt, reverberând prin conștiința ei supraîncălzită.

Una din mâinile lui se ridică pentru a-i mângâia sânul, iar ea simți un nou fior senzual în interior.

— Lisa, murmură el, apăsându-și din nou erecția în mâna ei, căutând atingerea ei intimă.

Mintea și corpul Lisei erau într-un dezacord total în legătură cu ceea ce va urma.

Ce făcea? urla conștiința ei. Lisa își retrase mâna și îl împinse de umăr. După trei săptămâni departe de el, un singur sărut și ea se pierduse.

— Oh, Dumnezeu, ce fac? șopti ea întretăiat, răsucindu-se la depărtare de el și simțind imediat lipsa căldurii lui.

Lisa își înfășură mâinile în jurul taliei.

Corpul lui Brick se răzvrăti la distanța bruscă dintre ei. Se întinse după ea, dar Lisa se depărtă repede. Mâinile lui erau

incredibil de goale Ce se întâmplase? Cu o clipă înainte era expresia căldurii feminine în brațele lui, iar o clipă mai târziu, se retrăsese. Brick își scutură capul, ca să-l limpezească. Lisa părea că e gata să plângă. Realitatea aproape că îl frânse în două. Vrând s-o strigă în brațe, având nevoie de asta, el îi atinse brațul.

— Nu!

Lisa aproape că sări afară din propria piele își dădu părul pe spate.

— Nu vreau...

Înghiți greu și își scutură capul.

— Nu vreau asta. Nu am vrut-o.

Brick se opri, absorbind lovitura rapidă.

— Ba da, aj vrut-o. Amândoi am vrut-o.

— Bine, recunosc eu ea. Corpul meu a vrut-o.

Inspiră adânc și, în cele din urmă, îl privi pe Brick în ochi.

— Dar mintea, nu. Asta - orice ar fi între noi.

Își flutură mâinile, exasperată.

— E inutil. Am încercat să ți-o spun mai înainte.

Brick își trecu degetele prin păr.

— Mie nu mi se pare inutil. Să fac dragoste cu tine a fost întotdeauna mîi mult decît.

— Nu la asta m-am referit.

Ochii Lisei se întunecară.

— A fost excitant, continuă ea. Întotdeauna e excitant, dar după ce se termină...

Lisa oftă și explicația ei se stinse.

— Ce se întâmplă, după ce se termină? întrebă el, simțind un, junghi de remușcare.

Oare fusese atât de egoist încât pusese plăcerea lui înaintea plăcerii ei? Dumnezeu știe, când făcea dragoste cu Lisa, avea senzația unui incendiu ce trebuia stins, dar plăcerea ei fusese importantă pentru el.

— După ce se termină, începu ea, și ezită din nou. Tu ești același, și eu sunt aceeași. Tu tot nu vrei obligații, iar eu tot vreau o familie. Tu pleci, de obicei, acasă, iar a doua zi dimineată, eu mă simt...

Ridică din umeri.

— Goală.

Brick era primul care să recunoască că psihicul feminin era un mister absolut pentru el.

— Asta vrea să însemne că ar trebui să rămân peste noapte. Pentru că dacă asta e.

— Vrea să însemne că ar trebui să rămâi în fiecare noapte.

Brick simți un spasm în bărbie. Jena îl cuprinse și îi strânse stomacul. Își înfipse mâna încleștată în buzunar. La naiba, pur și simplu nu era gata să o lase pe Lisă liberă. Nu voia încă să renunțe la ea. Când îi văzuse acel carnețel, cu numele lui tăiat, simțise o panică pură.

— Putem trăi împreună.

Ochii ei se rotunjiră de surpriză. Nesiguranța îi apărură pe față, dar numai pentru o secundă. Lisa privi în altă parte.

— Nu cred, spuse ea, încet.

— Lisa, poate Că e doar o stare trecătoare, zise el, exprimând în cuvinte ceea ce spera, întrucât nu putea accepta să nu mai fie cu ea. Uită-te la cât de prinsă de slujbă ai fost, Iar acum, dintr-o dată, vrei căsnicie și un copil. Poate că toate acestea vor trece, în câteva săptămâni sau o lună.

— Nu e „dintr-o dată”, se tângui ea. Și nu mă aștept să înțelegi, pentru că nu cred că mă cunoști atât de bine.

Jignit, Brick o privi, neîncrezător.

— Ce naiba...

Lisa ridică o mână.

— Mă cunoști din punct de vedere sexual, dar nu și din altele. Din acelea în care vrea o femeie să fie cunoscută de un bărbat.

Având senzația că se scufundă, Brick îi simți hotărârea. Era

ceva nou, și el nu putea lupta cu asta. Înainte, ea fusese flexibilă, aproape maleabilă, iar el sperase că va putea să o convingă să treacă de această

ultimă cădere, așa cum făcuse înainte. Dar ea părea să se înfrunte cu ceva din interiorul ei, ieșind mai puternică din asta.

Deși o depășea cu treisprezece centimetri și era mai greu decât ea cu patruzeci și cinci de kilograme, Brick, care era cunoscut pentru puterea lui, se trezi invidiind-o pentru tăria ei.

Lisa luase o decizie bazându-se pe ceea ce credea ea că era mai bine. Ceea ce hotărâse, își dădu el seama, era că ea nu-l voia.

Brick își scoase batista care și-o legase în jurul capului, pentru ca sudoarea să nu-i intre în ochi și acceptă scaunul și berea rece pe care i le oferea sora lui Carly.

— Mulțumesc.

Cumnatul lui, Russ Bradford, se așază pe un alt scaun și îl salută pe Brick cu berea lui.

— Mulțumesc pentru ajutor. Jur că atunci când ai spus că vii pentru weekend nu aveam de gând să te pun să muncești până mori.

— Mai am mult până mor, zise Brick, deși se simțea mizerabil în interior.

Știa că Russ avea nevoie de ajutor, iar el avea nevoie să-și înăbușe neliniștea din el. Până în acel moment, nu reușise.

— Din moment ce în ultima vreme am venit aici atât de des, m-am gândit că ar fi mai bine să-mi merit întreținerea.

— Nu e nicio problemă, și tu știi asta, zise Carly. Ești sigur că nu vrei să vii în croazieră pentru cină, pe Matildas Dream? Pot să-ți găsesc un loc. Până la urmă „zâmbi ea, erai și tu proprietar asociat.

— Unul din cei opt proprietari, zise el, strâmbându-se.

Cei șase frați ai lui Brick, el și Carly, moșteniseră vasul fluvial de la o mătușă.

Russ cumpăraseră părțile fraților, iar Carly îl preluase și-l transformase într-o afacere de succes.

Brick nu era într-o dispoziție în care să fie sociabil. Dacă era sincer cu el însuși, trebuia să recunoască că nu avea dispoziție pentru nimic.

— Mulțumesc pentru ofertă, dar cred că o să rămân aici la noapte.

Carly se încruntă îngrijorată.

— Afacerea merge bine?

— Exploziv, spuse Brick.

—

Ea schimbă o privire cu Russ.

— Ai alte probleme?

Brick ridică din umeri.

— Nimic care să nu poate fi vindecat de încă câteva beri și un duș.

— Cum o cheamă? întrebă Russ.

Brick se opri în mijlocul mișcării de ridicare a căinii la buze, apoi o puse înapoi, pe masă. Nu se uită la Carly sau la Russ. Știa ce ar vedea. Russ ar avea acea expresie cercetătoare, gen „fără prostii”, „dă-mi un răspuns”, iar Carly ar arăta îngrijorată. Și el credea că-i păcălise pe toți.

— Nu-i mare lucru. Totul s-a terminat, oricum.

— Dacă nu e mare lucru, atunci cum de ai fost aici cinci din ultimele șase weekend-uri?

Asta îl înțepă. Brick încerca să scape de gânduri și se forță să zâmbească.

— Hei, dacă v-a deranjat prezența mea, trebuia să-mi spuneți. Dorm tocmai la capătul celălalt al casei, așa că nu v-am auzit tipând decât o dată sau de două ori.

Sora lui mai tânără roși. Carly își rostogoli ochii...

— Știam că n-o să primim un răspuns direct de la tine. CIA ar putea lua lecții de la tine despre cum să te

— oprești să dezvălui secrete. Probabil că nu ai avut intenții serioase cu ea, altfel ai fi adus-o aici, să ne cunoaștem.

— De ce să fac asta?

Ea îl privi cu o neliniște prost ascunsă.

— Pentru că așa ar fi fost normal. Când îți pasă cu adevărat de o femeie, vrei ca ea să-i cunoască pe adorabila ta soră mai mică și pe toți cei șase frați ai tăi. Nu vrei doar ca ea să-i cunoască. Vrei ca ea să-i placă.

— Mda, bine, dar poate că ea n-a vrut să-mi cunoască familia.

Tăcerea pluti grea în cameră, iar Brick privi în sus și întâlni privirea surorii sale...

— Și poate eu am așteptat până a fost prea târziu.

A doua zi, Brick sa întoarse la Chattanooga, cu cuvintele lui Russ răsunându-i în urechi: „E târziu doar atunci când ea poartă inelul de căsătorie al altcuiva pe deget”.

Nu se gândise niciodată prea mult de ce nu voia să se căsătorească, deoarece era unul din acele lucruri pe care le hotărâse atunci când avea doisprezece ani.

Mama lui murise, iar tatăl lui ar fi putut foarte bine so facă și el. Pentru binele copiilor se căsătorise cu o

femeie acră, care devenise și mai acră, pentru că tatăl lui nu putea s-o iubească.

Carly se bâlbâise un an întreg, iar fratele lui cel mai mare, Daniel, îmbătrânise înainte de vreme. Mama lui vitregă aproape îl distrusese pe Garth. Brick urmărise zbaterea familiei sale și în mijlocul ei, se simțise pierdut.

Mama lui fusese firul de mătase al fericirii, care îi legase unul de celălalt. Brick fusese mânios când ea îi părăsise. Mânia i se transformase în teamă, când văzuse ceea ce moartea ei îi făcuse tatălui lui. Și toate acestea, după cum realizase Brick, din cauză că tatăl lui o iubise mult pe mama lui. Era o cunoaștere care părea să țășnească chiar din sufletul lui.

La ideea căsătoriei, Brick simțea un răspuns fizic și visceral. Pielea îi devenea lipicioasă, gura i se usca și avea senzația că o să vomite. Chiar și acum, când intra cu mașina în Chattanooga, o simțea, nervozitatea puternică care depășea o simplă aversiune. În trecut, o pusese întotdeauna pe seama excepționalelor instincte

masculine de supraviețuire.

Cu toate acestea, din moment ce doi din frații săi și sora lui, Carly, își asumaseră riscul și se căsătoriseră,

era forțat să reevalueze problema. De când se căsătorise, cu câteva luni în urmă, cu Sara Kingstom, Daniel se purta ca un puști care terminase școala. Brick n-ar fi crezut-o, dar de când pusese mâna pe Erin Lindsey, Garth dra mai fericit decât și-ar fi putut imagina Brick. Iar Carly părea extrem de mulțumită în căsnicia ei cu Russ.

Dar Brick se gândea la un prieten din construcții. Tipul lucra pe grinzi înalte, până într-o zi când căzuse. După aceea, prietenul lui Brick îi spusese acestuia că numai gândul. De a se urca din nou îl făcea să înghețe.

Pentru o clipă, Brick se întrebă dacă un bărbat putea trece prin același gen de frică clinică în legătură cu căsnicia. Neliniștea i se strecură în suflet. Brick oftă. O fobie față de căsnicie? Să fim serioși! Cum ar numi-o?

Zece minute mai târziu, traversa parcare complexului de apartamente în care locuia Lisa. După ce observă că mașina ei era acolo parcă și sună la soneria ei. Era o zi călduroasă așa că se hotărî să verifice și la piscină. Știa că, de obicei, Lisa făcea o pauză de muncă, duminica după-amiază.

Ea era întinsă pe un șezlong, ungându-se cu bronzol pe tot corpul ei aproape gol. Părul ei era adunat lejer în

creștetul capului și o pereche uriașă de ochelari de soare cu rame albe îi alunecau pe nas. Purta un costum de baie dintr-o bucată, purpuriu, cu flori și bretele subțiri care susțineau sutienul minunat umplut. Era croit suficient de adânc în față și de înalt pe coapse astfel încât Brick ar fi avut nevoie de o surpriză ca să coboare ridicarea rapidă a temperaturii corpului său. Îi lăsa gura apă numai privind-o. Oare femeile nu realizau că una din principalele fantezii ale bărbaților era să scoată costumul de baie al unei femei, să o ungă cu ceva lucios și apoi să o facă să-i returneze serviciul?

Își scufundă mâna în piscină, se stropi cu puțină apă pe față și merse spre ea. Își scutură capul. O singură privire, se gândi el, și ea îl răscolise.

— Ai nevoie se ajutor, se oferi el.

Lisa își întoarse repede capul.

Brick văzu o scânteie de recunoaștere și de excitare fulgerând prin ochii ei, cu o clipă înainte ca ea să-și împingă ochelarii la locul lor. Sperând din tot sufletul că nu o tulburase, își trase un scaun mai aproape de ea și se așază.

— Nu. Aproape am terminat, zise Lisa, întinzându-și pielea pe umeri pentru o ultimă dată.

—

Brick observă o picătură de loțiune neîmprăștiată pe partea din interior a sânului ei stâng și simți o invidie ridicolă față de loțiunea ei pentru bronzat. Nu o mai atinsese intim de peste o lună.

Ai uitat un loc.

Lisa se uită în jos, privindu-și corpul, iar ochelarii de soare alunecară din nou.

— Unde?

Brick își coborî vocea.

— Acolo unde mă lăsai să te ating.

Lisa rămase complet nemișcată. Privirea ei se îndreptă automat spre coapsele ei și apoi spre Brick. O amintire o necăjea, aceea a mâinilor lui mângâind-o și ațâțând-o până când se arcuia, lipindu-se de el, iar picioarele lui tari se frecau de cele mai moi ale ei, în timp ce el aluneca ușor în interiorul ei... cu o viteză devastatoare simți începutul răspunsului automat al corpului ei. Se mușcă de partea din interiorul obrazului. Nervoasă, inspiră adânc și își împinse din nou în sus ochelarii de soare.

— Oh, îndură-te! Unde e?

Înainte ca ea să poată clipi, el își puse degetul arătător pe sânul ei și întinse cu blândețe punctul de loțiune.

Pentru o secundă, ea simți mângâierea senzuală a degetului lui

și fu izbită de fascinația pe care privirea lui cu pleoapele grele nu o ascundea. Apoi, mâna lui se retrase și ea încercă să-și facă din nou creierul să funcționeze.

— N-aș fi vrut să te arzi.

Lisa își dresе glasul. Puse capacul sticlutei cu loțiune și o băgă în sacoșă.

— Nu, eu, ah... ce faci aici?

El ridică din umeri.

— Mă întorceam din Beullah County și m-am gândit să văd cum merge...

Se opri, întrebându-se cum s-o numească.

— . căutarea ta?

Ea se lăsă pe spate pe scaun și închise ochii. Poate că dacă nu-l privea, ritmul bătăilor inimii ei se va calma.

— Merge bine. Am o întâlnire astă-seară.

— E un bărbat cu trei stele?

Lisa refuză să se simtă din nou stânjenită din cauza asta.

— Bineînțeles.

— Nu mi-ai spus ce înseamnă cele trei stele.

— Așa e. Nu e treaba ta, zise ea, veselă.

—

— Trebuie să fie al naibii de convenabil să poți să dai drumul și să-ți oprești sentimentele, ca pe un robinet, spuse el, cu sinceritate. Eu n-am avut norocul ăsta.

Lisa clipi și îl privi fix. Cuvintele lui o zguduiră.

— Oh, pentru Dumnezeu, eu niciodată n-am_

— Doar din cauză că o să te căsătorești cu alt bărbat - rosti, Brick cuvintele, simțindu-se ca și cum ar fi mestecat cuie - asta nu înseamnă că nu putem fi prieteni, nu-i așa?

Expresia de confuzie bruscă de pe fața Lisei ar fi fost amuzată, dacă Brick nu ar fi luptat pentru viața lui.

— Prieteni? zise ea, cu titlu de probă ca și cum ar fi fost un cuvânt nou.

— Sigur. E mult mai bine decât să fim inamici.

„Este mult mai bine decât nimic”, adăugă el, pentru sine.

— Noi n-am fost niciodată cu adevărat prieteni, zise Lisa, cu o voce încărcată de scepticism.

Brick trebui să lupte ca să primească cu ușurință această lovitură bruscă.

— Cu toate... Întâlnirile tale - Brick se forță să rostească vorba care îi stârnea repulsie - ar fi bine să ai un prieten în apropiere, pe cineva pe care să-l cunoști de

— mult, cineva care te cunoaște. Cineva pe care să nu fie nevoie să-l impresionezi.

Zâmbi.

— Cineva căruia să-i poți spune ce reprezintă acele trei stele.

Lisa râse nesigură și își scutură capul.

— Ești nebun.

— Haide, zise Brick, punând o ușoară sfidare în voce. Dacă aș fi prietenul tău, mi-ai spune, nu-i așa?

Lisa ezită, cu o față șovăitoare. Își întoarse capul într-o parte, iar Brick își dori să poată să-i scoată ochelarii, ca să-i citească în ochi. Oftă.

— Bine. Cele trei stele înseamnă că bărbatului îi plac femeile și copii și că nu se opune ideii generale de căsnicie.

— Dar, cum rămâne cu banii, aspectul, vârsta și sexul?

Lisa ridică ușor din umeri.

— Toate sunt secundare celor trei calități. În ceea ce privește vârsta și aspectul, mă pot hotărî la prima întâlnire, banii ar fi pe locul doi, iar sexul...

Brick simți cum i se strânge stomacul.

— Sexul va fi ultimul.

—

Sexul cu un alt bărbat nu va exista niciodată, dacă asta va depinde de Brick. Își trecu mâna peste gură, constrângându-se să tacă.

— Pare un adevărat plan, murmură el.

— Este: Cartea aceea pe care am citit-o spune că te poți căsători

în mai puțin de doi ani. Vorbește despre menținerea unei atitudini practice și despre folosirea propriilor resurse.

Din nou cartea aceea.

— Folosirea propriilor resurse?

Lisa aprobă din cap.

— Unul din cele mai interesante fapte relatate era că multe cupluri căsătorite se cunoscuseră prin prieteni comuni, așa încât autorul sugera să spui tuturor prietenilor că ești în căutare și să le ceri recomandări.

Lisa îl privi și o expresie ciudată trecu pe fața ei. Brick avu o presimțire și mai ciudată. Aproape că putea auzi în minte cocoșul unei puști. Ea se aplecă în față și ochelarii ei de soare alunecară din nou, lăsându-l să vadă sinceritatea absolută din ochii ei. Buzele ei se curbară într-un zâmbet ușor, de sirenă, destinat să doboare și un bărbat aflat la cincizeci de pași. Iar Brick se *afla* la numai unul și jumătate.

— Spune-mi, Brick - zise ea - poți să-mi re comanzi pe vreunul din prietenii tăi, ca să fie tată al copiilor mei?

CAPITOLUL 3

Ar fi putut, la fel de bine, să-l împuște.

Amuțit, Brick. Se holbă ia ea un minut întreg.

— Ai auzit ceam spus? întrebă Lisa. Te-am întrebat dacă...

— Te-am auzit, reuși el să spună în cele din urmă, gândindu-se ce bine i-ar prinde un Jack Daniels dublu chiar în clipa aceea. De unde se pornise adierea aceasta? se întrebă el, ridicându-și gulerul.

— Trebuie să mă gândesc la asta și după aceea o să-ți spun. Nu obișnuiesc să-mi evaluez prietenii, gândindu-mă cât de buni ar fi ca tați.

— Presupun că nu, acceptă ea și se stropi pe gât cu o sticlută cu apă cu pulverizator.

Privirea lui Brick se agăță de picăturile care punctau ceafa ei. Ar fi vrut să-i lingă fiecare picătură de apă de pe piele, s-o stropească și s-o facă din nou, până când setea i s-ar fi stins măcar vremelnice. În loc de asta, își unse buzele și se întoarse spre piscină, unde câțiva copii. Se jucau, stropindu-se.

— Sună ca și cum ai fi plănuțit toate astea.

— Parțial.

Lisa scoase o foaie de hârtie din sacoșă.

— Am găsit asta în cutia poștală, ieri.

Brick se aplecă să o citească.

— Întâlnește-ți camaradul, nu doar omul cu care-ți dai întâlnire.

— Un serviciu de întâlnire? zise el, nereușind să-și ascundă groaza. Ai înnebunit? Fiecare nebun din Tennessee o să te sune zi și noapte.

Ea își ridică bărbia, cu încăpățănare.

— Este doar una din opțiunile mele. Și a Senadei.

— Senada!

Când bărbia Lisei se mai ridică cu încă un grad, Brick își mușcă limba, își împreună degetele și își trosni toate încheieturile odată.

— Ea știe multe despre bărbați.
— Asta ca s-o spunem cu blândețe, murmură el.
— Știe mult mai multe despre bărbați decât mine și...
— Tu ai știut întotdeauna suficient despre mine, sublinie el, cu o voce tristă, ca o catifea neagră. Iar ceea ce nu ai știut mi-a plăcut ai naibii de mult să te învăț.

Inima Lisei păru să se oprească, apoi se agită cu frenezie. Ea menținuse conversația centrată asupra subiectului căutării unui bărbat, ca mijloc de protecție, întrucât se simțea mai mult decât neacoperită sub privirea lui Brick. Se simțea dezbrăcată.

De fiecare dată când ochii lui zăboveau asupra ei, Lisa avea senzația că el o atingea. Oare el își dădea seama că ea abia putea să respire? Putea simți modul în care sfârcurile ei palpitau? Cunoștea el căldura insidioasă care urca în ea, din cauză ca trupul ei pur și simplu nu, putea uita ce fusese el pentru ea? El o privea ca și cum ea ar fi fost singura femeie din lume și, în ciudă tuturor hotărârilor ei, gura Lisei era uscată din cauza efectului copleșitor pe care el îl avea asupra ei.

Lisa înghiți cu greu.

— Nu înțelegi. Senada are mult mai multă experiență...

— Știu, zise el sec.

— Nu.

Lisa oftă.

— Lasă-mă să-ți explic altfel. Senada era genul de fată care a avut cinci oferte pentru a merge la balul de absolvire a colegiului.

Brick aștepta restul poveștii. Ceva îi spunea că era ceva important.

— Și eu nu am primit niciuna, recunosc Lisa, împotriva propriei voințe. Nu eram în National Honor Society, luam lecții de pian, mergeam la biserică, ca o fată cuminte. Eram grozavă cu cărțile, dar când venea vorba de băieți, eram...

— Timidă, spuse Brick în locul ei, simțind o undă de compasiune.

Își amintea de câteva fete de la școala lui, care păreau neîndemânatică și timide cu. Băieții. Ele erau deseori ultimele alese pentru o întâlnire, întrucât stânjeneala lor se transfera și băieților.

Lisa clătină ușor din cap.

— Asta dacă vrei s-o spui cu generozitate.

— Nu mai ești la liceu, Lisa.

— Știu, zise ea moale. Am crescut și am corpul și mintea unei femei... și nevoile unei femei.

Zâmbi, melancolică.

— Dar am tot inima unui copil, iar Senada îmi spune că am o mulțime de oferit bărbatului potrivit. Trebuie doar să-l găsesc.

Brick avea senzația că ea tocmai îl tăiașe în două. Își îngustă ochii, din cauza durerii ascuțite. Erau prea multe

lucruri pe care nu i le spusese Lisei. În strădania lui de a rămâne neangajat, el reușise să fie orb ca un liliac față de vulnerabilitățile ei. Ea era o femeie distinsă, frumoasă atât în interior, cât și în exterior și, dacă el ar fi fost în toate mințile, acum poate că nu ea s-ar mai fi întrebat dacă va găsi bărbatul potrivit. Dacă el ar fi fost un bărbat cu capul pe umeri, ea ar fi fost acum în brațele lui, iar el n-ar fi avut senzația că cineva i-a sfâșiat măruntaiele.

Brick făcu primul pas într-o nouă direcție. Îi scoase ochelarii, îi. Puse degetul mare sub bărbie și o privi, direct în ochi.

— Ești atât de frumoasă - spuse el, auzind răgușeala din propria lui voce - încât nu există suficiente cuvinte ca să ți-o spun. Indiferent ce se va întâmpla, să nu uiți niciodată asta.

Îi strânse ușor bărbia, când ea vru să privească în altă parte.

— Niciodată.

Trecu un moment lung, auzindu-se doar copiii care aruncau ghiulele în piscină. Cu un colț al minții, Brick auzea o mamă certându-și copilul. Pentru moment, nimic din toate acestea nu aveau niciun înțeles pentru el,

dacă Lisa nu îl credea.

Ea își mușcă limba și își flutură pleoapele.

— Nu cred că aş putea uita asta.

Apoi, ca şi cum n-ar mai putut suporta intimitatea care emana din el, îşi ridică bărbia, eliberând-o, şi coborî repede pe cealaltă parte a şezlongului...

— Cred că trebuie să mă răcoresc.

Brick înclină din cap şi se ridică. Cu mintea plină şi inima grea, o privi intrând cii dezinvoltură în apă. Fu pătruns de realizarea ironică a faptului că el îşi petrecea viaţa profesională demolând lucruri, distrugându-le. Era un expert în asta; La naiba, nu putea intra într-o clădire fără să se uite după punctele slabe, gândindu-se cum s-o dărâme.

O urmări cu privirea pe Lisa şi durerea plină de dor din interiorul lui crescuse. Dacă o voia cu adevărat pe Lisa, atunci, pentru prima dată în viaţă, trebuia să repună ceva pe picioare şi să-l facă mai puternic ca înainte.

— Deci, ultimul a fost bun de ceva? întrebă Senada, urcându-se pe biroul Lisei şi încrucişându-şi picioarele.

Lisa mută repede hârtiile din drumul excentricei ei partenere. Senada Calhoun, care moştenise părul lung şi

negru, bronzul permanent şi ochii căprui, mari, de la mama ei portorică, moştenise, de asemenea, capacitatea de flirtare a tatălui ei texan. Astfel atrăgea bărbaţii cu aceeaşi uşurinţă cu care oamenii normali se spală pe dinţi. Răspunzând la porecla de Sin¹, Senada râdea şi se distra, dar nu-i lua în serios pe niciunul din bărbaţii loviţi de dorinţă.

Cu toate acestea, ea începuse să aibă un interes foarte personal faţă de strădania Lisei de a găsi un bărbat. Lisa se strâmbă la amintirea ultimei ei întâlniri.

— Era un tip interesant, spuse ea evaziv.

Senada îşi arcui una din sprâncenele ei negre.

— Interesant e un mod politicos de a spune că era un ratat.

Lisa îşi îndreptă hârtiile.

¹Prescurtare de la Senada, dar şi sin - păcat (engl.)

— N-aș spune că era un ratat, eter nu cred că ne-am fi potrivit. Era atrăgător, dar cred că-i plăceau puțin prea mult femeile. Acum un an s-a alăturat unui grup cu un stil, de viață alternativ, unde valoarea spirituală a unui bărbat e măsurată după câte neveste are.

— Ești prea blândă. Nemernicul era deja căsătorit,

— concluzionă Senada, fără să fie surprinsă.

— Nu. Totuși, spera să se căsătorească cu șase femei diferite, până la sfârșitul anului viitor Lisa își scutură capul, amintindu-și groaza pe care o simțise când el îi spusese avantajele partenerilor unei căsnicii multiple.

— Mă străduiesc să fiu flexibilă, dar poligamia e prea mult.

— Dar cel de joi seara?

— Era drăguț. Cu zece centimetri mai scund decât mine.

Lisa privi în altă parte, ca să nu vadă amuzamentul care licărea în ochii Senadei.

— Îmi dau, seama că aspectul n-ar trebui să conteze, dar...

Senada zâmbi.

— Nu trebuie să te scuzi față de mine, la chica. Ai mai avut vești de la Rock, în ultima vreme?

Lisa își înăbuși râsul.

— Brick. Numele lui e Brick.

De când o rupsesse cu Brick, Senada îi greșea mereu numele. Lisa începuse să creadă că o făcea în mod deliberat.

Senada ridică din umeri.

— Brick. Rock. Amândoi sunt la fel - tari de cap².

— A trecut să mă vadă duminică.

Lisa sesiză expresia dojenitoare de pe fața Senadei și se grăbi să explice.

— Spunea că vrea să fim prieteni.

Încă nu era sigură ce sentimente avea legat de asta.

— Aha, zise Senada, cu o voce plină de neîncredere. Tu ai fost de acord, și, în același timp, inimioara ta bătea repede, pentru că încă...

— Ba nu, o întrerupse Lisa, disperată să nu audă restul acelei declarații spusă cu voce tare. Iar inima mea bate tot timpul. Altfel aș fi moartă.

Senada oftă.

— Se pare că îți place cu adevărat tipul acesta „nu prea civilizat” și „conducător al propriului destin”, își îngustă ochii și se opri, apoi buzele ei tremurară într-un zâmbet ușor.

— Cred că s-ar putea să am bărbatul perfect pentru tine.

„Bărbatul-perfect” era plecat din oraș următoarele câteva săptămâni, așa că Lisa acceptă alte câteva recomandări făcute de Senada.

Între recepțiile nunților de primăvara, cinele de repetiție, petrecerile de absolvire și întâlnirile cu un scop precis, Lisa se simți totuși suficient de energică ca să accepte o invitație a lui Brick de a participa la un târg, în Beulah County.

Își spuse că o făcea ca să arate că erau cu adevărat prieteni. Etapa de „amanți” a relației lor trecuse, se terminase, era complet încheiată, nu avea să se mai repete niciodată. Dacă simțea un ușor regret la gândul ăsta, îl ignoră. Totodată, își spuse că nu era câtuși de puțin curioasă în legătură cu familia lui Brick.

Cu toate acestea, la târg făcu ochii mari la vederea acelor Pendlelton-i care se îngămădeau lângă mașina lui Brick.

Patru bărbați înalți, de vârste diferite, cu părul negru și ochii violeți că ai lui Brick stăteau alături de trei femei, dintre care două păreau însărcinate. Când observă diferențele dintre Brick și frații lui, ea văzu că el era cel mai înalt, părul lui era puțin mai deschis și emana o putere masculină subtilă care se transpunea într-un adevărat „sex appeal”.

Atracția era atât de puternică, încât chiar și cu toți acei oameni în jur, Lisa trebuia să facă eforturi să-și desprindă privirea de la el. Dură o clipă, dar Lisa recunoscuse versiunea

feminină a bărbaților Pendleton în femeia tânără și zveltă care nu era însărcinată.

Brick își puse instinctiv mâna pe spatele Lisei, în timp ce făcea prezentările...

— Ea este Lisa Ranson, Este...

Ce? Femeia care îi distrusese sănătatea mentală. Femeia care îl părăsise pentru că el nu își putea asuma o obligație. Femeia care plănuia să se căsătorească cât de curând posibil cu oricine, în afară de el. Începu să transpire.

— Sunt o prietenă, spuse Lisa, adresându-i un zâmbet plin de înțeles lui Brick. Mă bucur să vă cunosc.

El își încleșta maxilarele scurt, apoi zâmbi și făcu un gest cu mâna.

— Daniel și soția lui, Sara.

Lisa dădu mâna cu ei, în timp ce el continuă:

— Garth și Erin, Jarod. Troy și Carly.

Un băiețel se împletici între Garth și Erin.

— Hei, și eu sunt un Pendleton acum!

— Așa e, zise Brick, zâmbind. El e Luke, fiul lui Garth și al lui Erin.

—

— Norocul lor!

Lisa aruncă o privire băiatului cu ochi strălucitori, cu un vârtej în creștetul capului, ș\murdar pe barbă și îl îndrăgi.

— Și cum se pare că mai sunt și alți Pendleton-i pe drum, presupun că urmează și alte felicitări. Când e termenul?

— Septembrie pentru noi, zise Erin, bătându-se cu palma pe burtă.

— Iar al nostru trebuie să vină în noiembrie, zise Daniel, luând-o de mână pe Sara.

Lisa observă dragostea care exista între ei și simți un fior de invidie. Îl dădu la o parte, totuși, și își concentră atenția asupra fixării diferitelor personalități ale familiei lui Brick. Daniel era extrem de preocupat de soția lui, Sara, dar. Presupuse că același

lucru se putea spune și despre Garth și Erin. Jarod părea să observe în tăcere, în timp ce Troy era gălăgios.”

— Te copleșim? întrebă Carly.

— Nu chiar. Când Brick mi-a spus câți frați are, mi- am imaginat șase „Brick”...

— Dumnezeu să ne ajute, spuse Carly, rostogolindu- și ochii.

—

Lisa râse.

— Acum văd că unul e mai înalt, altul e tăcut, iar altul e glumeț.

— Ei bine, dacă uiți vreun nume, să nu te simți prost. Întrebă-mă și o să fiu fericită să te ajut. Gemenii, Ethen și Nathan, locuiesc în afara statului, așa că o să fii scutită să mai ții minte și numele lor, de data asta.

— Tu ești proprietara vasului fluvial, nu?

Carly aprobă din cap.

— Eu și soțul meu, Russ.

— Oh, nu mi-am dat seama că ești căsătorită.

Carly ezită și își coborî vocea.

— Brick nu ți-a spus prea multe despre noi, nu-i așa?

Lisa simți un alt fior, de durere, în ciuda sutelor de amintiri tăcute a faptului că n-ar trebui să se întâmple asta, întrucât relația ei romantică cu Brick se terminase.

— El, hm, v-a menționat acum vreo lună, și...

— Mda, ei. Bine, te-a menționat și pe tine, ultimele dăți când ne-a vizitat.

Asta îi întrerupse gândurile Lisei. Îi aruncă o privire lui Brick și descoperi că acesta se uita la ea, în timp ce fratele lui, Troy, îi vorbea. Pentru o clipă, ochii lui părură să se dizolve într-ai ei. Lisa simți o înfiorare în

interior, ca primele bubuituri ale unui cutremur de pământ. Privirea lui era atât de hotărâtă. Se cutremură din nou.

Colțurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet ușor, înțelegător, care îi făcu inima Lisei să-i bată din nou cu putere în piept. Lisa își apăsă, absentă, o mână pe piept, pentru a-și calma bătaile

inimii.

— Dacă te hotărăști să rămâi peste noapte, ești binevenită în casa mea, se oferi Carly.

— Oh, nu! Nu o să fie necesar. Nu...

— Iar dacă ai vreo întrebare despre Brick - zise Carly, cu un zâmbet șagalnic - eu îl cunosc de mai mult de douăzeci de ani.

Lisa era extrem de tentată. O duzină de întrebări fără răspuns îi veniră în minte. Își spuse că era normal. Până la urmă, avusese o relație de luni întregi cu Brick și erau atât de multe pe care își dorise să le știe despre el.

Înainte. Nu acum. S...

Își înăbuși impulsul de a întreba, reușind, în schimb, să zâmbească.

— Mulțumesc, dar cred că o să renunț de data asta.

Brick auzi răspunsul Lisei și nu știu dacă să fie dezamăgit sau ușurat. Luptă împotriva instinctului

copleșitor de a o urca pe Lisa în mașină și a conduce înapoi, la Chattanooga. Era greu de explicat de ce, chiar și lui însuși, dar credea că avea legătură cu dorința de a o păstra doar pentru el.

Era al naibii de egoist, își dădu seama, dar asta nu schimba ceea ce simțea. Nu voia să se amestece cineva în relația lui cu șa. Oftă. De ce să-și facă griji că ei ar putea strica lucrurile, când el transformase deja totul într-un dezastru? Brick alungă gândurile supărătoare și o prinse pe Lisa de încheietură.

— Haide. Hai să aruncăm o plăcintă în scopuri de binefacere. Postul meu director adjunct de la colegiu e țintă și îi sunt dator.

— Pentru ce îi ești dator?

— M-a ținut în detenție tot timpul clasei a șaptea.

— Și tu nu o meritai deloc?

Brick se opri și zâmbi timid.

— Poate, puțin.

— Cât de puțin?

— Am făcut doar câteva pozne nevinovate... implicând o broască și pe profesorul de engleză, o bătaie cu mâncare într-o autoservire

și.

Ezită și zâmbetul lui păli ușor.

— Și tema pe care nu mi-o făcusem.

— Pot să-mi imaginez broasca și bătaia cu mâncare, dar tata m-ar fi ucis dacă nu-mi făceam tema.

Brick privi în altă direcție, cu ochii întredeschiși, din cauza strălucirii soarelui.

— Mda, ei bine, tatăl meu nu dădea prea multă atenție, mama murise, iar mama mea vitregă era o vrăjitoare.

Vântul ridică o şuviță din părul lui luminat de soare și Lisa simți o strânsoare în piept.

— Pare neplăcut, murmură ea.

El ridică din umerii lui largi.

— Nu vrei să auzi asta, așa că...

— Dar vreau - zise ea impulsiv, apoi își mușcă limba. Adică, îmi face plăcere să vorbim despre copilăria ta. Nu mi-ai vorbit prea mult despre asta, înainte.

El își frecă degetul înainte și înapoi peste articulațiile ei, într-o mișcare hipnotizantă.

— Nu am avut numai fericire, Lisa, iar timpul pe care l-am petrecut noi doi, împreună, a fost fericit și bun. Faptul de a fi cu tine a fost ceva special. N-am vrut să stric totul.

Ea simți din nou aceeași strânsoare și înghiți cu greu.

— Acum, când suntem prieteni - zise ea, într-un efort de a aminti asta atât lui, cât și ei poate că nu o să mai ai senzația asta...

El își ridică o sprinceană și aruncă o privire plină de înțeles buzelor ei.

— O să vedem.

Brick o conduse spre tarabă cu plăcinte, iar Lisa își șterse pe furiș gura cu dosul mâinii. Avea senzația că își lipise gura de a ei.

— Vrei să începi prima? întrebă el. În timp ce plătea câțiva dolari celui care servea.

— Nu știu.

Lisa privi plină de îndoială fața prietenoasă a celui din spatele cartonului decupat.

— Nu am fost niciodată bună la aruncarea lucrurilor și nici la prinderea lor, de fapt, zise ea.

— Lasă-mă să te ajut.

Brick îi dădu Lisei o plăcintă și se așeză exact în spatele ei. Își trecu o mână în jurul taliei ei și își lipi partea din față a corpului său de spatele ei. Pieptul lui se freca de spatele ei, căldura abdomenului lui aproape că îi pârljolea pielea, iar masculinitatea lui era minunat presată de fesele ei.

Lisa aproape că scăpă plăcinta.

— Hei!

Brick o prinse și își întări, strânsoarea cu mâna lui.

Stătea atât de aproape, încât mirosul lui familiar și zgomotul înăbușit al inimii lui păreau să-i invadeze corpul Lisei. El avea un miros de mosc, pe care ea îl asocia cu sexul și cu satisfacția. Era cea mai mare apropiere de intimitate la care ajunseseră de săptămâni de zile, și - Dumnezeu s-o ajute - sânii i se întăreau sub cămașa tricotată pe care o purta.

— Nu sunt sigură...

Încerca să aibă o voce normală.

— Hai! Arunc-o doar puțin în sus.

Lisa închise ochii și o aruncă...

— Nu e suficient de aproape, murmură el. Hai s-o facem încă o dată.

Ea își aminti când el spusese exact aceleași cuvinte după ce făcuseră dragoste.

— Oh, nu, gemu.

— Poți s-o faci.

Brick îi puse o altă plăcintă în mână. Ceea ce o înconjură începuse să devină ireal. Directorul îl lua peste picior pe Brick, iar vocea și corpul lui Brick

deveniseră focarul atenției ei.

— Hai, scumpo. Doar puțin mai sus și puțin mai tare, încercă el s-o convingă.

Ea clipi din cauza senzațiilor pe care le evoca vocea lui, dar simți cum zonele ei inferioare începuseră să se sensibilizeze ușor și dulce.

— Mai sus și mai tare, murmură Lisa. Și aruncă plăcinta cât de tare putea îl lovi pe director direct în față și mulțimea din jur țipă de încântare. Brick o strânse de încheietură și o sărută rapid pe gât.

— Ai fost grozavă, Lisa! Se referea la aruncatul plăcintei, dar Lisa nu se putu gândi decât la ultima dată când făcuseră dragoste.

— Ei, ai un adevărat prieten acolo, Brick.

— Taci, Troy, spuse Brick, mârâind.

— Oh! Sunt de-a dreptul zguduit, l-ai spus că tu, și Elvis ați împărțit...

— Taci!

Troy își ridică mâinile cerând îndurare și se retrase.

— Întrebam, doar.

Lisa nu putea ca să înțeleagă schimbul lor de cuvinte, dar primul comentariu al lui Troy o lovi ca o găleată cu apă rece. Se desprinsese clătinându-se din strânsoarea lui

Brick. Evitându-i privirea, se îndepărtă de el cu câțiva pași, pentru a-și recăpăta echilibrul mental.

— E rândul tău să arunci plăcinta.

Rămase în picioare, fiindu-i necesare câteva clipe ca să-și recâștige calmul. Încruntându-se, admiră construcția musculoasă a lui Brick. Corpul lui o atrăgea, dar magnetismul lui masculin inherent era cel care o cuvenea. Nu-i plăcea cât de repede și de ușor își pierdeă perspectiva. Când plăcinta lui îl lovi pe director, Brick dădu din cap și începu să râdă. Vitalitatea lui părea să se reverse asupra ei. Lisa își dorea să fie imună față de ei. Nu dorea acest sentiment amețitor și disperat pe care i-l provoca Brick. Nu-l dorea și nu avea nevoie de el.

Brick o trase pe Lisa spre el pentru o îmbrățișare rapidă și se simți rigidă. Fusesse atât de moale și de lipită de el cu câteva clipe înainte, încât corpul lui începuse să răspundă. Spera că nimeni nu-i privea partea din față a pantalonilor în această clipă, căci culmea umflată din spatele fermoarului ar fi transformat într-o glumă tot ceea ce sugerase, în legătură cu faptul că el și Lisa erau doar „prieteni”.

Lisa își retrase mâna la depărtare de a lui, când el încercă să i-o prindă. Brick oftă.

— Nu-i da atenție lui Troy. Întotdeauna a avut o gură mare.

Lisa se jucă cu degetele, apoi și le încrucișă în față.

— Mi-a amintit că noi doi suntem prietenii Asta e tot, adăugă ea accentuând. Iar eu caut un soț.

Perspectiva lui Brick asupra zilei luă o întorsătură posomorită. Îl durea stomacul. Scoase un antacid din buzunar și îl băgă în gură. Capul Lisei era întors în altă direcție, așa că nu îi prinse privirea. Fu surprins de o senzație de deprimare.

— Așa este, murmură el neliniștit. Am uitat să întreb. Ai primit vreo propunere în ultima vreme?

Capul Lisei zvâcni în sus. Ea își îngustă ochii, ca și cum ar fi sesizat nuanța sarcastică din vocea lui. Brick practic putea simți intensitatea indignării ei. Lisa își îndreptă umerii și își ridică bărbia.

Ar fi trebuit să-și țină sentimentele pentru ei.

— Hei, n-am vrut să spun asta. Eu...

— De fapt - spuse ea, neținând seama de acuzarea lui - am primit o cerere în căsătorie. Nu numai una, ci două!

CAPITOLUL 4

Lisa își regretă imediat cuvintele. Nu avea intenția să se mărite cu niciunul din bărbații care o ceruseră și nu voia să fie obligată să explice motivațiile din spatele propunerilor tar. Cu toate acestea, bazându-se pe expresia de pe fața lui Brick, urma un interogatoriu de gradul trei.

Și ar fi preferat să-și pună cenușă în cap, decât să-i dea lui detalii.

Lisa zâmbi strălucitoare.

— Vreau un hot dog. L-am mirosit din clipa în care am intrat în parcare, și-mi lasă gura apă încă de atunci.

Se întoarse cu spatele la Brick.

— Crezi că s-au...

Brick o prinse de braț, oprind-o.

— O clipă, zise el cu o voce liniștită. Nu vrei să-mi spui și restul poveștii despre aceste propuneri?

Nervii Lisei se încordară.

— Nu prea. Ceea ce vreau este un hot-dog, spuse ea, ușurată că reușise să nu-i întâlnească privirea. Și vată de zahăr, adăugă ea, ca să păstreze măsura.

Brick își apropie buzele de urechea ei.

— Credeam că, fiind prietenul tău, ai vrea să-mi spui secretele tale.

—

Lise simți un fior senzual de-a lungul șirei spinării. Brick știa deja prea multe din secretele ei. Era prea ușor să-și dorească să se sprijine pe forța lui, să-și îngroape fața în gâtul lui puternic și să inspire parfumul și emoția lui. Prea ușor și ea nu putea s-o facă. Luptându-se pe marginea subțire a disperării ea se arcui, îndepărtându-se de ispita gurii lui.

— Dacă ai fi prietenul meu, m-ai duce la cel mai apropiat chioșc cu hot-dog, ca să poți să vezi că sunt pe cale să mor de foame.

Încă ținând-o de încheietură, Brick își îngustă ochii. Vroia s-o

forțeze. Într-o clipă, privirea lui se schimbă și el își mută strânsoarea, astfel încât degetele lui le cuprinseră pe ale ei. După toate clipele lor comune, gestul părea incredibil de intim, aproape ca și cum el ar fi revendicat-o.

— N-aș vrea să fiu acuzat vreodată că nu ți-am îndeplinit dorințele, Lisa.

Vocea lui produse o strângere dureroasă în sufletul ei.

— Ține minte asta.

Inima Lisei îi pulsa în gât. Înghiți greu, dar nu reuși să rostească cuvintele prin care să-i ceară să-i dea drumul la mână.

Opt ore mai târziu, după o zi întreagă la târgul din Beulah County, zburau de-a lungul autostrăzii spre Chattanooga, cu capota coborâtă și briza nopții suflând peste ei. Lisa suspină. Era obosită. În alte vremuri, s-ar fi cuibărit aproape de Brick, iar el și-ar fi odihnit mâna pe genunchiul ei.

Asta era într-o altă viață, își spuse ea, îndreptându-se pe scaunul ei. Mai bine să se gândească la altceva.

— Familia ta e simpatică. Îmi place, dar, cu toți băieții aceia, nu pot să nu mă întreb câte bătăi ați avut când erați mici.

Brick aprobă din cap.

— Tata ne lăsa să ne pocnim unul pe altul, până când am ajuns adolescenți. Atunci însă presupun că s-a săturat ca mobila să tot fie sfărâmată.

Făcu o pauză.

— De mine s-a ocupat puțin mai devreme, întrucât eram cel mai mare.

— S-a ocupat?

— Mda. Începusem să am un temperament groaznic, în anul în care s-a îmbolnăvit mama. Într-o zi, m-am întors de la școală cu un ochi vânăt.

Brick zâmbi.

— Celălalt tip îi avea pe amândoi așa, dar asta nu l-a amuzat pe

tata. Cu toate acestea, n-a țipat la mine. Mi-a spus doar să mă apuc de muncă. A fost nevoie să stau o vară întreagă cu coada unei sape în mână, înainte să-mi controlez temperamentul. De atunci nu am mai lovit pe nimeni.

— Nici măcar pe Troy? întrebă Lisa zâmbind cu subînțeles.
Brick râse.

— Nici măcar pe Troy.

— Totuși, te înfurii uneori, în mod sigur. Ce faci atunci?

— Nu prea des, spuse Brick, gândindu-se cu toate acestea că în ultima vreme trecuse prin niște stări de frustrare aproape incontrolabile:

Nu-i putea explica asta Lisei, dacă voia să continue să-l lase să fie prietenul ei. Ce farsă blestemată era totul! Nu voia ca ea să încerce alți bărbați ca viitori soți. Nu voia să stea departe de ea. O voia înapoi. Ochii lui erau ațintiți asupra drumului, dar vocea ei și parfumul pe care-l simțea din când în când îi torturau libidoul și îi transformaseră stomacul într-o adevărată harababură.

Observând că ea îi aștepta încă răspunsul, ridică din umeri.

— Presupun că fac lucrurile obișnuite: număr până la zece, ies din cameră, îmi trosnesc încheieturile. Iar dacă e cu adevărat rău...

Se opri, brusc timid.

Lisa se aplecă mai aproape.

— Ce faci?

— Nimic. Doar...

— Doar că nu vrei să-mi spui, încheie ea, dezamăgirea simțindu-i-se în voce.

La naiba!

— Bine. Îți Spun unul din secretele mele, dacă îmi spui și tu unul din ale tale.

Lisa se gândi doar o clipă.

— S-a făcut.

— Când simt că îmi pierd controlul, fluier.

Urmă o pauză lungă, în tăcere, după care Lisa își înăbuși un zâmbet.

— Fluieri?

Brick îi aruncă o privire rapidă și apoi zâmbi și el, cu toate că gluma era pe socoteala lui.

— Mda. Dă-i drumul, râzi. Arăți de parcă ai fi pe cale să explodezi.

—

Lisa dădu drumul unui hohot de râs puternic din gât, într-un mod care-l făcu pe Brick să-și simtă stomacul strângându-i-se, din cauza amintirilor.

— Încercam... Începu Lisa, tușind pentru a-și opri din nou un hohot de râs. Încercam să-mi imaginez cum o faci.

Își drese glasul.

— Și de ce?

— Ei bine, e nevoie de multă concentrare, când fluieri ceva complicat.

— În regulă. Cred asta - zise ea, scufundându-se în scaunul de piele. Dar, știi, nu cred că te-am auzit vreodată fluierând.

Brick se gândi câteva clipe.

— Presupun că nu m-am înfuriat niciodată pe tine. Eram prea ocupat...

Se opri, nedorind să termine fraza.

— Prea ocupat? îl îndemnă ea moale.

„Prea ocupat îndrăgostindu-mă de tine.” Inima lui Brick se opri când își dădu seama de asta. La naiba, o să se gândească mai târziu.

— Prea ocupat să fiu fericit. Zise el și schimbă repede subiectul. E timpul pentru partea frivolă a târgului.

—

Trebuie să-mi spui unul din secretele tale.

Lisa se foi pe scaun.

— Îl aleg eu?

Brick negă din cap.

— Vreau să știu cine te-a cerut în căsătorie.

Lisa gemu.

— Trebuia să-mi dau seama că asta va urma. Nimeni pe care cunoști. Și i-am refuzat pe amândoi.

— Asta e o ușurare, murmură el. Cine?

Ea scoase un oftat slab.

— Unul era un prieten al unui prieten al unui...

— Am înțeles, spuse el sec.

— Este un vânzător drăguț de acțiuni. Foarte religios.

— Și? insistă el.

— Și vrea câteva neveste. Cred că a zis că șase.

— Șase!

Brick își scutură capul. Nu era posibil să fi auzit bine.

— Da. Șase. E implicat în această nouă sectă religioasă și ei cred în poligamie și...

— Vrea ca tu să fii nevasta numărul unu!

Brick nici măcar nu încerca să-și rețină veselia.

— Se pare că era un adevărat tip de trei stele.

— Foarte amuzant. Și te mar întrebai de ce nu voiam

— să-ți spun.

Asta îl făcu să devină brusc serios. Inspiră adânc și își coborî vocea, într-un efort de a șterge din ea orice urmă de amuzament.

— Ai refuzat.

— Bineînțeles, spuse ea cu indignare...

— Și al doilea?

Se apropiau de marginea orașului, așa încât Brick eliberă puțin pedala de accelerație.

— Este cineva pe care l-am cunoscut prin afacerea mea cu furnizarea. Cred că tu ai spune că e - hm - genul de animator. Într-o seară, mi-am terminat una din livrări și mă simțeam puțin demoralizată. El m-a invitat la un bar și...

— Stai puțin.

Brick se încruntă și îi aruncă o privire.

— De ce te simțai demoralizată?

Lisa își aranjă o șuviță de păr în spatele urechii.

— Nu știu. Era o stare temporară și el...

— Atunci de ce nu m-ai chemat pe mine?

Brick opri mașina la un semafor.

Lisa avea o față inexpresivă.

— Nu mi-a trecut prin cap.

—

Ridică din umeri.

— N-am făcut-o niciodată înainte.

Brick simți o durere acută, ca și cum ea l-ar fi înjunghiat și ar fi răsucit cuțitul în rană. Îi trebuiră câteva clipe până își recăpătă respirația. Fusesse chiar atât de indiferent față de ea?

Lisa îi atinse ușor brațul.

— S-a schimbat lumina semaforului.

Brick rezistă impulsului de a-i acoperi mâna cu a lui. Își scutură capul, ca să se limpezească.

— Mda.

Apăsă cu putere pe accelerație.

— Termină-ți povestea.

Lisa îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ei bine, el e din altă țară și are nevoie să obțină „cartea verde”, așa că s-a gândit...

Brick simți o senzație de arsură în stomac. Își pipăi buzunarul, în căutarea antacidului.

— L-ai refuzat.

— Exact. L-am refuzat.

Simțindu-se extrem de stânjenită, Lisa își împleti degetele. După această conversație, probabil că Brick va crede că singurii bărbați pe care îi atrăgea era trăsniți.

Ațintindu-și privirea asupra drumului din fața lor, ea se întări în așteptarea unei salve de „Ți-am spus eu”. Cum Brick rămânea însă tăcut, golul pe care-l simțea în interiorul ei păru să se intensifice.

Îi aruncă o privire lui Brick. Acesta părea cufundat în gânduri. Lisa își privi din nou mâinile și își pipăi neliniștită ceasul. Văzând ora indicată de acesta, își aminti promisiunea de a vorbi cu Senada.

— Te-ar deranja să treci pe la noul *Renaissance Hotel*? Trebuie să văd dacă Senada se descurcă bine cu o petrecere.

Brick aprobă din cap și semnaliză că urma să cotească.

— Nicio problemă.

Cincisprezece minute mai târziu, Lisa și Brick se aflau într-un lift, urcând la etajul al patrulea al celui mai nou și mai luxos hotel din Chattanooga. Între etajul al doilea și al treilea, ascensorul se opri cu o hurducătură, și pentru o clipă, Lisa se temu că se blocase. Urmă un zgomot de frecare și liftul începu din nou să se miște.

Lisa scoase un răs nervos de ușurare.

— Ascensorul ăsta pare să mai aibă nevoie de puțină muncă.

—

Brick își îngustă ochii.

Fiind o clădire nouă, probabil că nu au rezolvat încă toate problemele. O să vorbesc despre asta cu directorul, la plecare.

Ușile se deschiseră fășâind.

— Nu e nevoie să vii cu mine. Nu va dura decât o clipă.

Brick o urmă în hol.

— Nu te-am văzut niciodată în acțiune, la muncă.

— Din moment ce Senada se ocupă de această petrecere, nu o să fiu cu adevărat în acțiune. M-am gândit doar că ar trebui să verific.

O luă înainte, intrând într-o bucătărie mică, unde un grup de chelneri se învârtteau de colo colo. Lisa îl trase pe unul deoparte și întreabă de Senada, aflând că se afla în încăperea principală.

— Poți să aștepți aici, dacă vrei - îi spuse lui Brick și se strecură pe o ușă. Mă întorc imediat.

Brick urmări înghesuiala și agitația chelnerilor, care se întorceau în bucătărie cu tăvi de desert goale. Din fragmentele lor

de conversație, înțelese că era o petrecere înainte de nuntă, pentru viitoarea nevastă, iar distracția planificată era de genul celor care generau

priviri furișe și chicoteli.

Când auzi primele acorduri ale unui cântec al lui Prince, Brick cedă curiozității și intră în sala principală. Privi cercetător prin cameră, în căutarea Lisei, dar luminile erau stinse, cu excepția unui reflector ațintit asupra unui bărbat care se învârtea.

Simți un amuzament temperat față de dansator, până ce tipul își smulse smochingul. Urmă cămașa, iar apoi Brick își scutură capul când bărbatul își dezbracă pantalonii, în corul de urlete și de strigăte ale publicului în majoritate femei.

Brick mai văzuse femei care făceau „striptease”. Și-o imaginase chiar, o dată sau de două ori, pe Lisa dezbrăcându-se și dansând în intimitate, pentru el. Dansul n-ar fi durat mult, totuși, pentru că el n-ar fi putut să-și țină mâinile departe de ea. Gândul îl făcu să se tragă de guler.

Nu mai văzuse niciodată un bărbat mergând ținând în bikini, aplecându-se spre femei și împingându-și șoldurile înainte și înapoi.

Se simți stânjenit. Era o tâmpenie, Brick nici măcar nu-l cunoștea pe tip, dar îi era jenă pentru el. Își mută atenția asupra fețelor femeilor. Acestea păreau

transfigurate de imaginea bărbatului, dornice să-l atingă și să-i bage mâna în bikini. Brick se întreabă dacă aceasta era un gen de fantezie secretă a femeilor. Cu toată imaginația lui îndrăznească, Brick nu se gândise niciodată să facă pe grozavul, dansând și ondulându-și șoldurile, pentru plăcerea unei femei. Se imagină pe el însuși interpretând același gen de dans senzual pentru Lisa și, ciudat, ideea părea oarecum atrăgătoare.

Dintr-o dată, dansatorul traversează camera și strânse o femeie în brațe. O învârti într-un tango rapid sugestiv, în care șoldurile lui se lipeau de ale ei. În ciuda jenei, Brick se simți stârnit. Încolăcirea senzuală dintre un bărbat și o femeie îi amintea de cât de mult

timp era fără Lisa.

Încrucșișându-și mâinile la piept, își îngustă ochii, privind mai atent la femeia care părea că încearcă să-l respingă pe dansatorul erotic. Brick clipi și jena, amuzamentul temperat și excitarea sa se transformară în cenușă. Furia se năpusti asupra lui.

Acel nemernic dezgustător dansa cu Lisa.

În partea din față a sălii, Lisa își smulse o mână, însă Henri i-o prinse pe cealaltă.

— Lasă-mă să plec, zise Lisa, împingându-l din nou

În pieptul strălucitor, lipsit de păr. Tu trebuie să faci asta cu oaspeții nu cu mine.

— Dar cherie, tu mă inspiri. O să inspiri și mulțimea...

— Nu vreau să te inspir, reuși ea să spună printre dinții strânși, în timp ce-și elibera una din mâini și se retrase puțin.

— Ești furioasă, spuse el, luând o expresie rănită.

Lisa se simți vinovată. Henri era ca un cățeluș prea entuziasmat, predispus la greșeli. Îi displăcea că-i rănea sentimentele. Privind în altă parte, își închise ochii pe jumătate, din cauza luminii reflectorului.

— Nu chiar, răspunse ea echivoc. Du-te și dansează cu viitoarea mireasă și o să fiu mult mai fericită.

Henri clătină din cap.

— Fericirea ta e cea mai mare recompensă a mea.

Făcu o ultimă mișcare sinuoasă spre ea și îi șopti la ureche:

— Trebuie să vorbim din nou despre căsătorie.

— Nu cred, murmură Lisa, scăpând în sfârșit din strânsoarea lui Henri.

Se grăbi spre Senada...

— Nu pot decât să mă rog ca Brick să fi pierdut acest

— mic spectacol.

Senada ridică din umeri și făcu semn cu mâna unui chelner să mai aducă șampanie la una din mese.

— Ce-ți pasă? spuneai ca ai terminat cu el.

— Am terminat, dar...

Vocea Lisei se pierdu într-un mic geamăt, când privirea ei căzu asupra unei siluete masculine familiare, în fundul camerei. Stomacul i se contractă într-un mic nod. Simți un val de înfrângere. Încă de când începuse să caute un soț, parcă toate forțele universului conspirau împotriva ei.

— Ce e?

Lisa inspiră adânc.

— Ai auzit expresia că Dumnezeu răspunde întotdeauna rugăciunilor. Uneori, răspunsul e „da”. Alteori „e „nu”.

Porni spre Brick.

— Eu tocmai am primit un „nu”.

Ajunse în fundul camerei într-o clipă.

— Ești gata de plecare? întrebă el încet.

— Da, răspunse ea, remarcând că Brick mesteca o pastilă.

Probabil că era unul din acei antacizi. Stomacul ei se

agita atât de mult, încât fu tentată să-i ceară unul și pentru ea.

Cu toate acestea, când văzu expresia încordată și nemulțumită de pe fața lui, se răzgândi. Nul mai văzuse niciodată așa. Dispoziția lui întunecată era atât de intensă, încât Lisa aproape că o putea vedea atârănând ca o cortină grea, în jurul lui. Era ceva absolut primitiv și masculin în atitudinea lui. Dacă ar fi crezut că aceasta era motivată de gelozie, Lisa ar fi fost flatată, în taină. Totuși, ea bănuia că Brick îi dezaproba acțiunile, dorințele. Și pe ea. Iar asta o durea. Lisa își spuse că nu trebuia să-i pese.

Drumul, scurt până la ascensor fu parcurs într-o tăcere totală. Brick apăsă butonul pentru parter.

Interiorul liftului era splendid, cu lemn lăcuit și oglinzi de jur împrejur. Ceea ce îi oferea Lisei ocazia de a vedea corpul impresionant al lui Brick și expresia lui dezaprobatoare, indiferent în ce direcție se uita. Extrem de stânjenită, privea în sus, la numere, și auzi trosnetul clar al încheieturilor lui. Strânse ochii pentru o clipă, după care îi deschise. Nu mai putea suporta tăcerea.

— E o nebunie. Tu...

Liftul se opri. Lisa privi repede numerele. Erau aprinse atât doi, cât și trei.

Brick înjură și apăsă pe buton. Le încercă pe toate, dar nu se întâmplă nimic. Scoțând un oftat greu, o privi în cele din urmă pe Lisa, fața lui fiind o imagine a dezolării.

— Suntem blocați.

Cinci minute mai târziu, după Ce acționaseră comutatorul pentru alarmă și se simțeau rezonabil de siguri că cineva încerca să repare liftul, Lisa se prăbuși pe podea, acoperindu-și ochii cu mâinile.

— Nu-mi vine să cred că noaptea asta e adevărată. Întâi Henri, acum asta.

— Henri era tipul aproape dezbrăcat care s-a lipit de tine ca o lipitoare?

Inima Lisei i se prăbuși în picioare. Oh, nu! începe.

— Nu sunt sigură că l-aș numi lipitoare, spuse ea. Este dintr-o altă țară și nu s-a adaptat cu adevărat la modul american de... afișare publică a afecțiunii.

Urmă o pauză lungă.

— Henri e tipul cu „cartea verde”?

Lisa sesiză neîncrederea din vocea lui și își ținu în continuare. Mâinile strânse peste fața ei încinsă. Se uita pe furiș printre degete.

— Da, șopti ea.

—

— Ai ieșit cu un tip care face „striptease”?

— Era îmbrăcat în clipa aceea.

— Slavă Domnului!

Brick privi la tavan, în căutarea ajutorului. Clătină din cap.

— Ascultă, Lisa, știu că ești serioasă în legătură cu găsirea unui soț, dar această disperare...

Cuvântul cu „disperare” o electriză. Își luă mâinile de pe față și tâșni în picioare.

— Nu sunt disperată! Asta reprezintă o parte din motivul pentru

care trec prin asta acum, ca să nu fiu disperată, când o să mă apropii de patruzeci de ani.

Brick văzu sclipirea furioasă a ochilor ei și dădu înapoi.

— În regulă, nu ești disperată, dar eu îmi fac griji pentru tine. Până acum, ai avut relații cu un poligam și un tip care face „striptease”.

— Eu n-aș numi o întâlnire „a avea relații”.

El simți că furia îi revine rapid.

— Scumpo, în timpul primei luni în care ne-am întâlnit - începu el cu o voce joasă și lentă - eu nu am ajuns atât de aproape de tine cât a făcut-o această versiune umană a lui Pepe le Pew în timpul unui singur

— acord din Cream, al lui Prince.

Lisa își ridică bărbia, provocator.

— Ei bine, în mod sigur ai recuperat în ultimele șase luni, nu crezi?

Brick observă ridicarea și coborârea sânilor ei, prin bluza de bumbac și își aminti cum o simțea în mâinile lui, în gura lui, strivită de el. În acea clipă nu își dorea nimic mai mult decât să facă dragoste cu ea, până când ajungeau amândoi la delir. De data aceasta ar acorda mai multă atenție nevoilor ei. Deși știa ce îi plăcea el, își dorea cu înfocare să cunoască tot ceea ce ar duce-o pe ea pe culmea plăcerii. Voia să-i cunoască interiorul și exteriorul. Dar nu putea s-o facă și frustrarea creștea cu aceeași forță ca și ardoarea.

— Acele șase luni erau doar începutul. Voiam să fac mult mai multe cu tine. Poate că în cartea ta, ceea ce era între noi s-a terminat, dar în a mea suntem departe de asta.

Văzu cum ochii ei sunt întunecați de o dorință rapidă și impetuoasă, și văzu cum sfârcurile ei se întăriră ca niște mărgele, înainte ca Lisa să se întoarcă cu spatele.

— Discuția asta e ridicolă, spuse ea cu o voce nesigură.

—

Prin reflexia oglinzii, el o văzu strângându-și mâinile la piept, ca

și cum ar fi alinat instinctiv chinul dorinței. Brick ar fi compătimit-o, poate, dacă nu ar fi avut de furcă cu propria lui dorință vibrantă.

Ar fi fost o binecuvântare fie și numai s-o îmbrățișeze. Era primejdios de aproape de a spune să se ducă naibii ideea cu prietenia.

Ea se mișcă și Brick auzi ceva între un icnet și un zâmbit înăbușit.

— Pepe le Pew?

Nemulțumirea adâncă din sufletul lui fu puțin alinată de nuanța de umor din vocea lui. Răsuflă adânc.

— Trebuie să recunoști. Se potrivește, sconcsul și tot restul.

— Brick, îl muștră ea, severă.

Dar efectul se pierdu, când Lisa zâmbi. Ridică o mână.

— N-o spune. N-o să mai pot niciodată să mă uit la bietul om fără să râd. Gândește-te ce-i va face asta.

Brick se sprijini de peretele ascensorului.

— Presupun că lui se poate descurca cu asta, spuse el sec. Dar vederea modului cum reacționau toate femeile acelea. A ridicat câteva întrebări în mintea mea.

—

— Ca, de exemplu.?

Întrebându-se dacă nu cumva ea va crede că e un pervers, Brick făcu o pauză de o clipă.

— Acela este un gen de fantezie secretă a femeilor?

Lisa clipi.

— Fantezie?

Brick o privi cu atenție.

— Ca un bărbat să se dezbrace și să danseze în fața ta.

— Vrei să spui, ca Henri?

Privirea lui o prinse pe a ei.

— Henri. sau un bărbat care e important pentru tine.

Lisa simți o fierbințeală nepermisă curgându-i prin vene.

— Un bărbat care e important din punct de vedere fizic și emoțional?

— Mda.

— E vorba de un - ah - spectacol particular?

Brick înclină încet din cap.

Lisa inspiră adânc. Dintr-o dată simți, nevoia de a-și răcori fața.

— Eu. ah.

Își drese glasul.

— Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta.

—

Fața lui Brick deveni brusc neîncrezătoare.

— Serious? Eu da. Nu la un bărbat, zise el repede. Ci la o femeie. Mai exact, fantezia mea eira legată de tine.

Lisa hotărî că era momentul să schimbe subiectul.

— Brick...

El ridică o mână.

— Nu. Așteaptă o clipă. Era normal să mr te imaginez astfel, atunci când ne vedeam. Când eram departe unul de celălalt, mă gândeam tot timpul la tine. Și au fost o mulțime de ocazii în care plecam din oraș. Am avut o grămadă de fantezii în legătură cu tine. În ultima călătorie, mi-am imaginat că te dezbraci pentru mine.

Se aplecă mai aproape de ea.

— Îmi imaginam că purtai unul din costumele tale de afaceri și îți scoteai jacheta, apoi bluza. După aceea pășeai afară din fustă și purtai unul din lucrurile acelea micuțe, de dantelă, dintr-o singură bucată.

— Un combinezon, spuse Lisa, cu un gât foarte uscat.

Ochii lui se întunecară.

— Mda, un combinezon. Apoi îmi imaginam că mă întindeam după tine, dar tu râdeai și mă respingeai. Voiai să mă ațâți, iar eu te doream atât de mult încât abia mai rezistam. Apoi coborai de pe tocurile acelea

— sexy înalte și îți desfăceai jartierele...

— Nu suport jartiere - zise Lisa, încercând să introducă o notă din realitatea atât de necesară.

El ridică din umeri cu masculinitate - gest care era mult prea

atrăgător - și îi aruncă un zâmbet criminal.

— Era fantezia mea. Când te aplecai să-ți desfaci jartierele - mărturisi el - bretelele acelui combinezon cădeau suficient de jos încât puteam vedea o porțiune infimă din sfârcurile tale. Și, Lisa, știi cât de mult ți-am iubit întotdeauna sfârcurile.

Lisa simți cum vârfurile sânilor i se întăresc, ca răspuns. Simțea o dorință năvalnică, amețitoare. Aceasta făcea ca inima să-i bată cu putere în piept, pulsul să-i alerge în toate punctele de presiune, în tâmples, în gât, în interiorul încheieturilor și între coapse, unde simțea începutul unei călduri și umezeală. Cu toate acestea, undeva în creierul ei, vocea rațiunii răsuna slab. Lisa își mușcă buzele, reținându-și un geamăt. Rațiune „unde era rațiunea ei?

— Brick, reuși să spună, eu nu.

— Aproape s-a terminat, zise el, cu o voce răgușită, care-i produse Lisei amintiri vii și senzații ale momentelor când el fusese mai aproape decât aproape.

—

Scumpo, în acea clipă mă rugam deja.

— Întotdeauna ai părut că mă doreai la fel de mult cât te doream eu.

Lisa închise ochii împotriva fluxului de emoții pe care el îl revărsa asupra ei. Cuvintele ei erau părea intime, dar el era prea departe. Măinile ei se încleștară în nevoia de a-l atinge.

— Fantezia era foarte aproape de viața reală. Mă sărutai și mă atingeai, iar eu eram distrus. Nu mă mai săturam de senzația pielii tale lipite de a mea, sau de sunetul respirației tale oprită în gât, sau să-ți privesc ochii întunecându-se.

Brick își coborî vocea.

— Nu mă mai săturam să fiu în interiorul tău. Cât timp eram împreună, mă mințeam că eu eram cel care făcea dragoste cu tine, dar acum îmi dau seama că tu erai cea care făceai dragoste cu mine. Tu...

Lisa nu mai putea suporta. Se simțea excitată și totuși răscolită în interior. Deschise ochii, îngrozită să simtă amenințarea

lacrimilor.

— Nu. Nu era așa. Tu...

Brick îi puse un deget pe buze. Expresia sinceră a ochilor lui era atât de frumoasă, încât o durea.

— Ba da. Există atât de multe lucruri pe care nu le-am învățat despre tine și pe care încă vreau să le cunosc.

Inima ei tresări. Sensibilă în mod acut la acea ușoară atingere a degetului lui pe buzele ei, ea înghiți cu greu.

— Știai tot ce era de știut.

El își scutură capul.

— Știam lucrurile obișnuite. Vreau să știu secrete pe care nu le-ai spus nimănui. Vreau să știu fanteziile pe care abia dacă recunoști chiar tu că le ai.

Îi cerea prea mult. Ea se forță să se retragă.

— Până acum nu ai părut niciodată interesat în împărtășirea secretelor, zise Lisa, cu o voce care tremura la fel ca și sufletul ei. Întotdeauna ai vrut ca lucrurile să fie clare și simple.

— Poate că acum e altfel.

Un sentiment covârșitor de teamă și de disperare o copleși.

— Ai spus că acum suntem prieteni.

— Și vom fi întotdeauna, zise el, ca și cum ar fi făcut un jurământ solemn.

Ea îi spusese ceea ce voia! își întorsese cărțile cu fața în sus pe masă, astfel încât el să le vadă, iar el plecase. Lisa nu o mai putea spune din nou. O durea prea tare. Se

simțea învinsă și rănită și nu voia ca speranțele ei să reînvie. Dacă avea cât de cât minte, se va îndepărta de el, dar adevărul era că Brick nu mai fusese niciodată atât de atent față de ea înainte. Era aproape ca și cum el ar fi vrut să-i ofere tot ce dorea ea, dar ceva din interiorul lui îl împiedica. Dacă era o proastă, Lisa va presupune că Brick se lupta cu el însuși mult mai mult decât se lupta cu ea. Dacă era proastă, Lisa va presupune că el avea nevoie de ea.

— Spune-mi, Lisa...

Ea simți cum ametește, ca și cum ar fi intrat într-o piruetă, pe gheață. Minte ei spunea: „Stăpânește-te”, în timp ce emoțiile ei cântau un refren, de la un capăt al gamei, la celălalt.

Liftul se zdruncină. Lisa privi numerele din partea de sus a cabinei. Se reparase, concluzionă ea. Într-o clipă vor putea să iasă. Va putea să scape de privirea fascinată și dornică a lui Brick. Va putea scăpa de propriile ei sentimente contradictorii.

Pentru moment, totuși, ochii ei erau atrași de el. Atmosfera dintre ei era încărcată de intimitate și ea se simțea, fără niciun motiv logic, ca o trădătoare. El îi dezvăluise ceva din el însuși, iar ea nu îi urmase

exemplul.

Ea nu fusese de acord ca el să-i spună ceva, se gândi, dar asta nu o făcea să se simtă mai bine.

Lisa nu putea să-i mărturisească cele mai adânci doruri ale ei, faptul că dorea un bărbat care s-o iubească la nebunie, că dorea un bărbat care să-i ofere copii și că- l dorea pentru totdeauna. Inima ei tresări numai la gândul acesta.

” Naiba să te ia, Brick!” Inspiră adânc și îl privi în ochii lui violeti.

— Vrei să, știi una din fanteziile mele secrete? șopti ea cu o voce răgușită. Întotdeauna eu am vrut să fac dragoste într-un ascensor.

Instantaneu, privirea lui se întunecă și el se întinse după ea. La prima lui atingere, un spasm de dorință o scutură până în adâncul sufletului. Și Lisa își dădu seama că ac fi putu face ceva foarte prostesc, dacă timpul i-ar fi permis.

Ușile ascensorului de deschiseră.

Lisa își desprinsе brusc privirea de cea a lui Brick, înghiți cu greu și mulțumi stelei norocoase și sorții că oamenii de la întreținere o împiedicaseră să se facă din nou de râs.

În următoarea noapte de vineri, Brick se trezi privind partea cea mai bună tăiată dintr-o costiță excelentă și gândindu-se la lifturi în loc să-și savureze mâncarea.

— Oh, Brick, ieși afară, ieși afară, oriunde, zise Carly târăgănat. Brick își ridică brusc capul și îi văzu pe Jarod, Troy, Carly și Russ privindu-l, răbdători. Veniseră cu mașina ca să cineze cu el. Brick bănuia că ei veniseră și pentru că erau îngrijorați în legătură cu el. Știa că nu fusese el însuși în ultima vreme. Își dresе glasul.

— Îmi pare rău.

Carly oftă.

— Tot de Lisa e vorba? întrebă ea, cu voce joasă.

El își ridică paharul cu băutură și luă o înghițitură mare. Cu toate că, în mod normal, detesta să-și expună sentimentele, pentru moment era prea obosit ca să se distreze regește. Dacă frații lui îl supravegheau prea mult, era în stare să uite antrenamentul și să intre ca o furtună în ei.

— Are o întâlnire cu un necunoscut, în seara asta.

Luă încă o înghițitură și se strâmbă.

— Cu cineva găsit de partenera ei sălbatică de afaceri, Senada. Cineva căruia ele îi spun Domnul Perfect.

—

Lui Brick îi venea să muște din pahar.

Troy își ridică sceptic o sprânceană.

— Săptămâna trecută la târg, păreați că vă înțelegeți bine.

— Asta a fost săptămâna trecută. De atunci n-am mai văzut-o. A fost ocupată.

Dumnezeule, cât de tare durea!

Jarod se încruntă.

— Parcă lucrurile erau destul de serioase și încinse între voi, într-o vreme.

Brick își puse berea jos.

— Așa e.

— De ce s-au răcit?

Brick inspiră adânc. Intimitatea lui era extrem de importantă pentru el. Era unul din motivele pentru care plecase din Beulah County. Dar hotărârea Lisei de a-l ține la o distanță de la care să n-o poată atinge devenise un ghimpe în sufletul lui și ajunsese la

punctul în care nu mai știa împotriva sau pentru ce lupta.

— Ea voia să se căsătorească, recunosc eu el.

Iar eu nu eram pregătit.

Troy ridică din umeri.

— Mie mi se pare o fundătură. Nu vrei să te înhami

— alături de o femeie insistentă.

Carly se încruntă.

— Troy! Mie Lisa nu mi s-a părut insistentă. Poate că e doar o femeie care știe ce vrea. Ce e rău în asta?

Russ puse o mână pe pumnul încheștat al lui Carly.

— Nimic, dar celor mai mulți bărbați nu le plac ultimatumurile.

— Da, și o mulțime de bărbați, în afară de tine, vor o femeie care să li se dăruiască și, în același timp, ei vor să-și păstreze libertatea.

Brick își scutură capul.

— Nu a fost vorba de asta. Nu am mai fost cu nimeni altcineva, de când am început să mă văd cu Lisa.

Jarod se aplecă în față.

— Atunci, de ce nu te căsătorești cu ea?

Brick simți cum stomacul i se revoltă și împinse farfuria într-o parte.

— Nu vreau să mă căsătoresc.

— Niciodată? întrebă Troy. Nici eu nu vreau să fiu priponit următorii zece sau cincisprezece ani, dar presupun că va trebui să mă stabilesc, când o să am patruzeci de ani.

— Dacă o să poți găsi pe cineva care să te vrea,

— murmură Carly.

Troy îi aruncă o privire surorii lui.

— Ei bine, am cincisprezece ani ca să caut asta.

Enervat de schimbul de cuvinte ușuratic dintre Carly și Troy, Brick îl privi pe Jarod. Cu toate că Jarod era mai tânăr decât Brick, acesta îl respecta. Jarod era gânditorul tăcut și adânc, care era în prezent implicat într-o legătură nelegală cu. Fata recent divorțată a unui doctor din Beulah County. Acea relație nu se potrivea cu responsabilitatea fermă a fratelui său.

— Dar tu?

Jarod zâmbi ironic.

— Eu nu sunt sigur că o să găesc pe cineva care să mă vrea.

Carly își rostogoli ochii.

— Las-o baltă... Atunci, ce e cu Clarice Douglas, sau Army Brukmeir, sau...

— Cineva care să mă vrea - și pe care să o vreau și eu, clarifică lucrurile Jarod. Dar nu cred că despre asta vorbește Brick, nu-i așa?

Brick își mișcă din umerii, nervos.

— Nu știu. Tu nu ai niciodată o senzație de rău în stomac, la gândul căsătoriei? Dar tu, Russ? Ai fost

—

vreodată îngrijorat că vei fi prins în ceva ce urăști?

Russ se gândi o clipă și clătină din cap.

— Nu mi-a fost teamă să mă căsătoresc cu Carly. Cred că mi-era teamă să mă îndrăgostesc de ea și să fiu dependent de ea.

— Tot una, zise Brick.

Russ clătină din nou din cap.

— Nu. Pentru mine angajamentul nu a fost o problemă. Voiam ca ea să-și ia angajamentul față de mine, chiar dacă trebuie s-o leg de mâini și de picioare ca s-o facă.

Zâmbi răutăcios.

— Într-un anumit moment am amenințat-o ca să o leg dar...

— Russ Bradford!

Fața lui Carly luă foc.

— Sincer, crezi că poți ține viața noastră particulară afară de vreo discuție?

Russ își puse brațul în jurul umerilor ei.

— Îmi pare rău, scumpo, zise el cu o voce care spunea că nu-i părea.

Troy se mișcă în scaun.

— Iisuse, n-ați vrea să vă calmați?

—

— Gamofobie, zise deodată Jarod.

Brick îl privi din nou fix pe fratele lui.

— Gamo... cum?

— Am citit despre ea într-o revistă, în cabinetul unui dentist. Gamofobia este teama de căsnicie și angajament. Simptomele includ respirație sacadată, greață și o panică inexplicabilă la simpla menționare a căsătoriei.

Ridică mâinile.

— Nu sunt psihiatru, dar poate că vrei să te uiți prin ea.

Brick simți că întreaga lume se scufunda și se legăna.

— Gamofobie? repetă el, neîncredător.

Nu putea fi asta, se gândi el. O fobie? Nu el. Absolut sigur, nu el.

— Ce altceva mai scria?

— Că bărbații suferă de această fobie mai des decât femeile și că se tratează cu o parte din aceleași metode pe care oamenii le folosesc ca să scape de claustrofobie, teama de zbor și alte fobii. Scria ceva despre cum e corelată cu alte probleme intime, dar n-am reușit să citesc întreg articolul.

Stomacul lui Brick se zvârcoli din nou.

— Tratată, spuse el, cu aversiune.

— Mda, spuse Jarod gânditor, ridicându-și paharul cu bere. De un psiholog.

Brick petrecu restul serii încercând să înțeleagă ideea de gamofobie. Toată treaba părea o adunătură de tâmpenii prin care psihologii să scoată mai mulți bani de la oameni. Desigur, existau câteva lucruri de care se temea, dar întotdeauna se descurcase cu ele, sau găsise o cale să le ocolească. În ocaziile în care folosea explozibile pentru a-și îndeplini sarcina de demolare, atitudinea lui era mai mult de respect, decât de teamă. Nu exista loc pentru nervi, atunci când un om exploda o fundație de stâncă într-o durată de secunde.

Acea situație, ca majoritatea acțiunilor lui, necesita planificare,

pregătire și expertiză.

Dacă era forțat, Brick ar fi fost obligat să recunoască că se grăbise, atunci când o treabă interesantă era încheiată.

— Dacă era forțat să-și discute sentimentele despre căsătorie, Brick trebuia să recunoască că simțea o transpirație rece, ceea ce îl lăsa cu o bănuială neplăcută.

Sâmbătă după-amiază, după ce trecu pe la unul din sediile la care lucra, Brick merse cu mașina la biblioteca

locală, ca să-și demonstreze că diagnosticul de gamofobie nu i se putea aplica lui.

Trei ore mai târziu, părăsi biblioteca mai îngrijorat ca niciodată. Arșița verii era înăbușitoare în interiorul Thuoderbird-ului, chiar și cu capota coborâtă. Porni motorul, potrivea aerul condiționat la maximum și rămase acolo.

Îi era dor de ea.

Era o dorință mult mai mult decât fizică, după cum își dădea seamă, și era surprins că nu realizase asta mai demult. Îi lipsea modul în care stăteau împreună și urmăreau un meci sportiv. Ea încurca întotdeauna termenii, își aminti Brick ușor amuzat. Nu deosebea o alergare de un eseu și era știut că îl făcea să rateze un meci grozav, pentru că îi cerea să-i explice ceva exact în momentul crucial. Cu o seară înainte urmărise un meci al lui Braves și nu fusese nici pe departe atât de amuzant, fără Lisa.

Ea îi luase bucuria, își dădu el. Seama. „Bucurie” era un cuvânt nedefinit, dar descria ceea ce însemnase pentru el faptul de a fi cu ea.

Auzise un puști bubuind Chopsticks, într-o reclamă la televizor și își aminti cum ea încercase să facă mâinile

lui mari să bată aceeași melodie, la o petrecere la care fuseseră iarna trecută.

Privindu-și mâinile, simți din nou acea durere abisală începu să bată cu degetele pe volan, gândindu-se la conversația pe care o avusese cu familia lui. O remarcă pe care o făcuse Carly despre Russ îi rămăsese în minte. Când plecau, Brick îi spusese în glumă

lui Carly să-l anunțe dacă Russ călca pe lângă.

Ea râsese și spusese:

— Nu e genul.

Apoi, fața ei devenise serioasă.

— Știi, el e întotdeauna aici pentru mine. La bine și la rău. Și mai ales în vremurile grele.

Zâmbise.

— Cred că sunt destul de norocoasă.

Brick se gândi că amândoi erau norocoși, ca și Daniel și Sara, sau Garth și Erin. Era ciudat cât de mult dorea să fie cu Lisa și totuși gândul la căsătorie îi producea încă greață. Gamofobie.

Brick își scutură capul, refuzând să se mai gândească. Oricum în acea zi nu putea face nimic în privința asta. Totuși, putea începe să fie acolo pentru Lisa. Era în încurcătură când era vorba de gesturi romantice sau

scrierea de poezii înflăcărâte, dar putea să se descurce, dacă era acolo.

Își aminti că Lisa supraveghea o petrecere. Privindu-și ceasul, își dădu seama că mai avea câteva ore în care să- și caute ceva de făcut, așa încât se hotărî să-i ia un cadou pentru ziua ei. Băgă mașina în viteză și se încruntă la imaginea lui din oglinda retrovizoare, Mai bine mai târziu decât niciodată.

Așa spera.

Lisa opri într-un loc de parcare din apropierea apartamentului ei și își odihni capul pe volan. Fusese o zi mizerabilă, de la început până la sfârșit. O durea tot corpul. Obosită atât de mult încât era aproape năucă, îi venea să se facă covrig pe scaun și să-și petreacă noaptea chiar acolo.

Un ciocănit ușor se auzi în geamul mașinii.

Sări în sus și îl văzu pe Brick. Pentru o clipă crezu că are vedenii.

— Te simți bine?

Chiar și prin geamul închis, îi simțea îngrijorarea din voce. Inima i se strânse. Nu. Lisa dădu din cap nehotărâtă, dar coborî geamul și descuie încuietoarea automată. Inspiră adânc, ca să se

calmeze.

— Intră. Încerc să-mi adun puterile ca să pot să mă târăsc până la ușa și să mă prăbușesc în pat.

În loc să urce în mașină, lângă ea, el se ghemui lângă portieră.

— Se pare că ai avut o zi groaznică.

De data aceasta, Lisa aprobă din cap, categorică.

— Pari obosită, zise Brick ridicându-se și deschizându-i ușa, acționând din nou încuietorile și ridicându-i geamul. Vrei să te duc în apartamentul tău?

Confuză, Lisa privi trotuarul din fața mașinii sale.

— Cred că sunt deja aici.

Brick zâmbi ușor și-și scutură capul.

— Te car eu.

Ochii Lisei se măriră, în timp ce își înșfăcă poșeta și își coborî un picior din mașină.

— Nu, nu, nu, nu. Sunt prea înaltă, prea grea, prea...

— Nu pentru mine.

Ridicând-o în brațe, Brick împinse portiera mașinii cu un genunchi, închizând-o și merse spre ușa ei.

Complet amețită, Lisa îl împingea în piept, în timp ce poșeta se bălângănea sub ea. Era suficient de tulburător faptul că era cărată, iar celelalte sentimente care o asaltau pentru că era din nou în brațele lui Brick o

copleșeau.

— Serios, nu era nevoie să...

— Unde e cheia? întrebă el, ignorându-i protestele...

Probabil că el uitase că ea cântărea o tonă, se gândi Lisa posacă.

— Acum poți să mă așezi jos.

Lisa își scutură cheile din buzunarul lateral al poșetei.

— Poți să mă.

— Înăuntru, îi spuse el așteptând cât timp băjbăia cu cheia...

Brick împinse ușa, deschizând-o, aprinse lumina în hol și merse spre camera de zi. Când el tot nu o lăsă jos, ea deveni în mod

conștientă de bătăile puternice ale inimii lui lipite de mâna lui.

— Brick - spuse ea, cu o voce încordată - te rog, pune-mă.

El o așeză pe canapea.

— Gata. Nici n-am transpirat, nici nu gâfâi, spuse el ironic.

— Să nu mă acuzi pe mine dacă faci hernie, murmură ea, încă simțindu-se jenată.

— Îți faci prea multe griji.

— În caz că nu ai observat, nu sunt o femeie scundă.

—

Privirea lui o prinse instantaneu pe a ei.

— Am observat.

Voce lui coborî, devenind intimă.

— Dar poate că ai uitat cât de multe observ.

Lisa înțelese aluzia evidentă că el nu s-ar fi supărat să i-o dovedească din nou. Simți dintr-o dată cum e inundată de căldură.

— Nu există nicio dificultate, atunci când te am în brațe, Lisa. În caz că nu ai observat, nu sunt un bărbat scund, repetă el cu aroganță observația ei anterioară. Oricând o să ai nevoie de cineva care să te care, anunță- mă.

Ca și cum ea ar fi putut uita ceva din corpul lui! Imaginea era întipărită în mintea ea. Lisa își înfrână imaginația.

— Sper că n-o să fie nevoie să mă care cineva, nicăieri.

El ridică din umeri.

— Dacă vrei să fii cărată, pot face și asta, zise Brick, zâmbând cu viclenie. Cred că merit o stea pentru asta?

Ar fi trebuit să-i dea o stea pentru că o înnebunea. Lisa îi aruncă o privire întunecată.

— Nu-mi răspunde la asta. Ce vrei să bei?

—

Ea se ridică, dându-și seama că lăsa un oaspete s-o servească, în propria ei casă. Educația ei nu îi permitea asta. El o tulburase atât de mult, încât își uitase bunele maniere.

— Oh, nu! Pot să aduc eu. Eu...

Mâinile lui Brick o apăsară pe umeri, oprind-o. Privirea lui

violetă era încordată și totuși blândă.

— Ești obosită, îți amintești? Îți aduc eu ceva de băut, spuse Brick cu fermitate. Ce dorești?

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă.

— Nu ești.

— Mama m-ar spânzura pentru ăsta.

Brick se aplecă mai aproape și șopti.

— Promit că nu o să-i spun.

Buzele Lisei tremurară la vederea expresiei conspirative a feței lui. Prinsă între dorința de a protesta și aceea de a ceda, Lisa se predă, cufundându-se din nou în perne și acoperindu-și fața cu o mână.

— Bine. Ai câștigat. Mulțumesc că m-ai cărat. Și aș vrea niște limonadă.

El o strânse de umeri și apoi se ridică în picioare.

— Stai nemișcată.

Aruncându-și pantofii din picioare, Lisa îl privi

ducându-se la ușa din față și se întrebă de ce ieșea din nou afară. Totodată, începuse să se întrebe și de ce apăruse el, când Brick se întoarse repede, cu o cutiuță împachetată.

— Imediat, strigă el, mergând în bucătărie.

O clipă mai târziu, intră în camera de zi cu o limonadă și cu cutia. I le oferă pe amândouă și aprinse o veioză mică. Ridicându-i picioarele, se așeză la celălalt capăt al canapelei.

— La mulți ani, Lisa.

— Dar...

— Știu că e târziu, dar, dacă aș fi știut când e ziua ta, aș fi vrut ca asta să facă parte din ea.

Lisa așeză limonada pe o farfurioară și privirea ei zbură spre ochii lui. Brick.

— Nu știu ce să spun.

El ridică din umeri.

— De ce n-o deschizi?

Cu o senzație ciudată de nervozitate, ea trase de panglică și de

hârtie, apoi ridică ușor capacul cutiei. Adăpostite înăuntru se aflau figurinele splendid tăiate în cristal ale unei căprioare și a puiului ei.

Lisa își ținu respirația pentru o clipă lungă. Darul avea o anumită semnificație. Brick îi spunea mereu că ea îi amintea de o căprioară, datorită ochilor mari și firii ei uneori timide.

Lisei nu-i plăcea ca străinii să o strige folosind nume de alintare, dar când o făcea Brick era oarecum altfel. Figurinele erau frumoase, amintindu-i din nou de dorința ei de a avea un copil. Putea specula că natura darului însemna că Brick măcar acceptase dorința ei de a avea un copil, chiar dacă el nu putea participa la asta.

Acest gând o sfâșia. Prea multe sentimente amare trăgeau de ea în direcții diferite. Simțea o nevoie copleșitoare să urle. Dregându-și glasul, așază cu grijă figurinele pe măsuta de lângă canapea.

— Sunt minunate, Brick. Pur și simplu minunate.

— Îți plac?

Mâna lui mare cuprinse unul din picioarele ei îmbrăcate în ciorapi.

— Categorical. O să le” păstrez ca pe o comoară. Mulțumesc.

Privirea ei o întâlnește pe a lui și avu senzația ciudată că semăna cu o căprioară prinsă în capcană.

Mișcându-și degetul mare pe genunchiul ei, Brick o privea fără să spună niciun cuvânt. Dar ochii lui, oh,

ochii lui erau plini de lucruri care îi tulburau sufletul Lisei și îi făceau ca inima să-i bată cu putere. Plini de lucruri pe care ea, pur și simplu, nu putea să le creadă.

Lisa își dresă glasul.

— Ce? Ce faci?

— Îți masez picioarele. Nu ziceai că ești obosită?

Lisa clipi.

— Ei, da, dar...

— Asta nu include și picioarele tale?

Continuă masajul ușor de-a lungul părții interioare a gleznei și

ea aproape că gemu.

— Da, dar nu știu. Eu...

Lisa suspină când el îi strânse călcâiul.

— Spune-mi cum a fost ziua de azi, o invită el, cu o voce liniștită.

În ciuda rezervei ei, Lisa se trezi răspunzând tonului lui relaxat. Probabil că ar fi trebuit să-i spună să-și ia mâinile lui minunate de pe picioarele ei, corpul lui grozav de pe canapea și s-o lase singură. El îi masă partea din spate a genunchiului și Lisa își reținu un scâncet, când mușchii ei încordați începură să se relaxeze. Spiritul ei era pregătit, dar carnea era slabă, își spuse Lisa și își zise imediat că vechiul proverb nu se

aplica în acest caz.

Pe cine păcălea? Ea era doar o argilă moale de feminitate, în mare nevoie de TLC. Dacă Brick voia să-i maseze picioarele și să-i ofere consolare, cine era ea, săi refuze oferta?

El nu făcea nimic provocator, se gândi Lisa. Mâinile lui mai aveau drum lung de parcurs până să ajungă la genunchii ei, ca să nu mai vorbim de coapse, șolduri sau... Blocând acest gând, Lisa se concentrează asupra efectului alinător al mâinilor lui și scoase un oftat lung.

— Totul a început când am dat peste alimentele doamnei Crabapple. Șase sacoșe. Ouă, carne, conserve și zece borcane cu gem de prune.

— Doamna Crabapple? repetă el, amuzamentul răzbătând din vocea lui.

— Vecina mea. Poate fi foarte drăguță, dar are o problemă cu dezordinea, așa că a fost cu adevărat supărată că și-a pierdut gemul de prune.

Lisa auzi un zâmbit înăbușit și se scufundă mai adânc în canapea.

— Dă-i drumul, râzi. Ce urmează e și mai rău. Am curățat murdăria și am fost de acord să-i duc niște gem de prune.

—

Se opri și-și arcui piciorul în mâna lui.

— Și? o îndemnă el.

— Și unul din cauciucurile mele era dezumflat.

— Oh, Lisa, zâmbi Brick și clătină din cap. Cine ți l-a schimbat?

Compătimirea din vocea lui o încălzi suficient pentru ca pe buze să-i apară un zâmbet strâmb.

— Vrei să spui, după ce am încercat să-l schimb singură?

Brick o privi uimit.

— Da. Administratorul complexului apartamentului meu nu a fost amuzat. A spus că blochez traficul și că sunt o belea, în general. Tot timpul cât mi-a schimbat cauciucul, le-a blestemat pe femeile șofer.

— L-ai bătut zdravăn?

Lisa râse.

— Nu. Eram în întârziere.

— Vrei să mă ocup eu de el? zise el, cu un mârâit pe jumătate serios.

Lisa îi aruncă o privire recunoscătoare.

— E în regulă. După cum mă cunosc, probabil că o să dobor și alimentele lui, odată.

— Ești prea dură cu tine însăși.

—

— Nu, nu sunt, zise ea cu sinceritate. Dar tu ești foarte generos că spui asta.

Brick își schimbă atenția asupra celuilalt picior și începu același tratament fascinant.

— Ooooh, spuse Lisa, închizând ochii. Ai niște mâini incredibile.

Brick văzu expresia de beatitudine de pe fața ei și își aminti de alt moment în care ea avusese aceeași privire și spusese aceleași cuvinte. Atunci el era în interiorul ei.

Inspiră adânc și își trecu degetele în jurul degetului ei mic de la picior. Atmosfera părea, dintr-o dată, ridicol de intimă. Fusta ei se ridicase până la baza coapselor. Dar lucrurile ar fi stat altfel între ei, el și-ar lăsat mâinile să alunece în sus, pe gamba ei, deasupra genunchilor, spre coapse, l-ar fi ridicat fusta și i-ar fi scos ciorapii,

astfel încât să-i poată atinge picioarele mătăsoase. Iar când ar fi terminat să-i mângâie picioarele, și-ar strecurat degetele în interiorul chiloților ei, unde ea era umedă, caldă și moale”

Iar dacă continua cu aceste gânduri, va înnebuni. Brick își încordă bărbia în același moment în care strângea cu blândețe piciorul armonios al Lisei.

Ea gemu și sunetul moale era atât de senzual, încât el se strâmbă. Fruntea i se acoperi cu broboane de transpirație. Ea se foi și mișcarea ușoară făcu ca fusta ei să alunece puțin și mai sus.

Brick se mușcă din interiorul obrazului. Trebuia să-și abată atenția.

— Cum a fost treaba de astă-seară? se forță să întrebe.

— Au apărut douăzeci de oaspeți în plus și nu au venit trei chelneri. A trebuit să fac tot posibilul ca să ajungă mâncarea și cred că am parcurs cel puțin zece mile în pantofi cu toc, dar...

Se opri și zâmbi triumfător.

— Am reușit și au contractat cu mine și banchetul lor de premiere...

Pleoapele i se lăsară în jos. Devenea din ce în ce mai somnoroasă.

— E atât de drăguț din partea ta, Brick. Ooooh, atât de drăguț. Cred că te-a trimis un înger aici, în noaptea asta.

Brick nu se simțea câtuși de puțin ca un înger. Avea o dorință grozavă să extindă zona pe care o masau mâinile lui. Fiecare respirație a ei pătrundea mai adânc în sufletul lui, în sângele lui. Își îngustă ochii și abordă fără îndurare subiectul care avea cele mai mari șanse să

i stingă focul din vene.

— Nu mi-ai vorbit de întâlnirea ta de aseară, reuși el să spună cu o voce morocănoasă. A fost Domnul Perfect atât de perfect cât ți se spusese?

Lisa deschise ochii.

— A fost drăguț. De fapt, a fost mai mult decât drăguț. Intelligent,

înalt, și cu un bun-simț al umorului.

Brick își simți stomacul răscolindu-se la cuvintele ei. Îl ura deja pe tipul acela.

— Mi-a plăcut de el.

Brick simți cum i se contractă pieptul.

— Chiar așa? murmură el, spunându-și că „a plăcea” era foarte departe de, dragoste.

— Ies din nou cu el, weekend-ul viitor.

Ochii Lisei se închiseră din nou și ea își acoperi un căscat cu mâna.

— Îmi amintește oarecum de tine.

Brick avu senzația că pământul se despică sub el.

— Oh, da?

— Îhm. Cu excepția faptului că el nu are aversiunea ta față de căsătorie.

CAPITOLUL 5

Brick abia reuși să-și rețină nevoia de a urla.

Domnul Perfect îi amintea Lisei de el.

Brick știa că tensiunea lui arterială urca spre nivelul steagului roșu. Răspunsul lui la declarația ei era cu totul disproporționat, dar nu se putea abține. Brick își amintea cum, la începutul relației lor, el folosea fiecare ocazie pentru a crește intimitatea sexuală dintre ei. Dacă Domnul Perfect era exact că Brick, înseamnă că el gândea la fel, făcea aceleași mișcări.

Posibilitățile legate de ceea ce se putea dezvolta între Lisa și tipul acela îi trecură prin minte ca niște încărcături explodând la intervale de milisecunde.

Tipul o va săruta. O va îmbrățișa.

Pentru Dumnezeu, tipul va face dragoste cu ea. Și mai rău, s-ar putea ca tipul să-i ia locul lui Brick în inima Lisei și să sfârșească prin a se căsători cu ea.

— Brick nu mai putea rămâne nemișcat nici măcar o secundă. Energia îi pulsa în vene, obligându-l să se miște. Îi venea să urle. Îi venea să alerge. Voia să-l facă bucățele pe. Domnul Perfect. Inspiră adânc și o privi pe Lisa. Îi mută cu grijă picioarele de pe genunchii lui și se ridică de pe canapea.

Împreunându-și degetele, își trosni încheieturile. Asta nu începu să-i calmeze agitația. Încă îi venea să-și zdrobească pumnul pe un perete. Își frecă fața cu mâinile, apoi duse limonada în bucătărie. Văzând paharul, luă o înghițitură, în speranța că asta îl va răcori.

Dar avea în continuare senzația că pielea îi era prea strimțată: Se întoarse în camera de zi și hotărî că n-o putea lăsa să doarmă pe canapea, așa că o ridică în brațe și o duse în pat. Trecuse mult timp de când nu mai fusese în dormitorul ei și fu lovit de înțelegerea îngrozitoare a faptului că un alt bărbat îi putea lua locul în patul ei, în curând.

Strânse din dinți. Furia îl inundă din cap până în picioare.

Auzea în minte Uvertura de la Wilhelm și, când o așeză pe Lisa pe pat, pleoapele ei fluturară.

Dându-și brusc seama că începuse să fluiera, își mușcă limba. Ea suspină ușor, se întoarse pe o parte și adormi din nou.

Încă auzind zăngănitul talgerelor și muzica alertă, Brick ieși cu spatele din dormitorul ei. Stingând lumina, se concentră cu îndârjire ca să-și facă o ieșire silențioasă. Încuie ușa de la intrare, o trase astfel încât să nu se închidă în urma lui și porni spre mașină. Imediat după ce închise ușa mașinii și porni motorul, începu din

nou să fluiera.

Ochii lui nu erau violeți, se gândi Lisa, dar erau luminați de umor și apreciere masculină. Era înalt, dar nu chiar atât de înalt ca Brick. Iar vocea lui era diferită, mai apropiată de tenor, decât de bariton.

Avea un zâmbet grozav.

Lisa se concentră, așteptând acea mică tresărire familiară în stomac, pe care ar fi trebuit s-o simtă la primirea atenției totale a unui bărbat atât de atrăgător.

Așteptă, în timp ce tacâmurile de argint atingeau vasele de porțelan, iar cristalul fin reflecta lumina lumânărilor în restaurant. Așteptă, dar nu se întâmpla nimic.

— Filet mignon-ul tău este bun? întrebă Greg Dawson, cu vocea lui plăcută...

— Da, spuse ea repede, întrebându-se de ce stomacul nu-i tresărise. E grozav.

Se forță să zâmbească.

— Spuneai că lucrezi în construcții. Ce fel de lucruri faci?

— În prezent lucrez în colaborare cu un expert în demolări, într-o fabrică. El o dăruiește parțial, în timp ce eu lucrez la o completare a ea.

—

Lisa deveni brusc atentă, la menționarea expertului în demolări. Sorbi din vin.

— Pare ceva ce poate deveni complicat.

— Așa e, recunosc eu el. Disponibilitatea echipamentului este una din cele mai mari probleme, dar îți spun eu, dacă lucrezi cu cineva corespunzător, e o mare diferență. De data asta lucrez cu Brick...

— Brick? repetă Lisa, strângând paharul în mână. Brick Pendleton?

— Mda. Îl cunoști?

— E... un prieten.

— Ce mică e lumea, nu-i așa? E un tip chibzuit, nu pune fitile scurte. E grozav să lucrezi cu el.

Mușcă din cotletul său și mestecă gânditor.

— Cum l-ai cunoscut?

— L-am cunoscut la Watering Hole. Știi cât de aglomerat e acolo în serile de vineri. Uneori mă gândesc că toată lumea din Chattanooga apare acolo, într-un moment sau altul.

— Probabil, fu Greg de acord. Și spui că sunteți prieteni?

Zâmbi.

Nedumerită de amuzamentul lui, Lisa aprobă din cap, ezitant.

— De ce...

— Cred că era într-o seară liberă.

Greg clătină din cap și îi aruncă o privire caldă și învăluitoare.

— Sunt surprins că, după ce ți-a aruncat o privire, n-a încercat să te răpească de acolo.

Lisa simți cum obrații i se încing. În mod sigur, Brick nu zisese nimic despre răpire, la prima lor întâlnire, dar ochii lui spuneau mai mult decât: „Ce mai faci? Încântat de cunoștință”. Simți un junghi de durere rapid și surprinzător. Dacă lucrurile ar fi fost diferite. „Proasto, se dojeni singură. Încetează să te autocompătimești”. În definitiv, Greg era cel mai promițător dintre cei cu care se întâlnise, de când își începuse vânătoarea de tovarăși de viață. Era drăguț, înalt și atrăgător. Gene grozave, adăugă Lisa mental listei lungi de calități și probabil că ar fi un tată grozav.

Își întoarse atenția spre conversație.

— Sunt sigură că răpirea era ultimul lucru pe care-l avea în minte, îl asigură ea.

Greg își coborî vocea.

— Pierderea lui.

—

Ridică paharul spre al ei, într-un salut.

„Pierderea lui”. Așa era. Lisa întâlni privirea lui Greg și înclină din cap, apoi își bău vinul. În acea clipă, Lisa se hotărî să și-l scoată pe Brick din minte și să se concentreze tot restul serii asupra lui Greg.

Îl lăsa s-o convingă să danseze cu el câteva melodii și refuză să se gândească la momentele când ea și Brick dansaseră în apartamentul ei. Râse la glumele lui, îl lăsa s-o țină de mână și încercă să nu se gândească la senzația pe care i-o produsese răsunările lui Brick, când îi masase picioarele, cu o seară înainte.

Cu toate acestea, când ajunseră la ușa ei, Lisa începu să simtă un fel de disperare. Era împreună cu un bărbat atrăgător, un bărbat care era vizibil atras de ea și ea consuma mai multă energie încercând să nu se gândească la Brick, decât folosea ca să încerce să-l atragă pe Greg.

Pentru Dumnezeu, ce era în neregulă cu ea?

Un sărut. Sărutările erau ceva magic, se gândi Lisa. Sărutările puteau îndepărta lacrimile, tristețea și amintirile. Sub lumina blândă a becului din veranda ei, hotărî acolo și atunci că îl va săruta pe Greg și că nu se va gândi la Brick.

— M-am distrat grozav în seara asta, spuse el trăgând-o puțin mai aproape.

— Mulțumesc pentru invitație. Și eu la fel.

— Pot să te mai caut?

— Sigur.

Ochii lui erau căprui, se gândi ea. Un căprui frumos, dar căprui nu însemna violet.

El își lăsa capul în jos până când buzele lui ajunseră aproape de

ale ei.

— Cred că e timpul să spunem „noapte bună”.

— Cred că da, repetă Lisa, așteptând valul de plăcere pentru care se ruga.

„Poate că dacă aș închide ochii”, se gândi ea și îi închise imediat. Își ținu respirația, anticipând.

În sfârșit, gura lui o atinse pe a ei. Era o frecare blândă a buzelor lui de ale ei. Cu un alt bărbat, mișcarea ar fi fost insuportabil de senzuală.

Pentru ea nu însemna nimic.

La naiba. Stătea acolo, așteptând acea mică tresărire în stomac. Aștepta ca inima ei să bată mai repede.

Frustrarea o copleși. Poate că dacă își asuma un rol mai activ, stelele vor începe să clipească, își țuguie buzele, iar el păru să înțeleagă mesajul, sărutul lui

devenind mai insistent.

După o clipă, Greg se retrase treptat, ochii lui fiind tulburați de pasiune și de nemulțumire.

— Cine e?

Inima Lisei se strânse.

— Cine e ce?

Greg clătină din cap.

— M-ai sărutat ca o femeie care încearcă să uite un alt bărbat și îi vine foarte greu. Prefăcându-te, ne insulti pe amândoi, Lisa, o dojeni el.

Simțindu-se stânjenită și învinsă, ea suspină.

— Îmi pare rău. Nu știi cât de rău, spuse ea, aproape plângând. Dacă n-ai fi atât de drăguț, te-aș putea uri pentru că ești atât de receptiv.

— Cât timp a trecut?

Lisa era dezgustată de ea însăși...

— Evident, nu suficient.

Își scoase cheile din geantă, cu o mișcare bruscă.

— Nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare.

— Și mie, zise el, cu o nuanță de umor în voce.

Lisa își ridică ochii spre el și se gândi: „Dumnezeule, de ce nu mă pot îndrăgosti de el?”

— Femeia care o să te aibă va fi foarte norocoasă,

— spuse ea, cu sinceritate.

El zâmbi cu jumătate de gură.

— Știu...

Lisa râse.

— E o situație îngrozitoare și tu mă faci să râd.

— Putea fi mai rău.

Greg scoase o carte de vizită și i-o împinse în mână.

— Îți spun eu cum facem, când scapi de „Cum îl cheamă”, dă-mi un telefon.

Lisa îi ură noapte bună. Dar, când intră în apartament, nu se întreba când va scăpa de Brick. Se întreba dacă va scăpa de Brick.

Luni dimineață, Lisa se trezi la o oră nebunească, la patru și jumătate. Încă dezgustată de lipsa ei de dorință față de Greg Dawson, bombăni pentru sine în timp ce-și îmbracă tricoul și blugii. N-ar fi trebuit să se ducă nicăieri cu Brick și cu atât mai puțin la o explozie planificată pentru extinderea biroului în acea dimineață, dar acceptase să facă asta săptămâna precedentă, înaintea dezastrului cu Greg. Încercase să-l sune pe Brick ca să anuleze, dar robotul lui telefonic nu funcționa.

Își trecu o perie prin păr și și-l prinse la ceafă. Nu era

o întâlnire, după cum o asigurase Brick. Biroul central al companiei lui îl sunase și-l rugase să se ocupe el de explozie, artificierul obișnuit nefiind disponibil. Brick își amintise că Lisa îi spusese că i-ar plăcea foarte mult să-l urmărească făcând o „împușcătură” odată. Totul păruse nevinovat și totuși interesant.

Acum, Lisa nu mai era fa fel se sigură.

Se auzi soneria de la ușă și Lisa se privi încruntată în oglindă. Nicio urmă de machiaj nu-i înfrumuseța fața. Nu putea fi acuzată că încerca să-l distragă pe Brick cu frumusețea ei, se gândi, în timp ce-și luă pantofii de tenis din dulap și se duse să deschidă

ușa.

Stomacul i se răscoli la vederea lui. La naiba! Lisa se încruntă.

— Bună. Lasă-mă să-mi pun pantofii și sunt gata.

Sprâncenele lui Brick se arcuiră la auzul tonului ei. El o privi cu atenție în timp ce ea își lega șireturile. Lisa părea proaspăt spălată, dar somnoroasă, și el se trezi amintindu-și de vremea când fuseseră la sănuș, iarna trecută.

El o convinsese să încerce, măcar pentru cincisprezece minute. Lisei îi plăcuse atât de mult să zboare la vale, încât rămăseseră o oră întreagă. Era una

din caracteristicile ei care îl făcea să-și simtă inima strângându-i-se. Lisa avea nevoie să fie convinsă, uneori. Brick simți cum duioșia îi cuprinde sufletul.

— Am niște cafea pentru tine, în mașină.

— Mulțumesc.

Brick își reținu un zâmbet și o urmă afară.

— Nu prea ești o persoană matinală, nu?

— Nu, dacă patru jumătate e considerat dimineață. Cât timp te-ai ocupat cu exploziile pentru compania asta de construcții? Eu n-aș fi rezistat nicio săptămână.

— Unii rezistă, Spuse Brick, deschizându-i portiera. Am fost artificier zece ani, am făcut o groază de călătorii și mă săturasem de moarte de camere de hotel, așa că i-am spus șefului că aveam nevoie de o schimbare. Știi că el mi-a acordat conducerea filialei de Chattanooga pentru servicii de demolare, acum doi ani, iar restul e istorie.

Scoase paharul termosului cu cafea și i-l întinse.

— Uite.

Lisa își strânse buzele și suflă, apoi luă câteva sorbituri rezezi.

— Mulțumesc.

De data aceasta vocea ei suna mai sinceră. Cu pleoapele îngreunate de somnolență, Lisa îi amintea de o pisicuță leneșă și Brick se gândi că, dacă circumstanțele ar fi fost mai favorabile, el n-ar fi avut senzația că merge pe un teren minat.

— N-aș fi crezut că ai nevoie de o porție de cofeină ca să te pui pe picioare, dimineța.

Ea îl privi scurt.

— N-ai prea fost în preajma mea dimineța, nu-i așa?

Touché. Pisicuță avea gheare. Brick o privi cum se așază pe scaun și închise portiera. Își încreți fruntea, gânditor. Ceva era în neregulă și nu era vorba doar de proasta dispoziție de dimineță. Simțea nemulțumirea ei, adâncă și întunecată. Stomacul i se strânse de aceeași durere pe care o simțea de când Lisa îl părăsise. Voia ca el să fie bărbatul spre care ea să se întoarcă, indiferent ce nevoie avea. Voia să fie cel căruia ea să-i spună ce a lovit când a mers cu mașina în marșarier. Voia râsul și lacrimile, victoriile și înfrângerile ei. La naiba, le voia pe toate, dar o îndoială nesfârșită față de ceva mai obscur decât niște verighete îl ținea departe de ele.

Brick sorbi scurt din cafeaua lui și aruncă restul. Gândurile îi aduceau un gust destul de amar în gură și fără să mai adauge cafea neagră.

Înfrângându-și gândurile negre, se urcă în mașină și se îndreptă spre sediu. Câteva minute mai târziu, Lisa încă nu-i vorbise.

— Ești tăcută. Te gândești la ceva?

— Nu sunt sigură că mintea îmi funcționează deja.

Brick se relaxă puțin.

— Totul e în regulă cu familia ta? Nu prea ai mai vorbit de ei în ultima vreme.

— Sora mea cea mai mică, Janet, renovează o casă veche, împreună cu noul ei soț. Celelalte surori ale mele i-au spus că dacă mariajul ei poate trece cu bine de această acțiune, atunci poate trece la fel de orice altceva.

Lisa râse.

— Cred că ea și soțul ei au căzu deja de acord să nu pună tapetul împreună.

Brick opri la un semafor și o privi pe Lisa.

— Nu știam că Jannine s-a măritat. Când s-a întâmplat?

Lisa privi în altă parte.

— În mai, în apropierea zilei mele de naștere. Cred că erai plecat din oraș pentru câteva săptămâni, atunci.

— Se pare că am ratat o mulțime de lucruri când am fost plecat din oraș, de data aceea.

—

Brick se încruntă, digerând noua informație și gândindu-se ce să înțeleagă din ea.

— Deci, toate cele trei surori mai mici ale tale sunt căsătorite acum. Renee e căsătorită cu tipul din aviație. Tina și...

— Jeff, completă ea. El e instalator și locuiesc în Memphis, la câteva blocuri distanță de părinții mei.

Toate căsătorite, cu excepția ei. Brick se întrebă dacă acesta este unul din motivele pentru care ea era atât de hotărâtă să se mărite. Ar fi fost nebun, dacă ar fi întrebat-o asta. Dar el era nebun. Se aruncă cu capul înainte.

— Părinții tăi au vorbit vreodată cu tine referitor la căsătoria ta? Brick o simți cum se încordează, lângă el.

— Nu prea mult, zise ea, cu o voce liniștită. Tata m-a tachinat puțin la nunta lui Jannine, când n-am prins buchetul de mireasă. Mama m-a întrebat când o să-i las să te cunoască.

Brick simți lupta formidabilă din ea, dar ajunsese în punctul în care voia să înțeleagă tot ce avea legătură cu Lisa.

— Care a fost răspunsul tău?

—

Lisa ezită.

— I-am spus că ești ocupat, cu slujba. Ea a zis ceva despre faptul că și-ar fi dorit să vii la nuntă, iar eu am refuzat.

— De ce?

— În caz că ai uitat, nunțile se referă la angajament, zise Lisa, în vocea ei simțindu-se exasperarea. Întreaga situație te-ar fi înnebunit.

— Poate, acceptă el. Dar poate că nu. Aș fi vrut să mă întreb.

Mi-ar fi plăcut să-ți cunosc familia.

Brick îi simți privirea ațintită asupra lui.

— Vrei să spui că ai fi mers?

— Nu știu, spuse el cu prudență. Aș fi făcut efortul, dacă m-aș fi gândit că era ceva ce tu doreai. Nunțile sunt legate și de familie.

Lisa își scutură capul și își strânse brațele la piept.

— Nu te cred.

Brick simți un impuls de mânie, în timp ce se apropiau de sediul de construcții.

— Dar nu o știi, nu-i așa? Pentru că nu m-ai întrebat.

— Tu voiai totul frumos și ușor. Fără obligații.

— Așa e, recunosc el și opri mașina.

Când văzu că ea nu vrea să se uite la el, îi puse degetul mare sub bărbie și o sili să-l privească în ochi.

— Dar spune-mi o singură ocazie în care nu am fost interesat de tine. Ca prietenă, ca femeie de afaceri, ca amantă. La naiba, ca o femeie care, atunci când merge cu mașina cu spatele, lovește câte ceva, săptămânal. Numește o situație.

Ochii ei erau mari de tulburare. El îi voia mari de uimire. Voia s-o sărute, să-i lipească gura de a lui și să reteze neînțelegerea dintre ei.

Conducându-se de conștiința instinctivă a senzualității ei, Brick făcu cel mai bun lucru posibil, în afara sărutului: își frecă degetul de buzele ei. Înainte și înapoi, înainte și înapoi, până când își apăsă încet degetul în gura ei. Ea își strânse involuntar buzele în jurul lui și Brick simți cum spatele îi înțepenește.

Își îndepărtă încet degetul și îl ridică spre buzele lui...

— Nu poți s-o faci, pentru că n-a existat nicio astfel de situație, șopti el înflăcărat. Peste o clipă vom coborî din mașina asta și nu o să mai pot să mă gândesc la tine. Nu o să mai mă pot gândi la cât de mult doresc să te țin în brațe. Nu o să mai mă pot gândi cât de mult mi-ar plăcea să te sărut o oră întreagă, fără să fie nevoie să mă întrerupt ca să respir. Nu pot să mă gândesc ce ascunzi

— sub tricou sau blugi și cât de mult mi-e dor să te ating - căci

altfel s-ar putea să ratez treaba asta.

Privind în ochii ei măriți de tulburare, Brick inspiră adânc și luă căștile de pe tabloul de bord.

— Uite casca ta. O să te prezint supraveghetorului și apoi vreau să privești totul cu atenție. Vreau să observi cum arată fundația acum și cum va arăta după aceea. Apoi, vom sta de vorbă.

Înfășurându-și brațele în jurul alor ei, o scoase din mașină și o conduse spre sediu. Lisa îl urmă în mod mecanic, dar capul i se învârtea. Nu știa ce să gândească sau ce să spună. Pentru moment, nu putea decât să simtă. Buzele încă o ardeau de la atingerea lui, iar inima îi bătea. Atât de tare, încât simțea că-i sparge pieptul. Dumnezeu s-o ajute, nu credea că-și va reveni vreodată după ce auzise ceea ce-i spusese Brick.

Pentru primă dată, Lisa se întrebă dacă asta însemna că, indiferent ce-ar spune ea despre ruperea relației lor, Brick oricum n-ar pleca. Simți cum stomacul i se strânge la această idee. Luptă cu o exaltare sălbatică, spunându-și în același timp că nu conta. Ea și cu Brick erau la kilometri întregi depărtare, atunci când era vorba de viitor.

Răspunse cumva la salutul supraveghetorului, dar mintea ei era în continuare la Brick. Cuvintele lui nu voiau să dispară. Era genul de declarație la care ea visase. Singurele cuvinte care lipsiseră erau: „Te iubesc” și „Vrei să fii soția mea?”

Lisa își mușcă buzele când realitatea rece și tare o lovi, căci știa că era probabil să nu audă niciodată acele cuvinte cruciale.

Două camioane opriră în parcare cu pietriș și șoferii lor îl strigară imediat pe Brick. Încercă să nu se mai gândească la ce spusese Brick. În loc de asta, începu să privească împrejurimile. La acea oră a dimineții, traficul era slab. Sediul construcției era înconjurat de un gard de sârmă și, în întunericul de dinaintea răsăritului, el apărea în ochii neexperimentați ai Lisei ca o grămadă de mașini, noroi și piatră.

Problema era piatra. Construcția pentru extindere nu putea

continua decât după excavarea fundației. Privind mai atentă, își îngustă ochii și văzu că Brick examina găurile perforate pentru exploziv.

Până la răsăritul soarelui, el umplu găurile cu cartușe de exploziv.

— De ce cartușe de exploziv? îl întrebă Lisa pe bărbatul de lângă ea.

Tânărul arată spre clădirea biroului.

— Dacă punem o încărcătura prea mare și zboară pietre, pot fi răniți mulți oameni. Se pot sparge ferestre.

Lisa privi planul complicat al găurilor, conectorilor și sârmelor și clătină din cap văzând complexitatea unui proiect atât de mic.

— De unde știe unde să pună totul și cât de mult să folosească? Omul ridică din umeri.

— Sunt necesari ani de experiență. Brick e cel mai bun. De aceea directorul companiei încearcă să-l pună să facă explozii cât de mult timp poate.

Asta îi oferea o perspectivă complet nouă asupra lui Brick. El controlă „împușcătura” de cel puțin zece ori. Înainte și înapoi, se uita să vadă dacă lipsește ceva, Era atât de prudent, se gândi Lisa și se întrebă dacă aceeași prudență, se revărsa și asupra angajării lui emoționale.

Oare era genul de bărbat care trebuie să parcurgă de nenumărate ori aceeași zonă, înainte să facă pasul decisiv?

Ideea nu-i ajută mintea să se relaxeze, dar îi oferi altceva la care să se gândească, un lucru despre care știa

că-i va rămâne într-un colț al minții pentru mult timp.

Brick puse împletituri de sârme deasupra fiecărei găuri, apoi aduse capetele în zona protejată în care stătea Lisa.

— Dă-i drumul și sună semnalul de avertizare, îi spuse el bărbatului de lângă ea.

Un sunet puternic de corn o făcu pe Lisa să tresară. Acoperindu-și urechile, ea aproape că sări afară din piele.

Brick păru să nu bage de seamă zgomotul, dar remarcă reacția

Lisei. Zâmbi.

— Cum ți-ar plăcea să te trezească asta în fiecare dimineață, în locul ceasului tău cu radio?

Ea râse neîncrezătoare.

— Cam la fel de mult cum ți-ar plăcea și ție.

— Eu aș suporta. Fii gata.

Lisa îl privi conectând firele și ridicând ceva de mărimea unui creion.

— Ce e aceea? îl întrebă Lisa pe tânăr, nevrând să-l, distragă pe Brick.

Probabil că el o auzi, oricum.

— Noi îi spunem „pocnitoare”. E un detonator neelectric. E mai sigur decât modelul vechi.

—

Brick primi liber de la supraveghetor, prin radio. Apoi, privi și el din nou locul și strigă:

— Foc în gaură!

În mai puțin de o secundă, pământul era zguduit de explozie, iar zgomotul era asurzitor. Lisa trebui să se opună impulsului de a se ghemui. Era o prostie, dar ea continua să se aștepte să spună cineva „Punct lovit!” Piatra arăta ca și cum se transformase într-un nor de praf; Era o imagine incredibilă, aceea a stâncii sfărâmate instantaneu. Cu toate că știuse ce urma să se întâmple, nu se așteptase să fie copleșită de forța exploziei.

— Ar fi bine să închizi gura, astfel o să înghiți o grămadă de praf, zise Brick sec.

Lisa știa să recunoască glasul experienței, atunci când îl auzea. Închise gura.

O oră și ceva mai târziu, după ce Brick inspectase explozia și completase formularele, plecară de acolo.

— Ce-ai zice să luăm un prânz rapid și să-l ducem în apartamentul meu. Trebuie să fac un duș.

Lisa acceptă și îl mitralie cu întrebări tot drumul spre casă. Brick răspunse cu răbdare și traduse o parte din jargonul tehnic.

Abia în timp ce el era la duș, Lisa realizează că se afla pentru prima dată în apartamentul lui. Își amintea cât își dorise asta. Senada spunea că e o prostie, dar Lisa voise întotdeauna ca Brick s-o ducă în spațiul lui personal.

Acum, când se afla acolo, nu știa unde să privească mai întâi. Probabil că el urmărea meciurile echipei Braves în fotoliul care ocupa locul cel mai bun, în fața televizorului, ghici ea. Privirea Lisei trecu peste canapeaua confortabilă care ocupa un perete, și se opri asupra sistemului CD găzduit într-un mic corp cu rafturi. Pe unul dintre rafturi se aflau CD-uri cu muzică country-western și rock. Niciun pic de muzică clasică nu contamina grupul, observă ea, zâmbind. Pe raftul cel mai de jos se aflau câteva albume de fotografii.

O ardeau degetele să le deschidă și să afle secretele din trecutul lui Brick. Tentația era atât de mare încât ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi așteptat ca el să iasă de la duș foarte curând.

Cu un efort se depărtă de albume și găsi o colecție de fotografii pe perete. Toate de familie, bănuiește ea. Erau fotografiile de la trei nunți diferite. A lui Carly cu Russ, a lui Erin cu Garth și a lui Daniel cu Sara. Restul erau fotografii variate, cu frații lui, cu excepția uneia cu

aspect mai vechi.

— Sunt mama și tata, spuse Brick din hol.

Lisa se întoarse repede și îl privi. Părul lui era încă umed. Își lăsase cămașa descheiată, iar ea putea vedea o brumă de picături pe pieptul lui. Din cine știe ce motiv, această imagine îi produse sete. Înghiți în sec.

— N-am auzit când ai oprit dușul.

El râse ușor.

— Poate că auzul ți-a fost afectat de cornul exploziei.

— Poate, fu ea de acord, simțind cum umorul lui atinge ceva în interiorul ei. Îmi place apartamentul tău.

El își ridică din umeri.

— E un loc pentru mâncat și dormit, nu e atât de frumos ca al tău.

Ea își înclină capul într-o parte, gândindu-se la ceea ce spusese el.

— De aceea nu m-ai adus niciodată aici, atunci când...

Căută cuvântul potrivit. „Când ne întâlneam” nu părea suficient.

— Când eram.

— Împreună, încheie Brick în locul ei. Întotdeauna mi-a plăcut mai mult la tine, decât la mine. La tine

— semăna mai mult a casă.

Se opri și o privi cercetător.

— Te-a deranjat faptul că nu te-am adus aici?

— Oh, nu, zise Lisa, prea repede. Am presupus că era mai convenabil pentru tine, sau că poate ai nevoie de intimitate.

El își ridică o sprinceană, neîncrezător.

— De ce am senzația că am pierdut vaporul și în privința asta?

— Nu, sincer, zise ea cu un ton străbătut de curenții subterani ai jenei. Nu m-am gândit...

Ignorându-i protestul, Brick îi prinse încheietura mâinii cu degetele și o trase după el.

— Hai să-ți ofer turul de onoare.

În timp ce o conducea prin hol, motivul pentru care el încercase să țină relația lor atât de izolată de restul vieții lui îl lovi în față. Timpul petrecut cu ea era atât de special încât nu voise să-l împartă. Când era cu Lisa se simțea întotdeauna acasă. Oftând, își dori să poată găsi un mod în care să-i spună asta, acum. O privi cu atenție, întrebându-se dacă asta ar fi schimbat ceva pentru ea.

— O marină, spuse Lisa arătând spre tabloul de deasupra patului de mărime regală din dormitorul lui.

—

— Mda, este o compensație a vieții în Tennessee. Aici nu e ocean.

— Înțeleg ce vrei să spui. Și eu îmi doresc să pot merge la plajă.

Ochii ei se, măriri, ca și cum tocmai își amintise ceva.

— De fapt, luna viitoare plec într-o croazieră, pentru un weekend.

Zâmbetul lui Brick îngheță pe buze.

— Cu Domnul Perfect? încercă el să spună cu o voce normală.

Lisa clătină din cap.

— Nu. Serviciul acela matrimonial despre care ți-am vorbit sponsorizează o croazieră, așa că m-am înscris.

Mâinile îi tremurau, până când și le strânse împreună.

— Nu se știe niciodată, spuse ea, ridicând din umeri, în timp ce își îndepărta privirea de a lui. Lumina lunii, muzica. Și briza de pe insulă s-ar putea să stârneasce oarece.

Ea vorbea ca și cum ar fi sperat să fie stârnită, iar Brick voia să fie el care să facă asta. Își împreună degetele și se opri înainte să-și trosnească încheieturile.

— Hai să mâncăm, spuse el, începând să fluiera.

—

Folosi ocazia ca să-și puna mâna în jurul cotului ei și o opri în pragul ușii.

— Deci, ce părere ai de împușcătură?

Lisa se întoarce și fața ei ajunsese dintr-o dată aproape de a lui. Locul era strâmt, iar holul era întunecos. Brick miroși parfumul ei dulce și se simți mai aproape de ea decât oricând în ultima vreme. O privi adânc în ochi și simți aerul plesnind în jurul ei. Trebuia să simtă și ea, se gândi el. Trebuia să simtă și ea acea atracție care nu dispăruse niciodată.

— Se pare că a devenit și mai puternică, murmură el pentru sine, dorind să atingă o șuviță răvășită din părul ei.

În loc de asta, mâna lui alunecă de pe cotul ei pe partea interioară a încheieturii și frecă locul în care pulsul ei bătea repede.

Lisa îi privi mâna, dar nu o îndepărtă pe a ei.

— Ce anume? întrebă ea încet.

El clătină din cap.

— Nimic. Te-am întrebat ce crezi de împușcătură.

— Brick văzu cum gâtul ei se mișcă, când Lisa înghiți greu.
— A fost incredibil, Atâta putere, A fost uimitor
— pentru mine că acele explozibile și câteva fire au avut puterea
de a transforma stânca aceea în praf.

Clătină din cap.

— Uimitor!

El fi ridică mâna spre pieptul lui gol, unde inima lui bătea ca un tunet.

— Poate o să mă înțelegi puțin mai bine acum.

— Ce vrei să spui? șopti ea, ca și cum numai așa reușea să vorbească.

Brick simți cum o ușoară excitare își făcea loc spre abdomenul lui.

— Ai văzut ce a făcut dinamita acelei fundații.

Își coborî capul și cedă tentației de a desface clama din părul ei.

— Lisa, același lucru mi-l faci tu mie.

CAPITOLUL 6

Inima Lisei urcă în gât. Cu mâinile lui în părul ei și cu pulsul lui bătând în palma ei, se simțea slabă. Își înăbuși strigătul de ajutor sau poate că îl striga pe el. Confuză, își îndepărtă mâna.

Geamătul lui întretăiat îi produse un nod în piept.

— Pentru numele lui Dumnezeu, așa, atinge-mă!

—

Oriunde sau peste tot, dar atinge-mă.

Era prea mult. Lisa încercă să privească în altă parte, dar privirea lui violetă o prinse pe a ei mai sigur decât un paznic înarmat. Dorința din ochii lui o silea să cedeze în fața propriilor ei dorințe înăbușite. Tot corpul ei părea să strige că vrea să fie aproape de el.

Își ridică mâinile, cu titlul de încercare, spre fața lui.

Când palmele ei îi atinseră pielea, el închise ochii, ca și cum atingerea ar fi fost aproape prea plăcută pentru a putea fi suportată.

— Brick - șopti ea, ezitând eu...

El își întoarse gura în palma ei și i-o sărută.

— Nu te opri...

Brick se înfioră când ea își lăsă mâinile să alunece prin părul lui încă umed. Își răsuci și el degetele prin părul ei.

Nu vreau să deschid ochii. Mi-e teamă Că o să dispari. Poate că este doar un al vis. Poate că nu ești reală.

Lisa simți un nod în gât. Înghiți greu.

— Sunt reală, Brick. Întotdeauna am fost reală.

Condusă de dorința copleșitoare de a o dovedi, ea păși mai aproape, astfel încât corpul ei se lipi de al lui, sânii

ei sensibili de pieptul lui tare, pânțele ei de cuta umflată a pantalonilor lui. Coapsele ei se depărtară, astfel încât piciorul lui să intre între ele. Întinzându-se pe vârfuri, ea cedă unei alte dorințe și își lipi buzele de ale lui.

Buzele ei erau umede, calde și mătăsoase, iar gustul lor dulce îl

făcu pe Brick să se simtă mort de foame. Se simțea ca un om care stătuse fără apă zile întregi, iar acum primea prima sorbitură, într-un colț al minții, știa că ar trebui să se liniștească, să nu o lase să vadă cât de mult avea nevoie de ea, dar nu era o problemă în care să poată alege. Era vorba de un instinct viguros și lacom, care îi amintea cât de disperat era după ea.

Își trecu limba peste, buzele ei, pentru a se familiariza din nou cu secretele gurii ei. Lisa își opri respirația și mâinile îi căzură peste umerii lui, parcă în căutarea unui sprijin...

El simți strânsoarea degetelor ei subțiri în carnea lui, sfârcurile tari ale sinilor ei împingându-se în cutia lui toracică și simți o dâră strălucitoare de sudoare pe sprânceană. Fiecare mișcare minusculă a corpului ei avea asupra lui impactul unei încărcături electrice.

Mintea lui se golise și, pentru un moment fantastic, rămase doar Lisa, gâfâind ușor și luând tot ce putea el da. Toate senzațiile. Vibrând lipit de ea, Brick își coborî mâna pe spatele iei și cu cealaltă îi atinse sânul. Sfârcul ei se proiectă în palma lui, și. Dintr-o dată, asta nu mai era de ajuns.

— Vreau să-și simt pielea, murmură el în gâtul ei.

Desfăcându-i tricoul, își ridică mâinile deasupra taliei ei și apăsă pe sub sutienul ei, pentru a-i prinde tot sânul în palmă. La prima atingere a palmei lui pe pielea ei, geamătul lui se amestecă cu al ei. Brick strânse sfârcul obraznic între degetul mare și arătător. La fiecare mângâiere a lui, Lisa se zvârcolea, lipită de el, tricoul ridicându-se încă puțin la fiecare mișcare.

Cu corpul încordat ca o sârmă întinsă la maximum, el inspiră adânc și își coborî gura pe acel sfârc îmbufnat.

Lisei i se înmuiară genunchii. Limba lui o masă până când ea simți zvâcnindu-i fiecare locșor al feminității ei. Era ca și cum corpul ei știa ceea ce mintea ei nega. Tot ceea de făcea Brick era o chemare la împreunare.

El o împinse spre perete, prinzând-o în cercul puternic format din corpul și brațele lui.

— Vreau, să-ți scot blugii, spuse el, strângându-i șoldurile în mâini. Vreau să-ți ating picioarele și să le

— despart.

Cuvintele lui înfiorară și o șocară. Lisa văzu dorința strigătoare din ochii lui, explozivă și amețitoare, și se întrebă dacă, după ce el o va săruta din nou, va mai rămâne altceva din ea, în afară de cenușă.

Dar apoi nu se mai întrebă nimic, căci Brick își îndoi genunchii și erecția lui prinsă în blugi își găsi adăpost între coapsele ei, iar gura lui o purtă în jurul lumii, cu un sărut mistuitor.

Parfumul ei îl înnebunea, se gândi Brick. În mintea lui, limba lui era sexul său și Lisa. Era deschisă, umedă și receptivă. El împinse, iar ea îl cuprinse cu limba și buzele ei. El se roti, lipit de ea, și Lisa îl încolăci cu coapsele ei. Sâni ei goi erau striviți erotic de pieptul lui, iar părul ei şușotea pe gâtul lui. Dar parfumul era cel care-l făcea să-și piardă controlul, îi înhăța stomacul și inima și îi usca gura.

Avea nevoie să respire, avea nevoie să gândească, iar foamea lui de ea era un tren încărcat vâjâind la viteză maximă. Își înfășură mâinile în jurul dosului ei și pompă în ea în același ritm cu limba.

Lisa scânci și își depărtă picioarele.

— Brick simți prima năvală dogoritoare. Blestemă.

Voia să fie cu adevărat în interiorul ei, nu doar în minte. Corpul lui avea nevoie de eliberare. Corpul lui fusese păcălit în a crede că Lisa era pregătită, deschisă și goală.

El se smuci din cauza forței momentului culminant, iar Lisa se agăță de el cu mâini tremurătoare. Brick își desprinse gura de a ea și amândoi începură să gâfâie, din nevoie de aer. Un mic geamăt gâfâit scăpă de pe buzele lor și, pentru o clipă, în timp ce-și lipea fruntea de peretele rece, Brick se întrebă dacă ea fusese la fel de prinsă ca și el. Totuși, dovada fizică a descărcării lui îl făcu să fie din nou conștient.

Se retrase și mâinile ei se strânsură în jurul cefei lui.

— Oh, Dumnezeuule, Brick...

Rugămintea din vocea ei îi prinse inima și i-o strânse. Brick oftă și o strânse. La piept, îndurând tortura și dulceața corpului ei îmbrăcat parțial. Rămase așa câteva clipe, cu ea în brațe, până când Lisa păru să-și recapete respirația. Blestemând dorința lui nestăpânită pentru ea, el făcu, în cele din urmă, un pas hotărât în lateral. Se simțea ca un taur în călduri și nu voia să vadă expresia de panică sau condamnare din ochii ei.

— Brick! Tu.

Mâna ei așezată pe brațul lui îl opri în mijlocul mișcării, forțându-l să se întoarcă și s-o privească. Ochii ei verzi exprimau excitare și tulburare.

— Eu...

Lisa se întrerupse și își clătină capul, ca și cum nu și- ar fi putut articula gândurile. Brick le putea articula pe ale lui, dar” era probabil ca vorbele lui să o rănească. Încă cufundat într-o mulțime de» sentimente diferite, el înghiți cu greu.

— Nu încerca să spui nimic. Lasă-mă doar un minut aici și apoi ne întâlnim în bucătărie.

Ochii ei se măriră de confuzie.

— Dar.

— Te rog, spuse el cu o voce răgușită și se întoarse cu spatele.

Lisa merse în hol, privind în gol un minut întreg, după ce el închise ușa de la dormitor, Picioarele amenințau să cedeze, așa că se sprijini de perete. Echilibrul ei era distrus și se simțea golită de emoții, dar nu îl strigă. Nu încercă să-i spună că trupul ei încă zumzăia din cauza excitării, sau „că aproape ajunsese la capăt, alături de el. Nu încercă să-i spună ca atunci când îl atingea era atât de plăcut încât o durea. Și mai ales, nu-i spuse că îl. Iubea. Nu era sigură că el voia să audă asta și, în fond,

nu conta, deoarece, deși Brick ținea la ea și era excitat de ea, Lisa știa că, în mod sigur, el n-o iubea. Oricum, nu suficient ca să se căsătorească cu ea.

Incidentul o făcu să fie mai prudentă cu el, observă Brick o

săptămână la târziu, când discutară posibilitatea unui transport coordonat de livrare a resturilor neservite la unele din mesele furnizate de Lisa, unor aziluri pentru oameni fără casă, din zonă. Când ea insistă să se întâlnească pentru prânz într-un loc public, Brick ştiu că pierduse teren şi îşi blestemă din nou răspunsul lui necontrolat faţă de ea.

Lisa părea prietenoasă, dar puţin nervoasă. Reuşiră, cu toate acestea, să stabilească aranjamentele şi Brick era hotărât să păstreze fiecare fir comun de legătură dintre ei.

Ştiind programul de lucru al Lisei, el îşi făcu un obicei în a o suna în fiecare zi în orele ei libere, ca s-o întrebe ce mai făcea şi să vorbească. Era uimitor cât de multe află în aceste conversaţii, doar ascultând. Vocea ei avea puterea de a-l aprinde, dar Brick concluzionează confuz că probabil corpul lui realiza că unele lucruri pur şi simplu nu puteau fi făcute la telefon.

Cu fiecare conversaţie, afla câte ceva nou despre ea.

Ca, de exemplu, faptul că florile ei favorite erau trandafirii albi şi că avea o pasiune secretă pentru bomboanele cu aromă de fructe. Nu se „logodise” cu niciun tip, în colegiu. Mărturisirea îl făcu să dorească să-şi caute inelul lui din colegiu. Să se logodească putea, să se căsătorească, nu.

Observă că ea vorbea deseori de familia ei, făcându-l să creadă că aceştia erau foarte importanţi pentru ea. Şi era preocupată de prietenii ei. Era o sufletistă, îşi dădu Brick seama şi, deşi el se împotriva realităţii, era logic ca o sufletistă să vrea copii.

Brick se întreba de ce gândul la copii nu-l zguduia atât de mult pe cât o făcea cel la căsătorie.

Joi, telefonul sună mai târziu ca de obicei. Lisp începuse să se gândească la conversaţiile ei cu Brick ca la plăcerea interzisă pe care şi-o îngăduia în aceste zile. Întâlnirile cu un anumit scop erau atât de epuizante.

Ea şi cu Brick nu discutau de obicei nimic important, dar micile lor convorbiri o făceau să simtă că măcar cineva ţinea la ea. Şi,

fiind despărțiți de mile întregi, nu trebuia să se teamă că ar putea face ceva prostesc, de exemplu, să-l roage s-o sărute din nou. În schimb, putea doar să dorească asta, se gândi ea în taină, ridicând receptorul.

— Bună, spuse ea, așteptându-se ca la celălalt capăt al firului să fie Brick.

— Bună. Ce mai faci? răspunse el cu o voce neclară.

Lisa se încruntă.

— Brick? Ai o voce ciudată. Te simți bine?

— Mda. Doar o mică durere de cap.

Cuvintele lui erau rostite fără pauze. Lisa simți un fior de îngrijorare.

— Ești bolnav?

— Nu, nu, nu, spuse el și scoase un oftat lung. N-ar trebui să vorbim despre mine. Am sunat ca să aflu vești despre tine.

Inima Lisei se strânse.

— Nu vreau să vorbim despre mine. Ce nu merge?

— Nimic, singer, doar capul. Mă simt ca și cum o echipă de demolări a intrat în el și l-a demontat.

— Ai fost la doctor?

— Da. Mi-au dat niște medicamente, la camera de gardă. Probabil că de aceea...

— Camera de gardă! exclamă ea, aproape strigând.

Urmă o tăcere lungă.

— Lisa, te rog, nu striga la mine acum.

—

Ea inspiră de câteva ori adânc ca să-și domolească panica.

— De ce ai fost la camera de urgențe?

— Nu-i atât de grav. Am căzut puțin și m-am julit la cap.

Instinctul îi spunea Lisei că diferența între definiția lui Brick pentru o „cădere mică” și a ei era uriașă.

— De unde ai căzut?

El oftă din nou adânc.

— De pe o scară de șase metri, dar nu am chiar atât de multe

cusături și, Lisa, știi ce cap tare am:

Fiecare nouă informație pe care o smulgea de la el o făcea să se simtă și mai neliniștită, iar el rostea în continuare cuvintele neclar.

— Mi-am pus ceasul deșteptător să sune din două în două ore, așa încât...

— Ajung acolo în zece minute, îl întrerupse ea cu fermitate.

— Nu e nevoie. O să treacă.

Lisa simți o senzație ciudată de fierbințeală în spatele pleoapelor. Nu putea explica relația ei cu Brick, nici chiar ei înseși, dar știa că nu-i putea lăsa singur, după ce fusese rănit.

— Zece minute, zise că și închise.

Brick tresări la clic-ul zgomotos care reverberă în creierul lui și își lăsă cu prudență capul pe pernă. Dacă nu și-ar fi privit capul în oglindă cu o oră înainte, ar fi putut jura că acesta era de mărimea unui pepene: Doctorul ar fi preferat să-l țină în spital peste noapte, dar Brick ura spitalele, așa că își folosisese toată puterea de convingere ca să fie eliberat. Șeful lui de echipă îl dusese cu mașina acasă și îi promisese că va mai trece pe la el mai târziu.

Brick făcuse un duș, o sunase pe Lisa și acum era epuizat. Putea să închidă ochii doar pentru un minut, își spusese el. Lisa trebuia să ajungă curând.

Cineva lovea cu degetul în pepene, hotărî Brick câteva clipe mai târziu. Bătaia pe care o auzea părea să-i penetreze vasele de sânge și oasele; O voce feminină îl striga și își dădu seama că era Lisa.

Se târî până la ușă și o deschise. Totul i se părea puțin cețos, cu excepția îngrijorării pe care o văzu pe fața Lisei.

Ea clătina din cap și intră în cameră.

— Oh, Brick, ar trebui să fii în pat.

Lăsându-și poșeta pe un scaun, puse jos și un pachet care mirosea în mod suspect a supă de pui. Lisa îl luă de braț și îl conduse cu blândețe în hol.

— Haide! Nu ai ce căuta în picioare.

— Nu puteam deschide ușa din pat, bodogăni Brick, dar îi

acceptă îngrijorarea.

Parfumul ei plutea în jurul ei, făcându-l să se simtă și mai amețit decât era deja, dar era o amețeală plăcută. Inspiră adânc.

— Dumnezeule, ce frumos miroși! O să cumpăr un depozit plin cu parfumul tău. Ce este?

Încă vorbea împleticit, observă Lisa.

— Obsesie, răspunse ea absentă, înghiontindu-l în continuare în pat.

— Așa sunt eu, obsedat.

Brick se opri, simțind o jenă de moment pentru faptul că ea îl căra pe el. A - Stai o clipă. Vrei să mănânci sau să bei ceva? Îți aduc...

— Vrei, te rog, să încetezi să mai fii politicoș? Dacă o să vreau să beau ceva, o să-mi iau singură. Pentru moment, sunt îngrijorată din cauza ta. Nu-mi place cum arată cusăturile acelea. Nu-mi place culoarea ta. Și nimeni nu place cum rostești propozițiile fără pauze.

Brick își băgă degetele mari în urechile curelei și se

Încruntă. Era cea mai sexy încruntătură pe care o văzuse vreodată, se gândi Lisa.

— Există ceva ce-ți place la mine? Întrebă el...

— Prea multe, murmură Lisa pentru șine, privindu-l cercetător.

Era adevărat, Brick era palid sub bronzul său, iar doctorul fusese obligat să-i radă o parte din păr ca să-i poată prinde copcile. Compasiunea pentru cei mai puțin norocoși putea fi întotdeauna găsită în ochii lui Brick. Lisa aflase lucrul acesta în decursul ultimului an. Bărbia lui dreaptă avertiza asupra hotărârii lui. Iar forța corpului era dezvăluită de umerii lui, care ea ar fi putut jura că puteau susține greutatea lumii întregi. Singura sarcină pe care el nu o putea susține, își aminti ea, era căsnicia.

Da, recunosc Lisa posacă, erau atât de multe lucruri care să-i placă la Brick. Se aplecă spre el și îl apăsă cu blândețe pe umerii lui largi.

— Întinde-te, șopti ea.

Ochii lui sclipiră de febră și buzele tremurară într-un zâmbet de băiat rău.

— Vrei să mă ajuți?

Lisa simți din nou acea tresărire nedorită în stomac și se gândi să se răsucească și să plece, clipă în care văzu zâmbetul lui transformându-se într-o grimasă de durere. Brick se prăbuși pe pat și gemu.

— Sunt total la mila ta, murmură el și își lăsă capul pe pernă. Te am aici, în dormitorul meu, și nu pot face nimic.

Buzele Lisei tremurară în timp ce-i mută picioarele deasupra cuverturii.

— Nu trebuie să fii îngrijorat. N-o să fac nimic scandalos.

— Păcat, spuse el și închise ochii. Probabil că nu mi- aș aminti după aceea, oricum.

Lisa ignoră afirmația lui.

— Ce a spus doctorul?...

— Ar trebui să mă trezesc din oră în oră până mâine dimineată, zise el cu o voce scăzută de somnolență. Să nu se umezească cusăturile. Să bea o mulțime de lichide, continuă el. Să mă odihnesc.

Scoase un oftat lung și greu, ca și cum ar fi fost epuizat.

— Ți-am spus că mă simt rău, o avertiză el, cu o voce din ce în ce mai slabă. Cred că... eu... o să...

— Dormi, încheie ea în locul lui și se uită la ceas.

—

Îl va trezi peste șaiszeci de minute. Lisa îi atinse fruntea îndepărtându-i o şuviță de păr. Genele lui scurte erau strălucitoare la vârfuri, observă ea, din cauza timpului pe care Brick îl petrecuse în soare. Părea un băiețel dezordonat, care cedase în cele din urmă necesității omenеști de a dormi.

Lisa se întrebă ce fel de copil fusese Brick. Se întrebă dacă el va avea vreodată propriii lui fii dezordonați. Inima i se strânse la acest gând. Brick nu voia responsabilitatea căsniciei și a copiilor, așa că ea nu trebuia să se obișnuiască să-l atingă, hotărî Lisa și-și retrase

mâna. Nu trebuia să-și lase mintea să stăruie prea des asupra lui. Și trebuia să facă tot posibilul să-și ia inima înapoi de la el, încât s-o poată dăruia altcuiva.

După trecerea orei, îl atinse ușor pe umăr.

— Brick, spuse ea. Brick, trezește-te.

Când respirația lui egală nu se schimbă îl înghionti cu mai multă fermitate.

— Brick, trezește-te!

Pleoapele lui fluturarăți Brick își înălță capul ca să-și apere ochii de lumina veiozei.

— Lisa?

Ea răsuflă ușurată.

— Da, trebuie să te trezesc. Îți amintești?

— Visez?

Ea zâmbi.

— Nu cred. Vrei niște gingerale³?

El aprobă din cap și se ridică ușor ca să se sprijine de tăblia patului. Luând paharul, sorbi băutura rece aproape dintr-o singură înghițitură.

— Când trăia mama mea, ne dădea întotdeauna gingerale și biscuiți Graham, când eram bolnavi.

— Mama mea ne dădea gingerale și sărățele.

— Mda. Mama mea era nostimă, dar uneori făcea niște lucruri prostești.

Clătină din cap și Lisa observă că ochii lui erau încețoșați.

— Ți-am spus vreodată că ea voia să fiu cântăreț de muzică country?

Lisa clătină din cap.

— Ideea a lovit-o puternic când era însărcinată.

Cu mine. De aceea mi-a pus numele acela, spuse el, cu o voce care revela că încă nu? i venea să creadă.

Curiozitatea Lisei era stârnită.

— Ce nume ți-a pus?

— E secret.

— Oh!

El se uită la ea, cu o privire cercetătoare.

— Trebuie să juri să nu spui nimănui.

Lisa ridică mâna într-un jurământ tăcut.

Brick se strâmbă.

— Elvis Pendleton.

Lisa se holbă la el, neîncrezătoare. Un râset înăbușit îi scăpă din gât. Primul ei impuls fu acela de izbucni în hohote. Totuși, văzând expresia deprimată de pe fața lui Brick, Lisa își mușcă interiorul obrazului atât de tare încât se întrebă dacă nu sângera. Își dresе glasul.

— Nu credeam că Elvis era considerat un cântăreț de muzică country.

Vocea ei suna nenatural de stridentă chiar și pentru ea.

— Așa i-am spus și eu, zise el posac.

Lisa își putea imagina un Brick tânăr încercând să schimbe punctul de vedere al mamei sale. Un tânăr Brick. Un tânăr Elvis. Ochii o ardeau din cauza efortului de a-și reține un hohot nedemn de o doamnă.

— Familia, hm, familia ta nu-ți spune Elvis.

—

— Nu, dacă vor să rămână în viață, zise el cu o voce liniștită și totuși amenințătoare. Ultima dată când a făcut-o, Troy avea șase ani și l-am scăpat de doi dinți din față.

— Brick, îmi trec prin minte sute de versuri din cântecele lui Elvis, mărturisi ea, chinuindu-și buzele ca să nu zâmbească.

— Lisa, spuse el cu o voce obosită, le-am auzit pe toate. Poți să râzi cât vrei după e© adorm din nou.

— Presupun că asta înseamnă că nu vrei să-ți cânt Love Me Tender; drept cântec de leagăn.

CAPITOLUL 7

Douăzeci de minute mai târziu, Lisa stătea în apartamentul lui Brick și aproape că explodează din cauza râsului pe care și-l reținuse până când The King adormise din nou. Își șterse lacrimile de râs. Numele explica, categorie, câteva lucruri. Acum înțelegea de ce el se aruncase în atât de multe bătai, când era adolescent, de asemenea și originea poreclei, din moment ce el refuza cu fermitate să-și folosească numele de botez, fiind gata chiar să verse și sânge pentru asta.

Reținându-și un alt zâmbet, Lisa privi dornică albumele de fotografii. Ar fi dat orice pentru...

Categoric, nu, își spusese singură, pornind spre bucătărie. În loc de asta, își încălzi supa de pui.

În timpul nopții, de câte ori se trezea, Brick îi spunea ceva nou despre el sau despre familia lui. Erai ca și cum, pentru o scurtă fereastră în timp, era mai vulnerabil, mai dornic să se dezvăluie. Lisa se întreba dacă asta era o parte a motivului pentru care el nu rămăsese niciodată cu ea până dimineața.

În mod sigur, el n-ar fi împărtășit niciodată acestea fără acea amețelă din cap, iar Lisa se întreba, totodată, dacă Brick nu va regreta asta, atunci când își a da seama ce făcuse. Lisa se făcu mică la acest gând, dar își dădu seama că era probabil ca el să nu fie încântat.

Când îl trezi, pe la trei dimineața, el se frecă la ochi și își clătină capul dintr-o parte în cealaltă.

— Mi-aș dori să am o duzină de trandafiri albi pentru tine, murmură el. Ai pierdut o noapte întreagă de somn, pentru mine.

— Nu e mare lucru protestă ea, mișcată de menționarea florilor. Murmurând ceva neinteligibil, el se rostogoli într-o

poziție de șezut și se încruntă.

— Nu e nimic ce nu ai mai văzut înainte, dar s-ar putea să vrei

să întorci capul.

Avertismentul îi era întipărit pe față.

— Mă descotorosesc de blugii ăștia. De obicei nu port nimic în pat.

Lisa îngheță, privindu-l cum stătea în picioare, cu nasture și fermoarul desfăcute. El își trase în jos materialul de dril peste șoldurile și coapsele goale. În ciuda rănii, frumusețea corpului lui gol o făcu să simtă un nod în gât. Umerii lui largi formau un con cu șoldurile înguste. Ceața fină de păr maroniu de pe pieptul lui se repeta în ungherul care îi adăpostea masculinitatea.

Brick dăduse întotdeauna impresia că acorda puțină importanță fizicului lui impresionant. Noaptea aceasta nu reprezenta o excepție.

Lisa respiră adânc și luă decizia rapidă și prudentă de a părăsi dormitorul.

El ridică o mână la frunte și înjură.

Intenția ei prudentă dispăru în aerul rarefiat.

— Stai jos, murmură ea, venind repede lângă el și îngenunchind.

—

— M-am săturat de durerea asta de cap, mârâi el.

Încercând ca atingerea ei să fie cât mai impersonală posibil, Lisa îi trase blugii peste genunchi, în jos, pe picioare. Faptul că erau strimți jos era grozav ca să-i poți îndesa în cizme la lucru, dar era un adevărat chin când îi scoteai. El își ridică piciorul, iar șa își stăvili impulsul scandalos de a-l gădila în talpă. „Cred că am înnebunit”, se gândi ea.

— Celălalt picior, îi spuse, hotărâtă să nu se gândească la faptul că avea capul la o depărtare de doar câțiva centimetri de coapsele lui goale.

Mirosul lui masculin, de mosc, făcea să răsunе ceva în interiorul ei. Ceva a cărui existență era mai bine să o nege, după cum știa foarte bine Lisa, care scoase un suspin de ușurare când reuși să-i elibereze și celălalt picior din blugi.

— Gata, spuse ea veselă și era pe cale să se ridice, când degetele

lui Brick se încleștară în părul ei.

— Lisa, spuse el cu voce scăzută.

— Da.

Ea își ținea în mod deliberat privirea îndreptată spre covorul de culoarea cămilei.

El o trase de păr.

— De ce ai venit în noaptea asta?

Lisa închise ochii împotriva emoțiilor care creșteau în interiorul ei.

— Erai rănit.

— Și?

Dumnezeu s-o ajute, în clipa asta nu știa cum să-l înfrunte, cum să-și învingă propriile sentimente. Își mușcă buză.

— M-am gândit că ai nevoie de cineva.

— De oricine? o provocă el, cu acea voce masculină liniștită, care o pătrundea până în suflet.

— Nu știu, recunosc eu ea: Poate că de oricine.

Cu o voce care suna fragilă și nesigură chiar și pentru urechile ei, mărturisi.

— Poate de mine.

Urmă o tăcere grea. Lisa simțea că parcă exista un fir între dorința lui Brick și mintea ei. Mintea ei oscila între ceea ce ar trebui și n-ar trebui să facă, până când ea se simți obligată să-și ridice capul și să-i întâlnească privirea. În drum spre ochii lui, remarcă că el era vizibil excitat.

— E o nebunie, șopti el răgușit. Am senzația că îmi crapă capul. Singurul lucru pe care ar trebui să-l vreau

— ar fi să dorm ca să-mi treacă durerea.

Înghiți cu zgomot.

— Dar văzându-te aici, simțindu-ți respirația, pe picioarele mele și atingându-ți părul...

Ridică din umeri, ca și cum n-ar fi putut să explice.

Lisa înclină din cap, deoarece înțelegea pe deplin. Poate că ar fi

trebuit să simtă că, din momentul în care îngenunchease la picioarele lui, ea era într-un rol subordonat. Dar, ciudat, nu era așa.

— Pentru prima dată de când îl cunoștea, Brick era vulnerabil fizic. El nu fusese niciodată nici măcar răcit, când erau amanți. Acum îi permitea ei să-l ajute, iar Lisa știa că asta era ceva semnificativ.

Știa că acesta era un moment rar. O făcea să-și simtă ochii arzând și inima bătându-i cu putere în piept. Se simți puternică și supusă, în același timp.

Privirea ei se plimbă pe corpul lui și imagini senzuale șocante îi umplură mintea. Simți o dorință covârșitoare de a-și lipi buzele de coapsa lui tare ca piatra. Voia să-și frece părul de el. Voia sări facă cu gura lucruri pe care nu le mai făcuse niciodată. Intensitatea propriei dorințe o făcu să tremure.

Lisa își curăță gâtul și încercă să-și curețe și mintea.

— Ești rănit, îi reaminti. Ar trebui să te întorci în pat.

— Nu vreau să mă întorc în pat singur, Lisa.

Brick îi ridică mâna și i-o puse pe coapsa lui.

Mușchii lui erau tari și reliefați, iar pielea era fierbinte sub palma ei. Era greu să reziste combinației dintre puterea lui inerentă și dorință, mai ales când sângele ei alerga prin vene ca o febră, totuși, modul în care coapsa lui tremura sub atingerea ei o atrăgea cel mai tare.

„Oh, Dumnezeu”, se rugă ea în tăcere pentru tărie.

— Brick, încerc să fac ceea ce trebuie. Te rog, nu o face să fie atât de dificil.

Ochii lui Brick mocneau de o pasiune nedomolită, când el îi permise să-și retragă mâna.

— Așa cum am spus mai devreme, sunt la mila ta.

Era unul din cele mai dificile lucruri pe care îl făcuse vreodată, dar își înfrână imaginația și dorința.

— Așează-te, șopti ea. Lasă-mă să-ți aduc niște apă.

Aruncându-i o privire care spunea clar că voia mai multe decât niște apă, Brick se așeză pe pat. Prinsă în privirea lui, ea se ridică ușor din genunchi.

El îi făcu semn cu degetul să vină mai aproape.

Lisa își scutură capul.

— Nu.

—

— Doar. Un sărut, spuse el. Doar un mic sărut de „noapte bună”.

Lisa inspiră:

— Nu.

Oboseala umbri fața lui Brick și acesta oftă.

— Promit să ne oprim după unul.

— Tu poți promite asta, reuși ea să spună cu o voce răgușită și cu privirea încă prinsă de a lui, în timp ce să retrăgea spre ușă. Dar eu, nu.

Restul nopții, Lisa rămase de gardă. Îl trezi pe Brick la intervale adecvate, dar păstră cu prudență distanța față de el. A doua zi dimineată, în lumina clară a zilei, Lisa decise că faptul că avusese grijă de Brick și fusese cu el în mijlocul nopții adusese un gen de nebunie temporară. O nebunie pe care își jură să nu o mai repete, cu toate că stomacul i se strângea la privirea intimă pe care el o arunca în direcția ei. Brick se simțea mult mai bine în dimineata asta, își dădu seama Lisa, așa că nu va mai avea nevoie de prezența ei. Pe fața lui era o expresie gen „mă bag pe sub pielea ta și rămân acolo”.

O voce interioară protectoare îi spunea Lisei să plece înainte ca să înceapă să-și pună dorințe care nu puteau deveni realitate.

După ce îi pregăti un mic dejun, începu să-și ia „la revedere”.

— Se pare că te simți mai bine acum, spuse ea, luându-și poșeta. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă și...

— Nu trebuie să pleci, o întrerupse el, cu lingura la jumătatea drumului între castron și gură.

— Ba da, trebuie.

Întreaga situație era prea confortabilă, prea atrăgătoare.

— Dar, așa cum am spus, dacă ai nevoie.

— Așteaptă o clipă.

Brick se încruntă, punând lingura jos. Se ridică și ezită, ca și cum ar fi fost nehotărât.

— Vreau ca tu să ai ceva.

Dispăru repede în hol și se întoarse înainte ca ea să poată protesta. Se opri aproape de ea și îi întinse o cutiuță veche.

Inima îi tresări în mod ciudat.

— Ce este?

Îl privi întrebătoare și începu să ridice capacul.

Mâna lui e acoperi pe ale ei.

— Deschide-o când ajungi acasă.

Brick părea în egală măsură stingherit și hotărât.

— Trebuie, începu el, apoi ridică din umeri, ca și cum nu era ceva chiar potrivit. Sunt.

Își trecu mâna prin păr și oftă.

— La naiba. Sunt unele lucruri pe care le vrei și pe care eu nu le pot da, Lisa. Țu meriți să primești tot ce vrei.

Privirea lui era plină de sinceritate, dar gura avea o linie nefericită, autobatjocoritoare.

— Aș vrea să o fac, dar nu pot. Aici este ceva mic, dar ai spus că nimeni nu ți-a dat niciodată unul. Așa că vreau să-l ai pe al meu.

O strânse de mână.

— Și, indiferent ce se va întâmpla, vreau să-l păstrezi.

Lisa nu știa ce să zică după asta. Avea senzația că era absorbită într-un vid emoțional. Nu știa ce era în cutie, și, după ce spusese el, nu era sigură că conta. Își înghiți cu greu nodul din gât și fugi departe de Brick. Ar fi trebuit să se lovească singură pentru că era surprinsă. Apoi, observând brusc că el îi aștepta răspunsul, înclină din cap, neștiind ce altceva să facă.

— Ei bine, ah, mulțumesc.

Își forță colțurile gurii să se ridice și se întrebă de ce se simțea atât de tristă.

— Trebuie să plec. Te simți mai bine, da?

— Mda.

Brick își puse mâinile în șolduri și își îngustă ochii.

— Apreciez faptul că ai venit aici peste noapte și totul.

Ridicând din umeri, Lisa întoarse zăvorul în spatele ei și împinse.

— Nu pentru asta există prieteni?

Brick auzi tremurul ușor din vocea ei și simți o alarmă bruscă. Ea îi ocolea privirea.

— Hei, o să te sun mai târziu.

Se întinse după brațul ei, dar ea se depărtă, pentru ca el să n-o poată ajunge.

În acea clipă, Lisa avea privirea unui copil care își face curaj și se roagă, iar Brick avu sentimentul copleșitor că stricase din nou totul.

— O să te sun, repetă el.

Ea își strânse buzele în ceea ce părea un zâmbet trist.

— Cum vrei.

Apoi se răsuci și plecă.

O oră mai târziu, după ce făcuse o grămadă de lucruri pentru a-și înfrâna curiozitatea, Lisa se așeză pe canapeaua înflorată și scoase capacul cutiei. Pentru o

clipă, se uită, doar, la ea. Apoi ridică bijuteria masculină de argint și o ținu în palmă. Era rece și grea, cu o piatră de ametist și era inscripționată cu cuvintele: Colegiul Beulah County, Promoția 1980.

— Scuturându-și capul, Lisa zâmbi și își puse inelul clasic pe degetul arătător. Altă dată, ar pus inelul acela pe un lăncișor și l-ar fi purtat în jurul gâtului. Altă dată sar fi simțit fericită și mândră să-l poarte. Ar fi fost suficient ca s-o țină legată pentru totdeauna. Sau măcar până la absolvire, se corectă crispată.

Îl învârti într-o direcție și în cealaltă, între degetul mare și arătător. Se întrebă ce-i venise lui Brick să i-l dea și apoi luptă cu un val arzător de jenă, amintindu-și confesiunea ei prostească făcută cu câteva seri în. Urmă. Se întrebă dacă el îl mai dăduse vreodată altei fete.

Lisa își rostogoli ochii la acel gând nebunesc. Era oare cu adevărat geloasă pe o idilă din colegiu pe care era posibil s-o fi avut Brick?

Lisa se uită la inel și oftă. Altă dată ar fi fost suficient pentru ea și era mișcată mult mai mult decât voia să recunoască. Dar ea dorea mai mult decât un inel, chiar dacă era un inel de logodnă cu diamant, după cum își dădu seama. Voia un bărbat, o căsnicie, o familie.

Cu un nod în gât, puse inelul înapoi în cutie. Era un lucru atât de mic, încât nu ar fi trebuit s-o afecteze atât de mult. Își spuse asta iar și iar, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji ca o ploaie fierbinte.

Tăria sentimentelor ei pentru Brick o înspăimânta atât de mult încât, după ce fu sigură că el își revenise după șoc, luă hotărârea să nu mai răspundă la telefoane.

Joia următoare, la birou, Senada îi întinse o mulțime de mesaje telefonice.

— Două de la Brick, azi - zise ea cu o privire dezaprobatore. Credeam că între noi doi s-a fini.

— E puțin mai complicat, spuse ambiguu Lisa, răsfoindu-și calendarul.

— Mie mi se pare simplu. Tu vrei să te căsătorești.

Senada rosti cuvântul cu dezgust.

— Nu știu de ce, dar accept că asta vrei. Brick nu o vrea, așa că îl părăsești și găsești un alt bărbat.

Buzele Senadei se ridicară într-un zâmbet cinic.

— Întotdeauna există și un alt bărbat.

Lise se întrebase deseori ce o făcuse pe Senada să fie atât de

cinică în legătură Cu bărbații, dar partenera ei de afaceri nu era dispusă să discute subiectul.

— Nu e atât de ușor, Sân. Îl cunosc deja de un an pe

—

Brick și de când am încetat să ne mai... Întâlnim...

Cuvântul suna complet inadecvat când îl folosea ca să descrie relația lor. Suspină.

— Am devenit prieteni. Problema este că nu e întotdeauna simplu să separi noua relație de prietenie de toate acele vechi sentimente.

Senada își ridică o sprânceană neagră.

— Nu e ușor pentru cine?

Lisa simți cum Obrajii îi iau foc.

— Nu este ușor pentru nici unul dintre noi, recunosc eu, amintindu-și puternica atracție emoțională și fizică care părea întotdeauna să plutească sub suprafață.

Amenința să erupă și s-o copleșească, de câte ori erau împreună.

— Încă ești moartă după el.

Lisa înțepeni, simțindu-se ca și cum ar fi primit o lovitură directă. Deschise gura să nege, dar adevărul era ca un spin în coastă. Simți. Un val deprimant de înfrângere.

— Încerc să nu fiu, spuse ea în cele din urmă, cu o voce joasă.

— Oh, chiquita!

Senada își scutură capul, compătimitoare.

— Îl dorești, dar nu vrei să-l dorești. Sună ca și cum ai fi prinsă între o cărămidă și o suprafață tare.

În ciuda frustrării ei continue, buzele Lisei tremurau la auzul versiunii deformate a vechii zicale, spusă de Senada.

Senada ridică cele două mesaje telefonice de la Brick.

— E evident că el vrea încă să te vadă. Poate că poți să-i schimbi părerea în legătură cu căsnicia.

— Nu, spuse Lisa imediat, amintindu-și durerea și umilința prin care trecuse singura dată când îl confruntase pe Brick cu dorința

ei de a avea o familie. Am vorbit deja cu el despre asta. A fost o experiență îngrozitoare și refuz să o fac din nou. Mai ales - continuă ea, când se păru că Senada voia s-o întrerupă - mai ales când știu că el nu și-a schimbat părerea referitoare la căsnicie. S-ar putea să se fi schimbat în alte privințe, dar nu în cea a căsătoriei.

— Dacă și-a schimbat părerea față de un lucru, atunci...

— Nu.

Lisa scutură din cap.

— M-am simțit ca și cum i-aș fi cerut să se căsătorească cu mine. Știi ce înseamnă să fi refuzată în

— cazul acesta?

— Nu, dar știu ce înseamnă să fiu refuzată în alte cazuri, zise Senada, gânditoare. De câte ori i-am întrebat pe cei de la Art Council dacă ne putem ocupa de balul lor de iarnă, înainte să accepte? Și, mai important, de câte ori au refuzat?

— De cel puțin douăsprezece ori, recunosc Lisa, dar nu e același lucru.

— Eu voiam cu pasiune treaba aceea pentru Art Council, zise Senada.

Își aruncă părul negru pe spate...

— Trebuie să te ții după ceea ce vrei. Înlătură toate piedicile și mergi înainte. Dacă vrei ca Brick să fie tatăl copiilor tăi, nu trebuie să lași un cuvânt mic, din două litere, să te oprească.

Acel cuvânt din două litere conținea o cantitate enormă de putere, se gândi Lisa.

— Nu știu.

Senada pufni.

— Nu te smiorcăi!

Lisase înfurie.

— Nu este vorba de smiorcăit, Sân. Recunosc că sunt speriată. Dacă lucrurile nu merg, mă tem că o, să mă

— sfărâm în bucăți. Dacă merg înainte și încerc orice îmi trece prin minte ca să-l fac pe Brick să-și schimbe părerea în ceea ce

privește căsătoria, ce se va întâmpla dacă el va refuza în continuare?

Senada ezită.

— Asta e o problemă. Este un risc mai mare pentru tine, decât ar fi pentru mine, pentru că eu nu-mi pot imagina cum e să vrei atât de mult să te căsătorești cu un bărbat.

Ridică din umeri.

— Dacă el tot nu m-ar vrea, probabil că i-aș spune să se ducă să mănânce niște dinamită.

Scoase un suspin melodramatic.

— Apoi, mi-aș consulta agenda, în căutarea altcuiva care să mă aline în orele de dorință.

Senada se strâmbă și o strânse pe Lisa de mână.

— Iartă-mă, chiquita. Nu cred că îți sunt de prea mare ajutor. Cred că va trebui să arunci singură cu zarul, de data asta.

Și asta ar însemna esența problemei, realizează Lisa mai târziu. Ea nu voia să dea cu zarul. Nu voia să se întrebe ce urma sau ce putea să se întâmple. Nu voia să presupună cât de mult va rămâne el și când va pleca. Nu

voia să mai se joace. Voia ceva sigur.

— Îmi pare rău, Brick, spuse Senada cu o voce evident nesinceră. Lisa nu poate veni la telefon acum. Vrei să-i lași un mesaj?

Brick înjură pentru sine.

— De ce să las un mesaj, când știu că tu le-ai aruncat pe toate celelalte la coșul de gunoi.

— De unde știi că eu sunt cea care îți arunc mesajele?

Cuvintele ei îl loviră în inimă.

— Lisa le aruncă?

— Oh, nu o mai face pe rănitul, spuse Senada dezgustată. Lisa e foarte vulnerabilă în momentul acesta. Nu are nevoie ca tu să o deranjezi.

El își îngustă ochii din cauza durerii reci pe care o simțea în piept.

— Așa a spus ea? De aceea nu vrea să-mi vorbească de mai mult de o săptămână?

— E confuză.

Senada făcu o pauză și vocea i se împlânzi.

— Sunt îngrijorată pentru ea. Astăzi părea și mai rău. Ca și cum ar fi chiar pe margine și...

Brick își simți stomacul strângându-i-se.

— Și ce?

—

— N-ar trebui să discut asta cu tine, Brick mai ales când intențiile tale nu sunt onorabile, adăugă ea cu un ton plin de înțeles.

— Las-o baltă, Senada, încerc să vorbesc cu ea de aproape două săptămâni. Nu ești singura care ține la Lisa.

— Totuși, eu nu o rănesc.

Brick privi în tavan și numără până la zece. Comentariul răutăcios al Senadei mersese direct la țintă, dar el se lupta cu propria sa confuzie și eu un sentiment de pierdere.

— Probabil că nu o să crezi asta, dar nu vreau să o rănesc pe Lisa. Vreau ca ea să fie fericită. Este cea mai importantă femeie din lume pentru mine. Eu...

— Atunci de ce nu te căsătorești cu ea? întrebă Senada fără menajamente.

Creierul lui Brick îngheță. Își strânse fruntea și înghiți greu.

— Nu e atât de ușor:

Senada suspină adânc.

— Lisa spune același lucru.

— Atunci spune-mi la ce te-ai referit când ai zis că se simte și mai rău azi...

—

Când Senada rămase tăcută, el scrâșni din măsele: Te rog.

— De fapt asta ine de două zile. Nu știu ce e, dar pare că e la capătul nervilor. Se oferă să facă munci suplimentare. Nu Stă liniștită nicio clipă și azi dimineață a lovit o cutie poștală cu mașina,

mergând cu spatele. Se străduie să fie veselă.

Ultima afirmație era cea mai grăitoare. Lisa nu trebuie să se străduiască să fie veselă. Ea era așa în mod natural. Neliniștea lui crescuse.

— Trebuie s-o văd. Unde lucrează astă-seară?

— Categorie, nu. Ce-ai putea tu să faci pentru ca ea să se simtă mai bine?

Brick primi insulta voalată fără nicio dificultate. Principala lui grijă era Lisa. Nu-i păsa ce gândea Senada despre el. Era mult prea absorbit de dorința irezistibilă de a o vedea pe Lisa. Pentru Dumnezeu, trecuseră aproape două săptămâni!

— Pot s-o strâng în brațe, zise el simplu.

Urmă o tăcere lungă. Putea practic să audă lupta interioară a Senadei.

— Sper să nu regret asta, murmură ea și îi spuse unde lucra Lisa.

—

Brick murmură niște mulțumiri rapide și închise telefonul. Hotărî să aștepte până trecea perioada ei cea mai ocupată și stătu pe ace trei ore chinuitoare. Intră în lobby-ul hotelului înarmat cu o pungă cu bomboane cu arome de fructe în buzunar și cu un singur trandafir alb în mână.

Câteva minute mai târziu o găsi în bucătărie, cu restul personalului banchetului, unde totul părea să se fi calmat. Privind-o o clipă din cadrul ușii, el observă că părea obosită și, așa cum spusese Senada; arăta la capătul nervilor. Era atât de concentrată asupra muncii sale încât nu observă că el intrase în cameră.

Când Lisa se sprijini de tejghea și mângâli câteva semne pe foaia ei de inventar, sesiză o mișcare rapidă cu vederea ei laterală. Își ridică repede capul.

Un trandafir alb ținut de o mână puternică și familiară se întinse în fața ei. Mirosi parfumul trandafirului și simți căldura corpului lui Brick în spatele ei.

— Surpriză, spuse el cu o voce joasă.

Pulsul ei se se accelera imediat. Studie în tăcere trandafirul. Gestul era mișcător, dar bărbatul era cel care-i făcea sufletul să tremure. De când primise vești de la sora ei, cu două zile în urmă, Lisa avea senzația că

toate bărcile i se scufundaseră. Se ascunsese de suferință în muncă. Dar acum, Brick era acolo, iar ea se simțea dintr-o dată vulnerabilă. Își mușcă buza și luă trandafirul în mână.

— Mulțumesc, reuși să spună. Chiar că e o surpriză.

— Mă întrebam ce mai faci.

Lisa închise ochii și se încordă să lupte împotriva unei rafale de emoții.

— A fost ocupată și nu ți-am răspuns la telefoane. Nu sunt sigură că pot explica, dar...

E o prinse de umăr și Lisa simți că Brick ar fi îmbrățișat-o, dacă ar fi fost singuri.

— Nu e nevoie să explici chiar acum.

Ea oftă ușurată. Cu toate acestea, odată cu ușurarea, calmul ei greu obținut se clătină. Prezența lui Brick părea să-i ascută simțurile, iar durerea ei adânc îngropată deveni mai acută, mai proaspătă. Își ținu respirația, dorind ca acea senzație să treacă.

E o întoarse cu blândețe cu fața spre el și ea rămase așa, lăsându-l să o privească un timp cercetător pentru că nu avea energia să fugă și nici dorința de a-i spune lui să plece.

— Nu-mi plac cearcănele care le văd sub ochii tăi,

— murmură el.

Îngrijorarea lui o făcu să simtă un nod în gât. Înghiți greu...

— N-ar fi trebuit să observi.

El se încruntă, dar ochii îi erau blânzi.

— Hai să ieșim de aici. Nu poți să pui pe altcineva să termine?

— Aș putea, spuse ea, nesigură dacă dorea să plece cu el. Unde te-ai gândit să mergem?

Ochii lui Brick se îngustară, ca și cum el ar fi ghicit că ei îi era teamă să fie singură cu el în apartamentul ei sau în al lui. Ridică

degetul spre tavan.

— Sus; pe acoperiș. Hotelul are un platou de observare.

Dură numai o clipă ca ea să dea instrucțiuni coordonatorului banchetului și Lisa și Brick se avântară spre etajul douăzeci și unu. Același lift în care fuseseră blocați când Brick o întorsese pe dos cu povestirea viselor lui despre ea. Luptând cu o căldură insidioasă, Lisa se forță să se concentreze asupra modului în care va arata platoul de observare; scenic, aerul îi va răcori fața și, cel mai important lucru, era un loc public.

Spera că Brick nu avea să fie drăguț. Se simțea patetic de slabă în acea clipă și exagerat de sensibilă față de farmecele lui.

Ușile se deschiseră fășâind.

— Am ajuns, zise el.

Privirea lui o întâlni și o prinse pe a ei.

Nu o atinsese, observă ea în timp ce ieșea din lift. Era extrem de prudent. Bine, își spuse Lisa, negând că dorea brațele lui în jurul ei. Cineva trebuia să fie prudent.

Nevăzând alți vizitatori pe platoul de observare, Lisa merse cât de departe putea și își încolăci mâinile în jurul barelor de protecție din oțel. Metalul era rece, iar vântul era cald, datorită temperaturii de vară. Clădirile „luminile, umbra munților și milioanele de stele ofereau o imagine panoramică.

Brick se opri lângă ea.

— Pariez că e frumos toamna.

Lisa aprobă din cap. Dosul palmei lui o atinse, dar Brick nu își. Strecură degetele printre ale ei. Lisa crezuse că o parte din tensiunea interioară chinuitoare avea să dispară când ieșeau afară. În loc de asta, conștiința prezenței lui Brick crescuse. Mirosea parfumul lui curat masculin, în vânt. Simțea căldura și puterea corpului lui. Aruncându-i o privire, văzu că

maxilarele lui erau încleștate, iar mâna lui era în buzunar, ca și cum era la fel de încordat ca și ea. Este o nebunie, se gândi Lisa și tocmai voia să sugereze să plece, când Brick scoase ceva din

buzunar.

— Vrei o bomboană cu fructe?

Bomboana ei favorită. Mica lui atenție distruse și ultimele ei rezerve de rezistență, și emoția întregii săptămâni căzu asupra Lisei ca o bilă de demolare.

— Oh, Brick, se vaită ea și izbucni în lacrimi.

CAPITOLUL 8

La vederea lacrimilor Lisei, Brick o trase automat în brațele lui...

— Lisa!

Stomacul i se strânse când o simți cutremurându-se. Panica îl cuprinse rapid. Probabil că se întâmplase ceva îngrozitor. O strânse mai tare.

Lisa suspina la pieptul lui.

— S-sora mea m-a sunat...

Mototolindu-i cămașa, își scutură capul.

— S-sora mea cea mai mică...

Suspină și continuă:

— E însărcinată!

—

Brick așteaptă restul poveștii, dar Lisa începu din nou să plângă.

Sigur că mai era și altceva, o îndemnă el, cu blândețe:

— Ea se simte bine?

— D-da.

Brick o mângâie pe păr cu o mișcare alintătoare.

— Copilul e bine?

Lisa aprobă din cap.

Total nedumerit, el scutură din capul.

— Atunci?

— Sunt... sunt atât de fericită pentru ea, spuse ea și fu străbătută de o nouă cutremurare.

Fiecare suspin al ei îl răscolea pe Brick.

— Bineînțeles că ești, murmură el, frecându-i umerii.

Simțea umezeala caldă a lacrimilor ei pătrunzând” prin cămașa lui.

— Lisa, murmură el cu gura lipită de capul ei. Lisa, scumpo, trebuie să-mi spui de ce ești atât de necăjită.

Ea inspiră adânc și se retrase încet. Brick observă că Lisa părea că se uită la gâtul lui „în loc să-l privească în ochi.

— E o prostie atât de mare.

Când el îi ridică bărbia, astfel încât ea să-i întâlnească privirea, Lisa își mușcă buzele.

— Ce e o prostie atât de mare? întrebă el.

Ea își închise ochii pe jumătate și o altă serie de lacrimi începu să-i curgă pe obraji.

Brick i le șterse cu degetele.

— Spune-mi.

— Sunt fericită pentru ea, dar sunt nefericită pentru mine, șopti ea. Și îmi e atât de rușine.

Brick înțelese brusc și simți o strângere de inimă.

— Ah, Lisa!

— O trase din nou la pieptul lui și își trecu degetele prin părul ei mătăsos.

— Ce e în neregulă cu mine? întrebă ea cu o voce tremurată. Nu vreau decât un bărbat care să mă iubească și un copil pe care să-l pot iubi. Îmi dau seama că nu e un țel foarte modern, dar asta vreau.

Brick își simțea pieptul greu din cauza durerii ei... Nu e absolut nimic în neregulă cu tine, la naiba.

O scutură cu blândețe.

— Mă auzi? Orice bărbat ar...

Ea își înălță capul și îl privi cu niște ochi triști.

— Nu orice bărbat, Brick. Nu orice bărbat.

Lui Brick îi sări inima din piept și el înjură, necăjit.

Cum îi putea explica că era problema lui, nu a ei? Dorind cu disperare s-o ajute, înghiți emoția puternică din gât. Își puse mâinile de o parte și de cealaltă a capului ei și o privi drept în ochi.

— Te iubesc, spuse el cu o voce răgușită. Nu pot să-ți cer să te căsătorești W mine, dar te iubesc. N-am mai spus asta nici unei femei. Îmi dau seama că sunt doar niște cuvinte și că s-ar putea să nu însemne prea mult pentru tine, dar te iubesc.

Îi căută privirea dorind înțelegere și muri puțin când văzu doar confuzie. Știind că vorbele nu erau suficiente, îi prinse gura într-

un sărut, despre care spera că va spune tot ceea ce el nu putea» Ea își deschise gura în fața limbii lui cercetătoare, iar Brick se umplu cu gustul ei dulce al gurii ei. Lisa se agăță de umerii și de corpul lui.

Îl sărută și ea, ca și cum ar fi concentrat în asta întreaga gamă a emoțiilor ei. Vulnerabilitatea ei totală răscoli ceva primitiv în interiorul lui. Brick îi gustă tristețea și teama, confuzia și dorința și asta îl făcea să vrea să facă totul mai bun. Pentru ea.

Devenind agresivă, Lisa se lipi de el, presându-și sânii de pieptul lui, frecându-și abdomenul de excitarea lui.

Brick își pierdu respirația, în timp ce ea îi supse buza inferioară în gura ei. Lisa își alunecă mâinile pe șoldurile lui și le trase în furca coapselor ei.

Inima lui bătea cu furia pasiunii sale ținute în frâu, pielea îi ardea încât sfârâia în locurile atinse de ea și Brick se întări de dorința de a arăta, în loc să spună.

Totul îi scăpă de sub control. Brick încercă să-și recapete rațiunea, când ea își coborî una din mâini între ei.

— Lisa! Pentru numele lui Dumnezeu!

Corpul lui nu voia s-o oprească. Era atât de bine să o aibă pe Lisa în brațe, să fie din nou atins de mâinile ei. Era atât de bine și trecuse atât de mult timp.

Îi atinse sânii, iar ea gemu de plăcere. De deasupra zumzetului din urechi, Brick auzi voci în ascensor. Trecu o clipă până când realitatea fu înțeleasă, moment în care Lisa își ondula minunat corpul lipit de el. Brick închise ochii și înjură. O prinse de încheitura mâinii.

— Ce e? spuse ea, cu respirația tăiată. De ce m-ai oprit? De ce...?

Brick îi acoperi gura și o privi în ochii verzi strălucind de dorință...

— Nu mai suntem singuri, reuși el să spună cu o voce

— răgușită.

Putea vedea că ea era excitată/că era aproape de limită. Asta nu era de niciun folos autocontrolului său.

— Nu vreau să aștept, șopti ea, cu disperarea tipărită pe față. Am nevoie de tine acum.

Ea avea nevoie de el. Erau atât de multe lucruri pe care ea le dorea și el nu i le putea oferi, dar, la naiba, măcar atât putea să facă.

— Hai să ieșim de aici, spuse el și o împinse spre lift.

Când picioarele o trădară, el o ținu lipită de el și păși în ascensor. După ce ușa se închise, el îi prinse imediat din nou gura și furia reîncepu ca și cum nu se opriseră deloc. Ea era în întregime peste el, cu gura pe a lui, cu mâinile desfăcându-i cămașa, cu aroma ei unică învăluindu-l ca un cearceaf de satin parfumat. Pe pereții din oglinzi; el zărea fragmente neclare ale reflecției părului ei răvășit, ale obrazilor îmbujorați și ale gurii ei umflate, care îl săruta pe gât.

Vederea ei din mai multe unghiuri era atât de sexy, încât Brick simți cum parcă un aruncător de flăcări îi mergea prin sânge. Instinctul preluă comanda. Își înfășură mâinile în jurul dosului ei și Strânse. Pielea ei era caldă, feminină, tentantă. Dar nu era suficient de

aproape, așa încât își strecură o mână sub fusta ei și mulțumi Domnului că Lisa purta ciorapi lungi, înalți până la coapse.

Chiloții ei de dantelă erau umezi datorită excitării. Își strecură degetele sub marginea miezului” ei. Lisa strigă.

Acel sunet vulnerabil, feminin, făcu să se rupă ceva din interiorul lui.

— Mă vrei acum, Lisa?

— Da! Oh, Brick, da!

El o privi în ochii uriași datorită pasiunii, în timp ce trăgea triumphiul dantelat în josul coapselor ei tremurătoare. Atingându-i din nou feminitatea fierbinte și dulce, simți cum el însuși se umflă dureros împotriva fermoarului pantalonilor.

— E o nebunie, murmură pentru sine, știind că nu se va opri decât dacă clădirea se prăbușea.

Cu ultima sclipire de rațiune, apăsă butonul „stop”, oprind liftul între etaje. Își desfăcu pantalonii, își eliberă masculinitatea rigidă și o ridică pe Lisa în sus.

— Sper că ești sigură că vrei asta.

— Sunt sigură, zise ea, printre respirații inegale, înfășurându-și picioarele în jurul taliei lui. Dă-mi-te!

„Dă-mi-te”. Brick înjură. Era prea mult. O presă de peretele din oglindă și îi ridică fusta. Se luară unul pe celălalt într-o împreunare perfectă, năucitoare. În următoarele secunde ale senzației de învârtire, Brick nu știa care respirație era a ei, care geamăt era al lui. Știa doar că ea era sursa tuturor dorințelor lui secrete, a tuturor nevoilor lui ascunse, iar ea îl storcea cu niște cutremurări slabe, minunate. Lisa țipă și ei îi simți spasmul de încheștare.

Pentru o singură secundă, Brick văzu încântarea pe fața ei. Apoi dispăru și el, avântându-se după ea, în extaz.

Fruntea ei, umedă de transpirație, se lipi de a lui. Ochii Lisei erau închiși și ea se chinuia să-și recapete respirația.

— Oh, Brick...

Brick lupta pentru propria lui respirație și echilibru.

— Acordă-mi un minut.

Cutremurându-se, se trase înapoi și îngădui picioarelor ei să atingă podeaua. Ea se agăță de brațele lui ca să nu cadă.

— Te simți bine? întrebă el, încercând să-și facă mintea să funcționeze.

Trebuia să iasă din lift.

Ea înclină din cap, cu ochii încă tulburi.

— ELI. .. picioarele mele, îl privi, neajutorată.

— Sprijină-te o clipă de perete, scumpo.

Brick îngenunche și îi ridică cu blândețe, cu mâinile tremurându-i, ciorapii și chiloții pe picioare, apoi. Își aranjă și hainele lui.

— O să iau o cameră pentru noapte, zise, apăsând butonul

pentru lobby în aceeași clipă în care o trase din nou în bravele lui.

În mai puțin de cinci minute, erau în camera de hotel. Înainte ca Lisa să poată protesta, Brick o dezbracă și o băgă sub duș. Ea stătea sub jetul de apă caldă, când el i se alătură.

Părul Lisei era lins, de o parte și de alta a feței, ca o cortină udă. Pielea îi era catifelată și râulețe de apă îi curgeau pe gât, spre sâni. Vederea sfârcurilor ei îl făcu pe Brick să dorească să-și pună gura pe ele, apoi să-i atingă ușor pântecul, spre căldura dintre coapsele ei. Imaginea nudității ei îi aduse un nou val de fierbințeală. O dorea din nou.

— Nu-mi vine să cred că am făcut-o în lift, spuse ea, cuprinzându-l în brațe.

— O regreti?

—

Ochii ei se întunecară, xu secretele unei femei, apoi Lisa clătină ușor din cap.

Brick îi sorbi apa de pe buze.

— Mă simt ca și cum aș fi trăit în deșert, iar tu ești apa de care aveam nevoie de zile întregi.

— Oh, Brick!

Vocea ei era slabă, în dezacord cu dorința sălbatică pe care o simțea Brick.

Simțind că revine, vibrând, la viață, el își coborî gura spre sfârcurile ei, sorbindu-l pe fiecare așa cum îi sorbise gura.

— Oh, Brick, ce? întrebă el.

Închizând ochii, Lisa se arcui de plăcere, lipindu-se de el.

— Dacă eu sunt apa, atunci bea-mă.

El o bău. Nerăbdător să redescopere și să revendice fiecare bucățică din ea, nu se grăbi și se devotă total sarcinii. Era hotărât să o facă așa cum trebuie, de data aceasta să fie sigur că știe totul despre ea.

Îi urmări ochii dilatându-i-se, când el o atinse ușor cu degetul mere, urmând pe coapsa ei spre secretele feminității ei dulci ca mierea. Măsură adâncimea cutremurării ei, când își înlocui

degetul cu gura. Nu

pierdu niciunul din scâncetele ei moi, când el o necăji pe ea, dar și pe el, introducându-și doar vârful erecției lui dureroase în ea, și apoi retrăgându-se.

Autorefuzul îi făcu terminațiile nervoase să se agite și fruntea i se acoperi de transpirație. Totuși, continuă dulcea tortură până când nu mai putu rezista ceea ce îi tăie respirația și îi răpi inima a fost modul în care ea se încordă să-și rețină momentul de încheiere până când fu sigură că el o va urma. Lisa îl atinse cu blândețe pe obraz, pe umeri, pe întreg corpul, dar Brick își dădu seama că tandrețea, nu tehnica, era cea care îl făcea să simtă atât de multe lucruri pe care nu le înțelegea. Văzu că plăcerea lui era la fel de importantă pentru Lisa ca și a ei înseși, iar asta îl făcea să dorească s-o mulțumească și mai mult.

Făcură dragoste toată noaptea. El nu voia să treacă nici un moment în care ea să nu știe puterea dorinței lui. Se mira cum suportase ultimele două luni fără s-o aibă în patul și în viața lui. În același timp, totuși, se întreba de ce simte aceeași reținere în a se căsători cu ea. De fiecare dată când o atingea, exista în umbră posibilitatea întunecată de a fi ultima oară. Putea să fie ultima lui înghițitură de apă.

Această posibilitate hrăni ritmul lui frenetic, până când căzură într-un somn epuizat, în zori.

Ochii Lisei se deschiseră, fluturând, spre soarele de mijloc de dimineață, care pătrundea prin gaura din perdea. Îi închise imediat la loc. Pentru o rază atât de mică, soarele părea obscen de strălucitor.

Nu se uită spre Brick, dar îi simți prezența alături de ea. Respirația lui era ușoară și regulată, corpul lui era lipit de al ei. Nu există nicio clipă de confuzie de dimineață. Nu se întrebă unde era, sau cum ajunsese acolo. Își amintea totul în detalii vii. - își amintea senzația excelentă de a-l avea în interiorul ei, își amintea cum cea

mai ușoară atingere îl excita și cum o lăsase fără cuvinte cu sensibilitatea lui. Își amintea totul și refuza să numească un lucru atât de nemaipomenit „o greșeală”. Dar își amintea și disperarea care întuneca ochii lui Brick din când în când și Lisa știa că nimic nu se schimbase. El tot nu se putea lega de ea. Ceea ce făcea ca totul să fie și mai rău de data aceasta era faptul că asta nu o chinuia numai pe ea. Era evident că îl ucidea și pe el.

— Neața, Lisa - dragoste, murmură Brick, cu o voce răgușită, somnoroasă.

Inima ei tresări la auzul numelui de alintare afectuos. Întorcându-se să-l privească, văzu imaginea atrăgătoare a părului răvășit și umbra întunecată a bărbii lui nerase. Îl privi în ochii lui violet și se luptă cu o străfulgerare rapidă de durere.

El se sprijini într-un cot și se aplecă s-o sărute, un sărut lung și pe îndelete, de trezire, care o făcu să suspine când el se retrase.

Lisa zâmbi.

— Bună dimineața și ție.

El se jucă cu o şuviță din părul ei.

— Vrei să iei micul dejun în pat? Pot comanda ceva de la „room service”.

Suna minunat. Totuși prelungea inevitabilul.

— Nu cred, zise ea, luând cuvertura cu ea când se ridică șezut. Se întreba unde erau hainele ei.

— Nu ți-e foame?

Brick se ridică și el, dar nu, se deranjă cu cuvertura.

— Nu, nu m-am uitat la ceas încă, dar...

Lisa aruncă o privire ceasului deșteptător de pe noptieră și scutură din cap.

— Oh, Dumnezeuule! Zece și jumătate.

—

Îngrozită, își roti picioarele și atinse cu acestea carpeta de pluș...

— Știi cum sunt sâmbetele când lucrez. Am un milion de lucruri de făcut.

Vocea ei se stinse când Brick își întinse mâna în jurul taliei ei.

— De ce ești atât de grăbită să pleci? întrebă el, cu o voce liniștită.

— Eu n-aș numi grabă faptul că plec la zece și jumătate.

— Abia te-ai trezit.

Împotriva voinței ei, Lisa îi întâlni privirea.

— E timpul să plec.

— De ce? ...

El își mișcă umerii și ea deveni brusc conștientă de forța lui masculină. Era uimitor modul în care el o atrăgea, cu un efort atât de mic. Înlătură gândul acesta.

— Vreau să spun că noaptea s-a terminat. A fost o noapte.

Căutând un cuvânt prin care s-o descrie, ridică mâna, neajutorată.

— ... o noapte incredibilă. O noapte pe care nu o s-o uit niciodată. Dar noaptea s-a terminat. Suntem aceiași

— oameni, cu aceleași minți, dar mințile noastre nu prea sunt de acord.

Privirea lui se întunecă și Brick începu să-și frece degetul mare peste încheietura ei.

— Mințile noastre au fost de acord noaptea trecută. Totul a fost de acord.

Ea nu putea contesta asta. Era dificil să gândească, când degetul lui făcea ca pulsul ei să bată în ritmul mângâierilor lui.

— Dar asta a fost noaptea trecută, iar acum e acum. Și eu cred că mințile noastre sunt de acord.

— Doar nu vrei să spui că te întorci la ideea să nu ne mai vedem, nu?

Reținându-i privirea, el îi ridică încheietura și își apăsă buzele pe pulsul ei.

Stomacul Lisei sări. Era un gest senzual, romantic, de genul celor menite să facă o femeie să-și lase hainele pe podea și sa uite totul, în afara bărbatului. Ea voia s-o facă. În loc de asta însă, își îndepărtă spatele, refuzând să cedeze dorinței aproape mortale pe

care el o trezea în ea. Retrăgându-și mâna, se ridică din pat.

— Nu putem continua să dormim împreună.

Brick fu alături de ea înainte ca Lisa să apuce halatul de pluș pentru oaspeți, din baie.

— De ce nu?

Ea împinse celălalt halat spre el, în timp ce-și băga mâinile în halatul ei. Strânse cordonul făcând un nod și își puse mâinile în solduri.

— Pentru că doare prea mult atunci când. Se termină.

Halatul lui căzu pe podea neobservat. Brick își puse mâinile pe reverele ei și o prinse cu privirea lui.

— Nimic nu s-a terminat.

Inima Lisei se poticni. Lisa suspină.

— Brick, am mai trecut prin asta. Nu mă obliga să o fac din nou. Tu nu vrei să te căsătorești cu mine, iar am nevoie de genul acela de angajament. Doare atunci când fac dragoste cu tine, știind că tot ceea ce e între noi nu poate dura.

El își îngustă ochii și nu își îndepărtă mâinile.

— De ce să nu dureze, dacă eu te iubesc?

Inima Lisei se opri. E o mai spusese și altă dată, dar ea crezuse că o făcuse sub impulsul momentului. Acum, în lumina zilei, făcea ca interiorul ei să se crispeze. Luptând cu confuzia și cu tristețea, clătină ușor din cap.

— Pentru că eu am nevoie de mai mult.

Brick își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp. Gura lui se strâmbă, cinică.

— Ai nevoie de o foaie de hârtie, de un inel și de o grămadă de promisiuni pe care majoritatea oamenilor le încalcă?

— Da, răspunse ea simplu, fără nicio justificare. Am nevoie de toate lucrurile acestea, dar ceea ce-mi trebuie și mai mult este să dureze toată viața. Nu toată lumea încalcă acele promisiuni, Brick. Nu toată lumea consideră căsnicia o închisoare.

Privi în tavan, cu frustrare.

— Oh, de ce încerc să-ți explic? Nu mai pot s-o fac.

Ridică halatul și i-l întinse.

— Te rog să-ți pui asta.

Brick și-l puse pe umeri și își. Încrucișă brațele pe piept.

— Spui mereu că vrei să găsești un alt bărbat cu care să te căsătorești, dar, când suntem împreună, asta nu pare prea important. Când am avut rana aceea, ai stat cu mine toată noaptea. Nu o să uit cum ai avut grijă de mine. Și cum m-ai dorit.

Expresia lui o provoca să nege asta.

Lisa nu o putea face.

— Noaptea trecută ai spus: „Dă-mi-te”.

—

Vocea lui era joasă și senzuală.

— Atunci dna te ating, răspunzi ea și cum mi-ai aparține mie, și numai mie, nu vreunui alt bărbat.

Lisa îl privi.”

— Ai dreptate, recunosc eu ea, ridicându-și bărbia. Mă atingi și eu îți dau totul.

Vocea începui să-i tremure.

— Corpul meu, inima mea, sufletul meu. Și asta e problema.

Lisa simți primele lacrimi în ochi și clipi ca să le oprească.

— De fiecare dată când facem dragoste, eu pierd o bucățică din mine, pentru că tot ceea ce e între noi nu poate dura. Între noi există un dezacord fundamental, iar eu refuz să încerc să te ademenesc să-ți iei un angajament față de mine. Nu o să încerc să te înfrâng și să te conving s-o faci. Ar fi umilitor, iar eu te respect prea mult pe tine și pe mine însămi, ca s-o fac.

Dumnezeule, cât o durea asta! își ridică mâinile lateral.

— Știu că ții la mine, dar...

— Te iubesc, o întrerupse el, cu o voce extrem de serioasă.

—

De fiecare dată când el o spunea, hotărârea Lisei era zguduită. Ea trebui să se străduiască, ca să-și redobândească liniștea sufletească.

— Pur și simplu nu pricepi, nu-i așa? Știai că am o ladă de zestre,

în partea din spate a debaralei din dormitorul meu liber?

El o privi ca și cum l-ar fi împușcat.

— Nu.

— Ai văzut vreodată ce pune o femeie în lada de zestre?

El ridica din umeri, părând precaut și stânjenit.

— Nu, în ultima vreme.

Mai curând „niciodată” se gândi ea. Își dădu seama că acesta era un subiect jenant pentru el. Un motiv cu atât mai mare ca să-l pună în discuție.

— Majoritatea femeilor nu mai au ladă de zestre, în prezent, dar eu am. Asta ar trebui să-ți spună ceva despre mine, Brick.

Numără pe degete lucrurile conținute în lada ei.

— Am argintăria pe care mi-a dat-o bunica, o cuvertură pe care a făcut-o mama pentru mine și un afgan. Croșetat de mână de mătușa mea, cu un an înainte să moară. Am porțelanuri. Perne pe care le-am

— brodat când aveam doisprezece ani și cele mai jalnice suporturi de vase pe care ți le poți imagina. Le-am făcut când aveam opt ani.

Zâmbi la amintirea confuză a eforturilor ei de novice.

— Sunt câteva rame de fotografii de argint și o păturică de copil.

Văzu groaza de pe fața lui și zâmbetul îi dispăru.

— Spui că ma iubești, dar toate acestea fac parte din mine. În anumite privințe, foarte importante, presupun că sunt o fată de modă veche.

Trase de gulerul halatului și continuă:

— Sunt mai mult decât Lisa - directorul cu furnizările sau Lisa - amanta cu pilule anticoncepționale.

Brick înjură.

— Nu în: am gândit niciodată așa la tine.

Își trecu mâna prin păr și o privi pe Lisa, trist.

— La naiba, n-am știut că ai o ladă de zestre.

Părea îngrozit. Dacă nu s-ar fi simțit atât de rău, Lisa ar fi fost amuzată. Dar, pentru moment, nimic nu i se părea amuzant.

Punându-și o mână în șold, el își înclină capul într-o parte și o studie pentru un moment lung, plin de tensiune. Lisa văzu clipa în care lumina se ivi și Simți

cum gura i se usucă, de emoție.

— Încerci să mă sperii, cu povestea asta despre lada de zestre, concluziona el, iritat.

Își scutură capul și începutul unui zâmbet periculos de ironie îi ridică colțurile gurii lui Brick.

— Despre ce e vorba, Lisa? încerci să folosești vorbăria asta despre căsnicie împotriva mea, așa cum folosești crucea ca să lupți împotriva unui vampir?

— Dacă e cazul, replică ea.

Ei se aplecă spre ea, cu o energie viguroasă și mistuitoare, cu maxilarele încheștate, hotărâte.

— Lada de zestre sau nu, eu tot te doresc. Și tu tot mă dorești.

Adevărul absolut al declarației lui o înspăimântă. Brick nu era egoist. Pur și simplu declara un fapt.

— Există un instinct nebunesc, care mă face să vreau să mă întorc la tine, Brick, dar e un instinct care ne rănește pe amândoi, zise Lisa și își scutură capul. Nu pot să mai fac asta.

Ochii lui Brick sclipiră de durere.

— Ba da, poți. Urmează-ți instinctele!

Simțindu-se goală și fragilă, Lisa își mușcă interiorul obrazului.

— Nu o mai fac.

Restul weekend-ului, Brick se simți ca și cum ar fi fost pustiit emoțional. Dumnezeu, îl durea al naibii de tare și nu exista niciun leac pentru acea durere. Nu era un mare băutor, așa că nu se putea îmbăta. Gândurile la Lisa erau atât de neîndurătoare, încât nu putea dormi. Pentru moment, nu acorda nici cea mai mică atenție muncii. Știa că o va face, mai târziu, dar, în prezent, nu simțea nicio chemare să-și dedice inima și sufletul companiei. Singura opțiune rămasă era să-și viziteze familia, în Beulah, dar nu putea îndura perspectiva de a încerca să le răspundă la

întrebările despre Lisa. Mai ales că nici el nu știa niciun răspuns.

De câte ori se întreba de ce nu poate să se căsătorească cu ea, trecea prin această reacție fizică. Era aproape ca și cum ar fi fost alergic la gândul acesta. Gura i se usca, inima îi bătea neregulat și stomacul i se răscolea.

Posibilitatea de a avea o fobie față de căsnicie i se instalase, insidios, în minte. Așa să fie? Era oare posibil?

Ideea îl chinui până luni după-amiază, când respiră adânc și se hotărî să întreprindă ceva în problema asta.

După-amiaza următoare, Brick se trezi într-un loc unde n-ar fi visat niciodată că va pune piciorul: cabinetul unui psiholog.

CAPITOLUL 9

Bărbatul între două vârste care îl întâmpină nu arăta ca Freud. Era grasuț, proaspăt ras și prietenos în mod discret.

— Așează-te unde vrei, spuse doctorul Michael, ridicându-și carnețelul de pe birou.

Măsurând din ochi cu prudență canapeaua, Brick se așează pe unul din cele două fotolii din piele verde. Își sprijini glezna pe genunchiul opus, rezistă impulsului de a bate cu degetele și se simți groaznic de jenat.

Doctorul Michael se așează în celălalt fotoliu verde și îi adresează un zâmbet încurajator.

— Oamenii se simt deseori stânjeniți, prima dată. E de înțeles. Poate că dacă-ți amintești că treaba mea e să te ajut, te poți relaxa puțin.

Aruncă o privire formularului pe care-i completase Brick.

— Văd aici că ai o stare de neliniște în legătură cu căsătoria. Poate că am putea începe cu împărtășirea

— ideilor tale despre cum este căsătoria. Cum au fost căsniciile din familia ta?

Surprinzător, Brick simți o parte din tensiune retrăgându-se din corpul lui. Îl ajuta faptul că avea o întrebare căreia să-i răspundă. Se lăsă pe spate în fotoliu și începu cu primele lui amintiri despre căsnicia părinților lui.

După o ședință de nouăzeci de minute, conducând spre casă, Brick se simțea epuizat, dar mai puțin distrus. Fusese o ușurare să-și dezvăluie gândurile despre părinții lui și despre mama lui vitregă. În fața psihologului nu simțise nevoia să îmblânzească adevărul, așa cum făcea deseori cu frații și cu sora lui.

Intră în apartament și simți o schimbare. Era ceva subtil. Se forțase să se gândească la căsătorie și tot îi venea să vomite. Descurajat, se încruntă. Apoi, îl lovi puternic. Voia o schimbare și o voia imediat. Rapid, o schimbare și Brick Pendleton va fi Dumnezeuul a tot ceea ce cuprindea cu vederea.

Deveni deodată intolerant față de teama lui, de gamofobie sau ce naiba era. Îi stătea în drum, se gândi el, scoțând o sticlă de gingerale din frigider.

Luă înghițitură zdravănă din suc și gustul îi aminti de ultima dată când Lisa fusese acolo, cu el. Pieptul îl chinuia. Cu o senzație dureroasă de pierdere. Teamă îl ținea departe de Lisa.

Cu aceeași intensitate onestă cu care plănuia o „lovitură” dificilă, Brick se concentrează asupra exorcizării propriilor demoni.

Doctorul Michael era un terapeut pe termen scurt, orientat pe o anumită problemă, și după a treia ședință, Brick avea o strategie. Conform dorinței Lisei, nu o mai sunase din acea dimineață în hotel. Știa, cu toate acestea, că ea se duce în croaziera aia blestemată de necăsătoriți, iar Brick intenționa să-și testeze noua strategie în largul mării.

Urmărind veselia celorlalți pasageri din croazieră în timp ce vaporul pleca din Miami, Lisa se sprijini de balustradă și se întrebă pentru a cincisprezecea oară dacă aceasta era mișcarea corectă și dacă era momentul potrivit pentru ea. Auzind chicotitul timid al unei femei, se înfioră. Părea groaznic de nepotrivit!

Aproape că își anulasese rezervarea, după acea noapte de neuitat cu Brick. Dacă Senada nu s-ar fi ținut de capul ei, probabil că ar fi făcut-o. Lisa avea o valiză plină cu lucruri pe care nu le purta, în mod normal. Sub

jacheta largă, încheiată, purta rochie verde lucioasă, cu spatele gol, stil sarong, oare îi etala decolteul și îi dezvăluia o porțiune semnificativă din coapsa stângă. Tot una dintre sugestiile Senadei. Lisa nu avea de gând să-și scoată jacheta.

În loc să fie indispusă și să se ascundă, ea ar fi trebuit să vadă care era mișcarea, cum ar fi spus Senada, și să-și expună șoldurile de nouăzeci de centimetri. Nu trebuia să tânjească după un bărbat care se înverzea la menționarea căsătoriei. Nu trebuia să se întrebe de ce el n-o sunase. Nu trebuia să fie recunoscătoare că el n-o făcuse.

Ar fi normal să aibă o atitudine mai bună, se gândi Lisa. În

definitiv, putea ajunge să întâlnească un bărbat minunat, care să vrea să se căsătorească și să aibă o familie. Compunându-și o expresie plăcută, se îndepărtă de balustradă, hotărâtă să profite cât mai mult de croazieră.

În timp ce vasul se legăna, mergând spre sud, spre Bahamas, Lisa își croi drum cu atenție prin mulțime, spre piscină, unde personalul servea punch cu rom, în timp ce un tambur de oțel asigura un acompaniament de fundal. Un drapel flutura deasupra punții: Întâlnește-ți

alesul, nu doar un prieten.

— Cauți așa ceva? spuse o voce adâncă, foarte familiară, când se apropie de bar.

Lisa se întoarse tresărind, căutând fața lui în mulțime. Nu era posibil, își spuse ea. Nu putea fi Brick. El nu ar fi mers nici mort într-o croazieră pentru necăsătoriți, se gândi ea, clătinând din cap chiar și după ce îl zări. Iată-l, în carne și oase, oferindu-i un pahar de plastic cu punch. Acceptând năucită băutura rece, ea se holbă la el. Vântul îi răvășea cu blândețe părul de pe frunte. Privirea lui era caldă și amuzată. Zâmbetul lui ar fi îmblânzit și rechinii.

Un val de panică pură o făcuse să iasă brusc din starea ei de zăpăceală.

— Ce cauți aici? îl întrebă.

Zâmbetul lui insuportabil se lărgi.

— Sunt aici ca să-mi cunosc aleasa, spuse el, cu un chicotit prost înăbușit.

Lisa își îngustă ochii.

— Și tocmai am câștigat loteria de un milion de dolari.

Ea privi la oamenii care se învârtteau în jurul lor.

— Asta este pentru cei care vor cu adevărat să se

— căsătorească și nu să evite asta. Cum Dumnezeu ai trecut de examinarea agenției?

Brick ridică din umeri.

— A completat un formular. Secretara spunea că au nevoie oricând de bărbați de treizeci și ceva de ani.

— Nu-mi vine să cred, spuse Lisa, luând o înghițitură zdravănă din punch-ul cu rom.

Întregul scop al acestui exercițiu era să scape de influența lui Brick și să cunoască alți bărbați. Simți un val de disperare amestecat cu mânie.

— N-ar trebui să fii aici. Nu știu de ce ai venit...

Își ridică mâna, când el începu să vorbească.

— Și nu-mi spune iar tâmpenia aia cu căutatul alesei.

— De unde știi că e o tâmpene? întrebă el, privind-o cu atenție.

Lisa era atât de furioasă încât aproape că nu mai putea să respire. O ardeau palmele să arunce ceea ce mai rămăsese din băutură în capul lui superb. De fapt, dacă ar fi rămas mai mult, ar fi făcut-o.

— Pentru că mi-ai spus în mod repetat ce simți referitor la căsătorie, rosti ea. Asta este cea mai rea farsă pe care ai făcut-o vreodată, cea mai rea, spuse ea, cu emfază. Să apari aici și să te prefaci că te-ai schimbat.

—

Fața lui era extrem de serioasă.

— Poate că nu mă prefac.

Lisa avu senzația să inima i s-a oprit. Apoi, creierul începu să-i funcționeze. Acesta era Brick. Luă încă o înghițitură și își inse buzele. De prea multe ori sperase într-o schimbare și fusese dezamăgită. De prea multe ori își dorise asta și nu se realizase. Urcușurile și coborâșurile făcuseră rar vagii în ea, iar acum simțea că e împinsă dincolo de limită.

— Poate, spuse ea cu o voce controlată, prevăzătoare, eu nu te cred.

Se răsuci și porni spre bar.

Auzi înjurătura lui și sunetul pașilor urmând-o.

— După toate prin câte am trecut amândoi, după cât de mult am însemnat unul pentru celălalt, ai putea măcar să-mi oferi o șansă.

— Nu, îi spuse ea și îi ceru barmanului încă ur\punch cu rom.

Am de gând să mă distrez în croaziera aceasta.

Era mai hotărâtă ca niciodată.

— Am de gând să cunosc bărbați. O să pretind că tu nu ești aici. O să te ignor.

Brick se așază drept în fața ei.

— Când am reușit noi să ne ignorăm unul pe celălalt?

—

Lisa înghiți nodul care i se forma în gât Modul în care stătea și vocea lui aspră păreau să reflecte, tot ce existase între ei, sentimental și sexual.

— Bine zis, recunosc eu. Presupun că asta cere măsuri drastice.

Lisa își descheie jacheta, și-o scoase și se îndreptă spre mulțime.

Brick privi imaginea feminină plină de curbe, în verde, și luptă cu impulsul de a urla. În schimb, își trosni încheieturile. Ironia incredibilă a situației era suficientă să-l înnebunească, lată el era gata să încerce să-și depășească gamofobia. Făcuse deja un start bun, în forță, iar Lisa nu numai că nu-l vedea, dar avea de gând să-l ignore. Înjură, frustrat.

— Bună. Sunt Kelsey Richards, din New York.

Erick își întoarse, împotriva voinței, privirea din cealaltă parte a punții, unde Lisa producea un atac în masă fulgerător asupra pasagerilor bărbați. Se uită la blonda micuță de lângă el.

— Bună, Kelsey. Eu sunt Brick și mi-am întâlnit deja aleasa.

Făcu semn spre Lisa.

Kelsey își ridică o sprinceană.

— Nu pare angajată.

Brick văzu bărbații începând să mișune în jurul Lisei, ca o haită de câini salivând. Scoase un antacid din buzunar și îl băgă în gură.

— Tocmai a avut un lapsus.

— Kelsey îl privi cu îndoială.

— Bine, dacă te răzgândești...

— Mulțumesc, dar nu o să mă răzgândesc.

Deveni mult mai nervos, dându-și seama că fusese foarte ocupat s-o facă pe Lisa să se răzgândească.

Brick își petrecu restul după-amieziei încercând să facă rost de un loc la masa Lisei. Descoperi poziția cabinei ei și examinează itinerariul croazierei.

La cină, ea îi aruncă o privire ostilă, îl salută și apoi îl ignoră brusc în favoarea reprezentantului comercial din Carolina de Nord. Purta o rochie mulată, de culoarea coralului, cu aspect mătăsos, pe care el n-o mai văzuse niciodată. Părul ei șaten îi cădea în valuri lucitoare pe umeri. Arăta ca un desert feminin somptuos, pe care orice bărbat dimprejur ar fi vrut să-l guste. Urmărind-o, iu o senzație de rău în stomac, Brick se întreabă dacă n-ar fi fost mai ușor dacă ar fi stat la altă masă.

Totuși în timpul mesei, comportamentul ei sclipitor scăzu în intensitate, și ea își împinse pe furiș farfuria într-o parte.

— Vaporul se clatină mai mult ca înainte?

O încruntătură îi încreți fruntea.

— N-am observat mișcarea atât de puternic până acum.

Reprezentantul comercial înclină din cap.

— Schimbă într-adevăr direcția în prima noapte după plecare și în ultima, la întoarcere. Dacă e sa ai rău de mare, îi ai de obicei în prima noapte. Pari puțin verde în jurul urechilor. Vrei să te conduc la cabina ta?

Peste cadavrul lui Brick! Era evident că tipul voia mult mai mult decât s-o conducă în cabină. Brick urmări cu atenție răspunsul Lisei. Oferind un zâmbet slăbit, ea clătină din cip.

— Nu, cred că de data asta mă pot descurca singură.

Spuse un „noapte bună” vag, general, se ridică în picioare și plecă clătinându-se, nesigură pe picioare, din sala de mese.

Oftând, Brick își aruncă șervețelul și o urmă.

Lisa îl zări după ce își scosese cheia din geantă. Era palidă și respira adânc.

— Pleacă. Nu mă simt bine.

—
— După ce mă asigur că ești în regulă, o convinse el și împinse ușa. Câte punch-uri cu rom ai băut azi?

Ea se strâmbă și ridică o mână la cap.

— Patru. Cred că ar fi trebuit să mă opresc la trei.

— Mai bine zi la două, o corectă el și o ajută să meargă în baie, când ea își strânse stomacul și scoase un sunet de suferință.

Lisa intră împleticindu-se în cămăruță și trânti ușa, în urma ei. Auzind zgomotul înăbușit al vomitatului ei, Brick se sprijini de perete. Eră posibil să urmeze o noapte lungă pentru ea, se gândi el, simțind cum i se strânge inima de milă. După câteva minute, Lisa ieși amețită, tremurând și tot palidă.

— Nu sunt responsabilitatea ta. Poți să pleci acum.

Modul lejer în care el în „concedia îl făcu să scrâșnească din dinți...

— Asta e o problemă de opinie. Vrei să dăm o fugă la cabinet?

Aruncându-și sandalele din picioare, ea clătină din cap și se așază pe pat.

— Vreau să mă întind într-o. Cameră rece, întunecoasă și tăcută și să-mi închipui că sunt pe un teren solid.

—
Se părea că ea voia să-și imagineze o mulțime de lucruri, se gândi el întunecat, amintindu-și că ea voia să- și închipuie și că el nu era acolo. Înmuie un șervețel în apă rece, îl stoarse și apoi îl puse pe fruntea ei, în timp ce Lisa stătea întinsă, cu ochii închiși.

Deschise ochii, mari, verzi și plini de emoții pe care el nu le putea citi.

— Mulțumesc, zise ea, cu o voce răgușită.

Așezându-se pe marginea patului ei, Brick îi acordă un zâmbet pe jumătate crispat.

— Cu plăcere. Vrei să bei ceva?

Ea clătină din cap și își ridică mâna ca să aranjeze șervețelul. Mișcarea îi întinse materialul rochiei peste sâni și îl ridică cu încă câțiva centimetri în sus, pe coapse. Chiar și când nu se simțea

bine, ea îl făcea s-o dorească. I s-ar fi părut ceva atât de natural să se întindă lângă că.

Brick își dresе glasul, simțind începutul lent și dulce al excitații.

— Drăguță rochie!

— Ideea Senadei.

— Vrei s-o scoți?

Lisa clipi.

— Ce.

— Ca să stai mai confortabil, zise el repede, deși trebuia să recunoască că era genul de. Rochie care-l făcea să dorească s-o scoată el.

Pe fața Lisei apăru o expresie sceptică.

— Poate mai târziu.

Nava se balansa mai puternic și ea se albi la față.

Îneebunit de fragilitatea ei de moment, el îi îndepărtă o șuviță umedă de pe față.

Lisa respiră cu prudență.

— Vreau să încetezi să mai fii drăguț cu mine.

Brick își ridică sprâncenele.

— De ce?

Ea se încruntă.

— Pentru că îmi vine greu să rămân supărată pe tine și sunt supărată pe tine. Nu. M-ai sunat timp” de două săptămâni și apoi.

— Tu mi-ai spus să nu te sun, îi aminti el, extrem de încântat că absența telefoanelor lui o deranjase.

Încruntătura ei se adânci.

— Apoi ai apărut într-o croazieră în care au încerc să cunosc alți bărbați. Tu ai.

El o lovi ușor peste șervețel.

— Nu ai nevoie să cunoști alți bărbați. Tu mă iubești pe mine.

Declarația o făcu să rămână fără respirație cel puțin trei secunde. Lisa îl privi uimită, după care se ridică, sprijinindu-se în

coate...

— Ei bine, încerc să schimb asta!

Brick o apăsă cu blândețe pe umeri, așezând-o din nou pe pat.

— Sunt aici ca să fiu sigur că nu o schimbi Poți să încerci alți bărbați, să vorbești și să râzi cu ei, dar eu sunt cel cu care vrei să fii.

— Îngâmfarea ta la fel de mare ca și tine; îi spuse ea cu o voce furioasă.

Brick scoase un râs autodepreciativ.

— Doamnă, îngâmfarea a primit cea mai mare palmă din viața mea. Este ceva mai adânc decât o durere de stomac.

Expresia ei se schimbă într-o clipă. Părea speriată, iar Brick Simți milă pentru ea. Dumnezeu știa, el înțelegea teama.

— Vreau să stai departe de mine, șopti ea.

— Nicio șansă, șopti el.

— O să spun tuturor că te cheamă Elvis, îl amenință

— ea...

— O să spun tuturor acelor tipi ciudați că nu poți să conduci în marșarier fără să lovești ceva. O să considere prima ta de asigurare auto ca fiind o îndatorire grea.

— E ceva intolerabil de josnic, spuse cu o voce tremurătoare...

Brick o privi cu niște ochi reci, calculați.

— O să fiu atât de josnic cât e nevoie.

— De ce? întrebă ea cu disperare. E inutil, nebunesc. De ce?

El îi prinse ușor bărbia cu mâna și știu că tot ceea ce urma să spună avea să sune arogant și posesiv, dar voia ca ea să știe adevărata mărime a dorinței lui. Era mai mult de cât dorință, era mai mare decât pasiunea. Era la fel de esențială pentru el ca oxigenul, mai importantă ca mâncarea, la fel de vitală ca apa. Simțea nevoia ca ea să o știe.

— Pentru că ești a mea, spuse cu o voce liniștită, dar fermă. Și am intenția să te păstrez.

Lisa îi spuse unde să-și pună intențiile și îl aruncă afară. Greața i se evaporă sub fierbințeala furiei. Cinci minute mai târziu, încă

tremurând de mânie, căută ceva să arunce în ușa cabinei.

— Pe toți dracii! țipă ea spre pereții care o înconjurau.

Simțea o nevoie teribilă să izbucnească. Cu o zi în urmă, când îl văzuse prima dată pe Brick, vaporul ar fi putut la fel de bine să se răstoarne. Asta se întâmplase în inima ei. Îi fusese atât de dor de el. Se luptase cu o tristețe îngrozitoare după ce îl părăsise. Abia reușisem să-și revină și iată că el apărea din nou, acolo unde se aștepta ea cel mai puțin, punându-i pe toți ceilalți bărbați în umbră.

Lisa începuse să bănuiască că, indiferent ce va face, nu va reuși să scape de Brick. Chiar dacă se muta pe altă planetă, se temea că el avea să fie întotdeauna în mintea și în inima ei.

Ideea o făcut să dorească să urle.

Senzația de teamă care o pătrunsese adânc amenința să izbucnească la suprafață. Inspirând adânc, rămase în picioare în mijlocul cabinei cu nava clătinându-se sub ea, și simți că fața i se acoperă de transpirație...

Dacă nu putea scăpa de el? Dacă era îndrăgostită pentru totdeauna de un bărbat care nu putea sau care nu voia să se căsătorească cu ea?

Simțind nevoia de alinare, Lisa își strânse corpul în brațe. Mintea îi zbură imediat la Brick și la senzația

brațelor lui în jurul ei, a modului în care degetele lui îi prindeau pieptul într-o strânsoare blândă. El nu era în cameră, dar îi putea simți parfumul. Un val de căldură se răspândi în corpul ei. Simpla amintire, simplul gând ia el îi făcea inima să se strângă. Subestimase foarte mult puterea lui asupra ei.

Brick era în sângele ei și nu se mai simțise niciodată atât de lipsită de speranță.

A doua zi dimineată, Brick examinează mulțimea de necăsătoriți cu o privire atentă. Lisa îl ignorase din nou la micul dejun. Era un gen, nervos de ignorare. Brick considerase asta ca fiind o ușoară îmbunătățire, dar nu suficientă. Ea făcea tot ce putea să se

concentreze asupra altor bărbații ca să nu fie obligată să-l înfrunte pe el. Bineînțeles, Brick voia ca Lisa să se ocupe numai de el.

Exista un contract care specifica o astfel de exclusivitate și Brick dorea să-l încerce cu Lisa.

Căsătoria.

Stânjeneala familiară îl asaltă imediat. Simți cum este invadat de panică. Stomacul i se agita și deschise din nou un tub de antacizi. Simțea un impuls extrem de puternic s-o ia la fugă, să dea naibii totul.

Dar nu o făcu.

Soarele se reflecta în oceanul albastru intens, făcându-1 să sclipească ca niște diamante. În jurul lui se auzeau voci. Brick inspiră adânc și numără până la douăzeci și cinci. Respiră din nou adânc, după care repetă încă o dată tehnica de reducere a neliniștii.

O fracțiune de tensiune dispăru. Brick simți un zâmbet ușor crescând în interior. Mergea. Ședințele lui cu doctorul Michaels realizaseră câteva lucruri, cel mai important fiind că îl înzestraseră pe Brick cu moduri de a tace față de fobiei lui în privința căsătoriei. Doctorul Michaels le numea „abilitați de a învinge”. Brick le numea „micul lui sac cu trucuri”, și, deși nu își învinsese complet teama, știa că recuperase un drum lung.

Secretul, învățase el, era să aștepte, folosind unul din aceste mici trucuri. Brick voia să ceara pe Lisa în căsătorie și să-i vorbească despre teama lui, dar era încă reticent în a-și recunoaște o astfel de slăbiciune în fața ei. Deși credea că Lisa îl iubea, ideea de a se expune astfel făcea să i se încrețească pielea. Poate era o prostie dar nu voia ca ea să-l desconsidere. Era prea importantă pentru el.

Înfundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor lui scurți kaki, injură în barbă. Era un adevărat iad să încerci să vorbești despre căsătorie unei femei care nu vrea să vorbească cu tine.

Trebuia s-o prindă singură, fără niciun motiv de distragere, se gândi el, aruncând o privire întunecată grupului de dornici de însurătoare care înotau în piscină. Trebuia s-o facă să se întoarcă spre el. Trebuia s-o facă să coboare garda.

Brick acceptă un pahar de suc de la un chelner și își revăzu posibilitățile. Putea s-o încuie în cabina lui până: când accepta să asculte. Totuși, după răspunsul ei vehement la afirmația lui posesivă din noaptea precedentă, presupunea că era posibil ca asta să nu meargă prea bine. Nu, trebuia s-o facă să se întoarcă spre el din propria ei voință. Se gândi la varietatea de bărbați care se aflau în croazieră, dintre care despre mulți știa că n-ar atrage-o pe Lisa. Slavă Domnului!

Îi veni o idee răutăcioasă. Brick o respinse imediat. Era necinstită și murdară, și nu prea corectă. Nu putea să facă. N-ar... În acel moment o zări pe Lisa îndreptându-se spre piscină, purtând un costum de baie desemnat să crească temperatura oricărui bărbat la punctul de fierbere. Probabil fusese o alta din ideile

blestemate ale Senadei. Reținându-și impulsul de a arunca un prosop peste ea, strânse din măsele și îi aminti ce-i spusese Lisei că va fi cât de josnic va fi nevoie, ca s-o păstreze.

Forțându-se să-și depărteze pentru moment atenția de Lisa, cercetă din nou puntea și evaluează din nou mulțimea aceea răutăcioasă. Erau bărbați de toate vârstele, din diverse părți ale țării. Nu-i trebui decât o clipă ca să identifice primii candidați care aveau s-o facă pe Lisa să-i sară în brațe.

CAPITOLUL 10

Era o muncă enormă să afișeze un exterior calm, atunci când în interior transpira ca un salahor. Îndoielile Lisei se multiplicaseră peste noapte. Se forțase să se concentreze asupra unui alt bărbat, la micul dejun, dar nu înțelesese nimic din tot ce spunea acesta, iar el vorbise fără încetare timp de cincisprezece minute. Slavă Domnului că omul era prea egocentric ca să observe.

Chiar și acum, îl simțea pe Brick privind-o. Realizarea acestui fapt începu cu o mică furnicătură în ceafă și se răspândi, mai repede decât febra unei răceli

obișnuite, în fiecare regiune a corpului ei. Observă, cu colțul ochiului, silueta lui athletică. Soarele făcea că părul lui, care-i flutura pe frunte, să strălucească. Lisa își putea imagina cum își trece degetele printre șuvițele lui, savurând desimea și onduleurile acestora. Își putea imagina respirația lui pe fața ei, înainte s-o sărute. Își putea imagina cum el o trage într-o îmbrățișare, astfel încât sânii ei să se lipească de pieptul lui.

Când sânii începură să i se mărească, Lisa își înăbuși un geamăt, mușcându-și buzele, și se autopedepsi în gând. Trase de bretele micuțului ei costum de baie și își dori să nu-i fi permis Senadei s-o convingă să facă asta. Blestemând în gând, frustrată, hotărî să sară peste prânz și să rămână la piscină până când vaporul acosta pe. Insulă. Alegându-și un scaun, își aminti că avea o mulțime de lucruri pentru care să fie recunoscătoare.

Vremea era minunată, fără niciun nor la orizont. O briză încântătoare împrăstia arșița soarelui, iar starea de spirit a celor care făceau croaziera părea mai puțin frenetică azi. Răul ei de mare dispăruse. Lisa se întinse pe șezlongul ei și deschise cartea despre cum să te căsătorești. Deplânse faptul că loțiunea ei contra arsurilor SPF 25 îi putea proteja pielea de soare, dar nu

avea nicio putere împotriva senzației fierbinți și dureroase pe care privirea concentrată a lui Brick o producea în interiorul ei.

Două ore mai târziu, îi venea să se arunce peste bord. Nu-i venea să creadă ce varietate ciudată de bărbați o fixaseră în ultimele o sută douăzeci de minute. Primul, mai în vârstă decât tatăl ei, o numise, cu viclenie, „pisicuță”.

Lisa simțea o durere în stomac atunci când străinii i se adresau cu nume de animale. Al doilea subliniase preferința lui pentru femeii înalte și cu curbe, spunându- i, dintr-o suflare, că și mama lui fusese înaltă și cu curbe.

După aceea, totul devenise neclar. Abia își revenea după unul și se apropia altul. Lisa se întreba dacă nu cumva purta o inscripție: „Bărbați ciudați, priviți-mă”, Slavă Domnului, că venise ora acostării.

Îndreptându-și gândurile spre o excursie pitorească pe insulă, Lisa își trecu picioarele peste marginea șezlongului și și le strecură în sandale, își puse cartea necitită în geantă.

Când se ridica să plece, un bărbat cu o pălărie de zece galoane își încetini plimbarea greoaie și se opri drept în fața ei.

— Ce mai faceți, doamnă? Sunt Gal Jeffreys din Iowa. Încântat de cunoștință.

Încă unul. Tremurând, Lisa își puse mâna într-a lui și încercă să nu se înconvoaie la strângerea lui de mână mult prea fermă.

— Lisa Ransom din Tennessee. Mulțumesc.

— M-am înscris în croaziera aceasta, ca să cunosc o femeie bună.

Ea zâmbi, prudentă.

— Sper că o să găsești ceea ce cauți.

El clătină din cap.

— Pari o fată bună și robustă, spuse el, măsurând-o apreciativ din cap până-n picioare. Nu costelivă, ca majoritatea celorlalte. Eu vreau o femeie cu carne pe oase.

Lisa clipi. Presupuse că asta era versiunea lui de compliment. Nereușind să găsească nici măcar o singură replică potrivită, înclină vag din cap.

— Mi-am luat o fermă, un șeptel bun și un camion nou.

Pieptul lui se umflă de mândrie.

— Acum, tot ce îmi mai trebuie e o mână cu care să

— le împart.

Lisa refuză să creadă că asta i se întâmpla de două ori în aceeași zi. Nu o numise cal, își spusese ea. Cu toate acestea, simți cum stomacul i se revoltă.

— Ai nevoie de un cal?

Cal scoase un hohot zgomotos de râs.

— Simțul umorului. Țsta e un alt lucru care-mi place la o femeie. Mă păcălești, nu-i așa? Când am spus. Mână, m-am referit la o nevastă care să-mi dea șase sau șapte băieți.

Făcu cu ochiul cu înțeles și își înclină pălăria.

— Trebuie să verific restul stocului, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar o să te țin minte.

Lisa se holbă la el, în timp ce pleca îi spusese „mână”.

— Ferească Dumnezeu, murmură ea pentru sine și se hotărî că avea nevoie de niște Alka Seltzer.

După o după-amiază și o seară petrecute explorând singură străzile Freeport-ului, Lisa căzu într-un somn adânc, visând pisicuțe și mânze. Cineva ar fi putut numi asta reacție exagerată, dar ea era atât de dezgustată, încât aruncă la gunoi cartea despre cum să te căsătorești. Se trezi cu o dorință puternică de a-i evita pe toți

bărbații pe care-i cunoscuse la piscină, așa că luă trenul spre Internațional Marker. Când ieși dintr-un magazin de bijuterii se izbi de Brick.

— Bună, zise ea, simțind un val indecent de plăcere.

— Bună.

Brick își încrucișă brațele pe piept și se sprijini de o grindă de lemn pe care se afla semnul pentru piață. Ochii i se luminară de un interes cald.

— Te bucuri de priveliște?

Ciudat de stânjenită, ea ridică din umeri.

— Hm, da. E frumos aici.

Își ridică sacoșa.

— Eram la cumpărături.

Aruncând o privire spre sacoșa ei, el înclină din cap.

— Ai găsit ceva interesant?

— Doar niște mărunțișuri, câteva bijuterii miciute.

— Nu te-am mai văzut, în ultima vreme.

— Am vrut să vizitez cât mai multe locuri posibil.

Suna convingător chiar și pentru ea și fu recunoscătoare că el nu-i atrase atenția.

— Oh, spuse Brick, ridicându-și o sprinceană. Ai cunoscut pe cineva interesant?

Lisa făcu o grimasă, la amintirea bărbaților pe care-i cunoscuse în ziua precedentă. Văzu cum un aer de amuzament trecu repede pe fața lui. Brick îl înlocui cu o expresie inocentă. Suspicioasă, ea făcu o pauză înainte să răspundă.

— Cred că pot spune că au fost interesați. De ce întrebi?

El ridică din umeri.

— Eram curios. Am văzut câțiva tipi oprindu-se lângă scaunul tău, ieri, când erai la piscină. Cu costumul de baie pe care-l purtai, a fost o minune că nu s-a creat o îmbulzeală, încheie el, cu o ușoară iritare în voce.

— Senada l-a ales. Doi dintre bărbați mi s-au adresat cu nume de animale, mărturisi ea și oftă. Asta este unul din lucrurile pe care nu le pot tolera. Nu știu de ce, dar mă înnebunește atunci când, bărbații pe care nu-i cunosc mi se adresează cu nume de alintare.

El își înăbuși un chicotit și se aplecă spre ea.

— Nu e nevoie de nicio explicație. Tu nu-mi spui mie Elvis. Eu n-o să-ți adresez nume de animale.

Se uită la ceas și continuă:

— Ai mâncat? Merg la o plimbare subacvatică, peste o oră.

Un val de excitație și de invidie urcă în Lisa.

— Plimbare subacvatică! Întotdeauna mi-am dorit...

Își acoperi repede gura cu mâna.

— Poți să mergi și să mă ignori, sugeră el cu un ton neutru. Lisa simți cum cuvintele ei prostești revin pe un val de stânjeneală:

— Nu mă pricep atât de bine să te ignor, murmură ea, fără plăcere, dar nevrând să mai mintă.

O nuanță de asprime senzuală trecu fulgerător pe fața lui și dispăru. Tot ce putea face Lisa era să se descurce cu propria ei stânjeneală. Un zâmbet ușor apăru în colțurile gurii lui Brick.

— Atunci, poți să vii și să nu mă ignori.

Inima ei își regăsi ritmul și mintea începu să-i lucreze. Era într-o croazieră și obosise luptând cu ea însăși zi și noapte. De ce să nu se simtă și ea bine o după-amiază? Pentru Dumnezeu, era vorba doar de o plimbare subacvatică, iar ea era îngrozită de ideea de a se întoarce pe navă. Dacă dădea iar peste unul din personajele pe care le cunoscuse cu o zi în urmă.

— Nu am costumul de baie la mine.

— Poți să cumperi unul, ripostă el, contracarând cu ușurință obiecția ei.

— Voiam să trec pe la un magazin de pânzeturi.

—

Ei îi aruncă o privire provocatoare.

— Mai avem patruzeci și cinci de minute.

Lisa nu știa dacă se scufunda sau zbura.

— Vaporul pleacă diseară. Va trebui să ne întoarcem la timp, îi spuse ea, amintind cu subtilitate că acest mic armistițiu înceta la căderea nopții.

Probabil că el simțise capitularea, căci o luă de braț.

— Unde e magazinul de pânzeturi?

În drum, ea se opri la o dugheană mică, unde se vindea orice, de la bijuterii și cremă de plajă, până la costume de baie. Lisa alege un costum purpuriu, Brick aprobă din cap și ieșiră.

În magazinul de pânzeturi se găseau niște fețe de masă frumos brodate. Lisa putea vedea în fața ochilor masa ei îmbrăcată într-

una din acestea, cu șervețele asortate, tacâmuri de argint veritabil și pahare de cristal splendide. Ferecând materialul apretat între degete, adăugă imaginii un sfeșnic și un bărbat cu ochii violeți.

Lisa gemu.

— Pe care o vrei? întrebă Brick, trecându-și degetele peste aceeași față de masă pe care o atinge ea.

Nu știu. Îmi plac bobocii de trandafiri roșii de pe aceasta, dar aceea cu Crăciunul - zise ea, arătând o față

de masă din vitrină. Detaliile de pe ea sunt superbe.

Se îndreptă spre vitrină.

— Vezi cutiuțele cu daruri și jucăriile copiilor.

Le atinse pe fiecare, în timp ce le numea.

— Omulețul pe arcuri, calul de lemn și păpușa din cârpe.

— E și un tren de jucărie.

Mai indecisă ca niciodată, Lisa își împinse părul în spatele urechii.

— Cea cu trandafiri e mai bună pentru ocazii speciale, zise ea, uitându-se încă la cea cu Crăciunul. De obicei merg acasă de Crăciun, așa că nu știu când aş folosi-o. E ceva ce te-ai aștepta să folosească cineva cu o familie mare. Cred că aş putea s-o iau pentru mama.

Dar nu voia. Brick simțea asta în vocea ei. Totodată simțea și altceva, ceva ce Lisa nu simțea că dezvăluie. Ea voia o familie. Pentru Brick era uimitor că dorința ei de a avea o familie, se vedea chiar și în alegerea unor pânzeturi. Era uimitor, dar era și mișcător.

— Ia-o pe cea cu trandafiri, sugeră el, privind-o cu atenție. Pe cea cu Crăciunul o cumpăr eu, pentru tine.

Întorcându-se să se uite la el, Lisa clătină din cap...

— Nu. Nu făceam nicio aluzie. Eu...

—

Brick îi puse degetul pe buze.

— Știu că nu făceai nicio aluzie. Eu vreau să ți-o cumpăr.

Ar fi lăsat-o așa, dar ar fi cedat nesiguranței care urca din

interiorul lui, dar Brick știa că era timpul să mai facă un pas înainte. Inspiră adânc, știind că acesta era doar începutul etalării cărților pe față.

— Vreau s-o iau pentru lada ta de zestre.

Inima Lisei păru că s-a oprit. Camera se clătina. Se holbă la Brick, cu bărbia mișcându-i-se, dar fără să iasă niciun sunet. Închise gura și înghiți cu greu, din cauza nodului din gât.

— Ai spus „ladă de zestre”? întrebă ea, cu o voce inegală.

El ezită, privirea lui învăluind-o pe a ei și sugerând mai mult decât ea crezuse vreodată că e posibil pentru el. Lisa avea aceeași senzație ca atunci când cobori de pe un vârf foarte înalt. Apoi, expresia lui Brick se schimba și, cu o jena vizibilă, el privi în altă parte.

— Mda. Hai s-o luăm și să mergem. E aproape ora la care trebuie să ne întâlnim cu tipul care ne duce să ne scufundăm.

Ridică una din fețele de masă.

— E o măsură care se potrivește la toate, sau cum?

Luptând cu un val ridicol de dezamăgire și de confuzie, ea se forță să-și îndrepte atenția asupra pachetului:

— Nu. Trebuie să se potrivească mesei.

Se uită la celelalte pachete de pe masă, până când găsi măsura potrivită.

— Asta e bună.

Se încruntă și se întoarce spre Brick.

— Ești sigur?

— Sunt sigur, murmură el, dar vocea lui părea iritată. Hai să mergem.

Lisa îl urmă, încercând să-și dea seama ce era în mintea lui, în inima lui. În timpul călătoriei cu taxiul spre ocean, ea cântări în tăcere oferta lui de a contribui cu fața de masă la lada ei de zestre. Deși rezistă tentației de a-i acorda prea multă semnificație, știa că gestul era complet nepotrivit cu atitudinea lui rezervată față de căsătorie. Ar fi vrut să-l întrebe pe el, dar simțea în Brick o

rezistență subtilă și totuși clară.

Când ajunseră la ocean, cedă și împinse ideea undeva, în partea din spate a minții ei. Lisa putea să se gândească la Brick mai târziu, când va singură, în pat.

În momentul acesta voia să arunce o privire mai aproape Caraibelor.

Dacă Lisa va afla, H va ucide, se gândea Brick, privindu-i spatele splendid, în timp ce se arunca în apă, de pe marginea bărcii. În aproximativ cinci minute, vasul de croazieră urma să plece, fără ei. Se gândi că va putea explica asta, în siguranță, cam după douăzeci de ani. Nu era sigur că va putea vreodată mărturisi că el îi trimisese pe tipii aceia că ea. Brick ar fi preferat să înfrunte o duzină de rateuri de explozie, decât mânia Lisei. Iar rateurile erau coșmarul oricărui artificier.

Absorbită de explorarea unui recif de corali, ea pierdu socoteala timpului. După-amiaza mersese mai bine decât sperase el. Ea se simțise în largul ei și la fel și Brick. Cum timpul trecea și el înmânase pe furis mai mulți bani ghidului lor, Brick hotărî că decorul era prea perfect ca să fie irosit. Nu voia s-o ducă înapoi pe vapor și la distracțiile de pe acesta. Totodată, nu-i plăcea să o înșele și spera că tot jocul aceasta avea să se termine în curând.

Lisa țâșni din apă, cu un zâmbet uriaș pe față.

— Vii sau nu?

Brick simți cum stomacul i se revoltă. Zâmbetul acela putea alunga orice coșmar al unui bărbat Înghățându-și tubul de oxigen și masca, strigă:

— Vin.

Sări peste bord în apa limpede, caldă și albastră și înotă alături de ea.

— Mi-ai spus să nu-ți adresez nume de animale, dar, dacă n-aș ști-o, aș spune că ai bronhii.

Lisa râse și îl stropi, în joacă.

— Încetează!

— Ochii ei străluceau de emoție.

— Sunt atât de multe de văzut.

— Mda, fu el de acord, cu un zâmbet plin de dorință, călcând apa. Cum ar fi niște ochi verzi, niște gene negre și un zâmbet suficient de strălucitor încât să orbească un bărbat.

Atinse un strop de apă de pe vârful nasului ei și îi cuprinse talia cu brațele.

— Arăți ca o zeiță a mării.

Lisa păru flatată, dar sceptică.

— Ce ai băut?

Brick luă o expresie rănita, dar modul natural în care ea își puse o mână pe umărul lui îi făcu mai mult decât plăcere...

— Îmi pui la îndoială sinceritatea?

Lisa deveni serioasă.

— Mă îndoiesc de o mulțime de lucruri, dar niciodată de sinceritatea ta.

Îl luă de mână.

— Haide. Vreau să vezi școala aia de pești.

Întrebându-se la ce îndoieli se referea ea, Brick o urmă. Era o adevărată încântare să vadă cât de entuziasmată era Lisa de fiecare nouă priveliște.

Ea îl trase mai întâi într-o parte, apoi în alta, până când pielea începuse să li se încrețească și Lisa realiză, în cele din urmă, că era posibil să fi stat prea mult.

Închise ochii pe jumătate, privind spre soare. Nu era la fel de strălucitor ca înainte, se gândi ea.

Numai era nici la fel de cald. N-avea idee cât era ceasul. Avea senzația că se aflau acolo de mai puțin de o oră, dar avea o suspiciune că trecuse mult mai mult. Fu străbătută de un fior de panică.

— Brick.

Fața lui era în apă, așa că îl înghionti ca să-i atragă atenția.

— De cât timp suntem aici?

Brick își scutură apa din păr și ridică din umeri...

— Mi-am lăsat ceasul în barcă.

— Părea incredibil de calm, observă ea.

— Cred că ar fi mai bine să aflăm. Vaporul trebuie să plece la patru și...

— Hei, Johnny, cât e ceasul? strigă Brick spre ghidul lor.

Negrul ridică patru degete de la o mână și cinci de la cealaltă.

Inima Lisei îngheță.

— Oh, nu! Cred că a spus patru și jumătate. Am pierdut vaporul de croazieră. Ce o să facem? Așa trebuie să ajungem la Miami, iar zborul meu spre casă este mâine după-amiază. O, nu-mi vine să cred că am făcut asta. Mă simt ca o proastă, dar scufundatul a fost atât de amuzant și.

— Oprește-te. Oprește-te.

Brick reteză monologul ei disperat și o trase spre barcă.

— Nu e ca și cum am fi fără mijloace. Hai să ne întoarcem la barcă și să ne gândim ce vom face. S-ar putea ca Johnny să ne poată ajuta.

— Tot nu-mi vine să cred că am făcut asta, repetă ea, tot timpul orei următoare. Luptându-se cu un sentiment

— de vină, Lisa se întreba dacă nu încercase, în mod conștient, să evite să se întoarcă pe navă. Încă se cutremura amintindu-și că fusese numită mânia.

Cu reasigurarea lui Brick și recomandarea unui hotel făcută de Johnny, panica Lisei scăzu. Aranjare pentru camere și, în timp ce Brick se ocupa de zborul spre Miami, de a doua zi, Lisa își cumpără o rochie de plajă, lenjerie de corp și câteva articole de toaletă, ca să se aranjeze.

Când își termină dușul și se schimbă, era ora cinci. Mâncară homar în veranda restaurantului hotelului și priviră apusul soarelui spre Caraibe. Era un decor romantic, făcut și mai romantic pentru Lisa de faptul că Brick era acolo și îl împărțea cu ea. În ciuda tuturor încercărilor ei de a se forța să simtă altfel, nu

putea schimba asta. Totuși, ceva în modul în care o privea el o determina să fie nervoasă.

El iradia o încordare care o făcea să se întrebe ce se întâmpla în spatele acelor ochi violeți. Ea se simțea debusolată, ca și cum ceva se schimbase, dar nu putea defini exact despre ce era vorba. Se întrebă dacă el nu va încerca să o manipuleze să meargă în camera lui, dar el nu o făcu. Acum, ea încercă să facă față unui amestec

nebunesc de dezamăgire și ușurare. Asta era problema ei, atunci când se afla în preajma lui Brick. El îi răsturna prioritățile cu susul în jos, așa încât nu mai știa dacă, venea sau pleca, iar când era cu el, nici nu-i păsa cu adevărat. Oftând, se jucă cu desertul ei.

— Ai devenit tăcut. Ești obosit?

El clătină din cap.

— Mă gândeam la ceva.

O privi pentru o clipă, apoi își coborî vocea.

— Vrei să-ți mutilezi plăcinta în continuare, sau preferi o plimbare pe plajă?

Ea puse imediat furculița jos și își așeză șervețelul lângă farfurie.

— Categorie plaja.

Mai târziu, se plimbau pe nisipul alb.

— E minunat, murmură Lisa, iubind senzația de briză pe pielea ei. Crezi că au nevoie de un director pentru furnizări aici?

Brick își puse mâna pe spatele ei.

— Probabil, dar Chattanooga ți-ar duce prea mult dorul.

Se opri și îi înclină bărbia, astfel încât el să se uite la el.

— Și mie mi-ai lipsi prea mult.

Lisei se strânse inima. Inspiră adânc și își scutură capul...

— Faci să-mi fie foarte greu să te plasez în trecut și să-mi continui viața, murmură ea.

Privirea lui deveni violentă.

— Nu vreau să mă plasezi în trecut. Vreau să fiu în viitorul tău. Vreau...

Înjură și se întoarce cu spatele.

— Brick, ce...?

El ridică o mână, făcându-i semn să aștepte.

Ea o făcu, privindu-l curioasă cum își îndeasă mâinile în buzunare și privește fix spre orizont. Cămașa lui albă se umfla ca o pânză, contrastând cu gâtul lui bronzat. Cu toate că se simțea confuză și puțin părăsită, silueta lui puternică o tulbura.

El era bărbatul pe care-l dorise întotdeauna. Realizarea acestui fapt o lovi atât de puternic, încât o duru. Nu va iubi niciodată pe altcineva. Își înconjură corpul cu brațele, când fiorul celei de a doua revelații o lovi. E posibil să nu se căsătorească niciodată și nici să nu aibă familia pe care o dorea.

Fu străbătută de o durere îngrozitoare. Își mușcă buza

Împotriva, senzației de arsură din spatele pleoapelor și se întrebă de ce trebuia să fie așa.

Brick se întoarse, în sfârșit, cu o privire hotărâtă, și totuși stingherită.

— Vreau să te căsătorești cu mine.

CAPITOLUL 11

Rămasă fără cuvinte, Lisa îl privi, șocată.

Gura lui Brick era uscată, iar stomacul îi se agita atât de tare, încât se ruga să nu-și piardă cina. Inspiră de câteva ori adânc, apoi își căută antacidele, în buzunar.

— Nu mi-ai răspuns, murmură Brick, cu o voce aspră, pe care o ura el însuși.

Lisa clipi și își scutură capul.

— Arăți ca și cum ești pe cale să vomți.

Brick se încruntă și își băgă o tabletă în gură.

— E un lucru al naibii de potrivit să-l spui unui bărbat care tocmai te-a cerut în căsătorie.

Lisa își mușcă buza și se apropie de ei. Își închise ochii pe jumătate.

— Brick, fața ta e verde.

— Ba nu e!

Brick își împreună degetele și își trosni articulațiile, frustrat.

— Nu-mi pasă dacă sunt purpuriu, sau în picățele. Vrei să te căsătorești cu mine sau nu?

Urmă o tăcere lungă, în care Lisa îl privi cu prudență. Își dresе glasul.

— Ei bine, începu ea, prelungind cuvântul.

— Ei bine, ce? întrebă el printre dinții încleștați.

— Ei bine... da, spuse ea, cu o voce plină de îndoială. Presupun, adăugă ea. Dar nu pari foarte fericit din cauza asta.

Brick simți cum senzația din piept explodă, eliberându-l.

— Ah, Lisa!

O trase în brațele lui.

— Sunt atât de al naibii de fericit, încât nu cred că o pot explica.

Și, într-adevăr, nu putea, după cum își dădu chiar el seama. Nu încă. Îi fusese teamă, și totuși o făcuse, dar nu era pregătit să se forțeze mai mult, explicându-i ei totul. În această clipă, ea era în

brațele lui și spusese: da. În această clipă, voia să sărbătorească. O strânse mai tare și inhală parfumul părului mei. Era suficient ca să-l facă să se simtă tulburat.

— Hai să luăm niște șampanie și să urcăm cu ea în camera mea. Sau în a ta.

Își trecu degetele prin părul ei și îi ridică gura spre a lui, pentru un sărut. Avea gustul senzualității, al prospețimii și a tot ceea ce își dorise el în viață. Modul în care ea se încolăci în brațele lui îi îndesi bătăile inimii, făcându-l să zboare.

Despărțindu-și în cele din urma gura de a ei, încercă Să-și recapete respirația.

— Întotdeauna am fost mai bun în a arăta ceea ce simt, decât în a spune, Lisa. Lasă-mă să-ți arăt cât de fericit sunt.

Amețită și fragilă, Lisa închise ochii.

— Nu-mi vine să cred că asta se întâmplă cu adevărat. Ești sigur?

Deschise ochii și privirea ei o căută pe a lui.

— Ești sigur, sigur de tot?

Fragilitatea și nesiguranța ei erau atât de prețioase pentru el, încât se hotărî să o scape de toate îndoielile.

— Sunt sigur de tot.

Și, într-adevăr, după o viață întreagă de frică, era sigur.

Brick ridică paharul de șampanie.

— Pentru ochii tăi.

Luă o sorbitură, îl puse pe noptieră și apoi Se aplecă și îi sărută pleoapele, când ea le închise.

Lisa băuse un pahar și jumătate de șampanie și era minunat de amețită.

Pentru nasul tău, adăugă el și o sărută pe nas.

Lisa își roti ochii, neîncrezătoare.

— Nasul meu? - îmi pui la îndoială sinceritatea, întreabă el cu o voce prefăcut de dură.

— Eu...

— Pentru gura ta, o întrerupse el și îi acoperi gura cu a lui.

Lisa suspină. Senzația neplăcută și stânjeneala părură să se evapore când limba lui se jucă cu a ei. Lisa se lăsă în voia senzației produse de gura lui făcând dragoste cu ei. Simți cum mâinile lui trag cu blândețe de rochia ei de plajă și își țin respirația.

Brick se trase puțin înapoi, cu ochii plini de senzualitate.

— N-am terminat cu gura ta.

Lisa își linse buzele, savurând gustul lui.

— Bine.

Brick gemu și îi scoase rochia. Privirea lui alunecă pe gâtul ei, zăbovi pe sâni și trasă o dâră fierbinte pe pântecul ei. Lisa simți cum stomacul i se învârte.

Ca și Cum s-ar fi străduit să facă totul încet, el își ridică din nou privirea spre fața ei.

— Pentru sprâncenele taie, zise ei și i le sărută.

Din gâtul ei izbucni un chicotit.

— N-ar trebui să râzi, îi spuse Brick.

— Iartă-mă, zise Lisa, dar chicoti din nou când el îi sărută bărbia.

Brick scoase un oftat lung, suferind, și își coborî gura ca să și-o frece de gâtul ei.

— Pentru... șopti el.

Lisa își simți inima strângându-i-se și pofta de râs îi dispăru rapid.

El își coborî capul și mai mult, spre partea de sus a sânilor ei.

— Pentru afganul mătușii tale.

Jucându-se cu sfârcul ei, Brick îl trase adânc în gură.

Lisa simți zvâcnitura până în pânțele.

El își învârti limba în jurul vârfului sensibil, și ea se arcui.

— Pentru inele, pentru copii și pentru Crăciunuri împreună.

—

Își ridică privirea spre ea și Lisa știu că acel moment avea să-i rămână săpat în minte pentru totdeauna Brick, ochii lui plini de

iubire și de dorință, cu părul ciufulit, de degetele ei, cu cămașa descheiată și lăsată în jos, până la jumătatea brațelor. Promisiunile și plăcerea gurii lui. Își ridică mâna spre bărbia lui.

Brick închise ochii și îi sărută palma.

— Împreună pentru totdeauna.

„Apoi, o împinse ușor pe pat și începu să-i arate, în loc să-i spună. Hainele lor parcă se evaporară și rămase doar frecarea pielii lui de a ei. Senzația de intimitate dintre ei era ea însăși o forță vitală.

Șoptindu-i cuvinte de iubire la ureche, el o atinse ca și cum Lisa ar fi fost un filon de aur. Iar ea aproape că putea crede că asta gândea el despre ea. Își înăbuși un icnet când el îi atinse cu gura abdomenul și apoi coborî spre coapsele ei. Pielea ei era sensibilizată de fiecare respirație a lui.

Brick îi strânse și îi sărută sânii până când ea nu mai putu sta liniștită, iar Lisa descoperi că nu putea fi doar receptorul, trebuia să fie și cea care oferea. Când încercă să-l răstoarne pe spate, Brick protestă.

— Nu, murmură el, mâinile fiindu-i atrase de ea ca de

— un magnet. Nam terminat. Vreau să...

Lisa îi sărută cu gura deschisă pe gât, și el se întrerupse, cu un suspin.

— Și eu vreau, zise ea, frecându-și fața de părul moale de pe pieptul lui mare.

Luându-și revanșa în a-i arăta aprecierea tactilă față de fiecare centimetru al corpului lui, Lisa strânse și mângâie, făcându-l să scoată sunete răgușite de plăcere. Bătaia inimii lui își voia loc în sângele ei, făcând-o să-și piardă toate reținerile. Buzele ei urmau mâinile, spre locurile sensibile ale corpului lui, în spatele urechii lui și în jos, spre sfârcuri. Îl sărută, îndreptându-se spre baza abdomenului și răsă răgușit și stomacul lui se încordă.

Totuși, când îi sărută excitarea rigidă, trecu de la un amuzament senzual, la seriozitate.

Brick blestemă și își trecu degetele prin părul ei...

— Oh, Dumnezeuule, Lisa...

Excitarea lui stimulând-o, îl luă în gură.

El blestemă din nou, o litanie de dorință și de nevoie masculină pe care ea era disperată s-o satisfacă.

— Lisa, oprește-te! reuși el să spună, gâfâind nebunește, apoi scoase un geamăt slab, animalic când ea își îndepărtă gura ușor, alunecând pe corpul lui.

—

Cu trupul lichid de dorință, Lisa își ridică privirea spre el, Cu ochii sclipind de pasiune, cu gura umflată din cauza sărutărilor, el o întoarse hotărât pe spate. Respirația ei neregulată se uni cu a lui, corpul lui era la fel de lucios de transpirație ca și al ei. La nivelul cel mai fundamental, ea întâmpină nevoia pur masculină de împreunare, pe care o văzu încrustată în trăsăturile lui.

Când ea se întinse după el, Brick îi ridică mâinile deasupra capului, degetele lui prinzându-i cu blândețe încheieturile. Privirea lui fierbinte alunecă peste ea ca un foc fulgerător. Iar când el își strecură degetele între coapsele ei, dorința delicioasă și crescând. Ușor, pe care o simțea Lisa izbucni necontrolată.

Luptând cu durerea pe care el părea s-o facă mai rea și mai bună în același timp, Lisa se arcui, ridicându-se de pe pat.

Brick, zise ea gâfâind. Trebuie „.

Gemu când el își strecură degetul în interiorul ei.

— Oh, vreau...

Se arcui din nou.

— Oh, Brick, te roooog!

— Asta vreau eu să fac, Lisa.

El îi împinse picioarele, depărtându-le și intră în ea centimetru cu centimetru, chinuitor de încet. Brick se strâmbă de plăcere.

— Asta vreau eu să fac, murmură el și se întinse în ea. Te rog.

Îi eliberă încheieturile mâinilor și ea se întinse imediat după el, trăgându-l cât de aproape de ea putea, în timp. Ce împingerile lui ușoare și constante o îndepărtau de rațiune cu fiecare mișcare. Ca

de la distanță, Lisa se auzi pe ea însăși strigându-i numele, în timp ce un spasm de plăcere absolută o scutură, urcând-o până în vârf și trecând-o de acesta. Și, cu un strigăt triumfător, Brick se rostogoli în urma ei.

A doua zi dimineată, Lisa și Brick se treziră târziu și aproape că pierdură avionul spre Miami.

Zborul rapid ar fi putut fi o cursă cu taxiul, ținând cont cât dura. După ce se asigurară că bagajele le fuseseră transferate de pe linia de croazieră se urcară în avionul spre Chattanooga.

Lisa își strecură degetele printre ale lui Brick, în timpul decolării.

El o strânse de mână...

— Te deranjează zborul?

Ea zâmbi crispată.

— Numai decolarea și aterizarea. Presupun că nu există prea multe lucruri de care să se sperie cineva care își câștigă existența muncind cu explozibilul.

Brick își îngustă ochii.

— Eu n-aș spune asta, zise el cu un ton sec, autodepreciativ.

— Lisai privi; cu seriozitate.

— O să-ți vorbesc despre asta altă dată.

Nu părea să fie dornic s-o facă, se gândi Lisa, dar încercă să se scuture de neliniștea care-i făcea terminațiile nervoase să zbârâie.

— Te-ai gândit când vrei să anunțăm?

— Ce se anunțăm?

— Logodna noastră.

Brick privi în altă parte și clătină din cap.

— Nu m-am gândit cu adevărat la asta. Mi-am imaginat că o decidem tot mai târziu.

— Ei bine, din moment ce avem un zbor de o oră și jumătate în fața noastră, este cel mai potrivit moment.

— Acum? întrebă el, consternarea făcându-i-se simțită în vocea

lui, în timp ce se uita în ochii ei strălucitori.

Tisa ezită, o cută datorată confuziei formându-se între sprâncenele ei.

— Nu vrei să o discutăm?

— Nu, nu, E în regulă, se grăbi Brick s-o liniștească foindu-se pe scaun.

Stomacul începuse să-l ardă. Perspectiva unui zbor întreg petrecut discutând planuri de nuntă se contura în fața lui. Era suficient ca să-i facă palmele să transpire. Numără până la douăzeci și cinci și respiră adânc.

Tisa își împinse părul în spatele urechilor, apoi își puse o mină pe brațul lui. Era un gest afectuos, care îi încălzi inima lui Brick.

— Sunt o mulțime de lucruri de hotărât, cum ar fi unde o să locuim, când o să ne căsătorim și cât de mare va fi nunta, spuse ea. Dar cred că ar trebui să hotărâm dacă vrem să spunem celorlalți sau să mai așteptăm puțin.

Când ea îl privi cu ochii plini de dragoste, Brick simți că e gata să se însoare cu ea pe loc. Poate că asta era o parte a soluției problemei lui, se gândi, să se concentreze asupra ei și a cât de mult însemna ea pentru el, în tocul amintirilor rele despre cea de-a doua căsătorie a tatălui lor. Simțind un val de devotament, se aplecă și o sărută.

— Ei nu vreau să aștept. Cred că amândoi am așteptat destul de mult.

Vizibil mișcată, Lisa îi oferă un zâmbet tremurător.

— Nici nu știi cât de fericită mă faci, șopti ea.

Brick încercă să mențină acei sentiment de siguranță și totuși minunat, pentru tot restul zborului, dar uneori teama se reîntorcea. Poate că nu la. Fel. De puternică cum fusese o dată, dar se întorcea. Era necesară o concentrare puternică pentru ca să ascundă acele momente față de Lisa. Mestecă antacide și folosi câteva din tehnicile de suportare. Când avionul rula în fața porții, se simțea ușurat și epuizat.

Sesizând că nu era tocmai în regulă, ceva, Lisa simți cum neliniștea ei crește.

— Te simți bine?

— Da. Minunat, zise el, ronțăind încă o tabletă.

Lisa se încruntă. Bărbatul pe care-l iubea o ceruse în căsătorie, dar ea încă nu-și putea da seama dacă el se simțea prins în cursă sau fericit. Nu era un semn bun, ea refuza să-l împingă în ceva ce el nu voia. O durea pieptul la gândul că era posibil ca Brick să facă asta pentru că o voia ea, și nu el. Trecând peste propriile ei emoții nesigure, își coborî vocea.

— Brick, nu pari absolut sigur în privința asta.

Regreți ci m-ai cerut în Căsătorie noaptea trecută? Dacă da, aș prefera să o spui acum.

— Nu o regret. În mod categoric, nu. O regret. Doar că...

Privirea lui se îndreptă în altă direcție și Brick blestemă încet.

Lisa simți un gol în stomac. Ar fi trebuit să știe că era prea frumos să fie adevărat. Tot zborul, el o trecuse dintr-o extremă în alta...

— Doar ce? zise ea, simțind cum stomacul i se strânge de spaimă.

El privi în jos, cu frustrare.

— Nu pot discuta despre asta acum.

Dezamăgirea și nesiguranța o loviră cu toată forța, făcând-o knock-out. După noaptea frumoasă pe care o avuseseră împreună ea, nu se mai putea descurca nici cu propriile ei sentimente, cu atât mai puțin cu ale lui. Inima i se sparse în mii de cioburi. Neținând cont de faptul că echipajul nu dăduse pasagerilor instrucțiuni de părăsire a avionului, ea se ridică și trecu pe lângă Brick.

— Ce faci?

—

Brick încercă s-o prindă de mână, dar ea se scutură, eliberându-se.

— Trebuie să ies de aici, murmură Lisa dispaată, pornind grăbită pe culoar.

Însoțitoarea îi aruncă o privire dezaprobată.

— Domnișoară, nu am dat liber pasagerilor. Trebuie...

— Mă simt rău, reuși Lisa să spună peste nodul din gât și nu mința.

Se simțea rău din cauza unei dezamăgiri care îi zdrobea inima. Emoțional, se simțea rănită și sângerândă și trebuia să scape de tot și de toți, și în special de Brick. Auzindu-i pașii în urma ei, o imploră pe stewardesă:

— Vă rog să mă lăsați să ies.

Însoțitoarea îi permise imediat să iasă, și Lisa o luă la fugă prin terminal. Ștergându-și lacrimile care-i șiroiau pe față, nu-i păsa că lumea Se uita la ea. Nu-i păsa că Brick striga după ea. Spera să găsească un mod de a supraviețui acelui dezastru. Faptul că se simțea o proastă nu era nimic în comparație cu durerea incredibilă și cu deziluzia cărora trebuia să le facă față.

Brick înjura pe rând. Mulțimea și pe el însuși, în timp

ce alerga după Lisa. Ar fi trebuit să-i spună totul cu o noapte în urmă. În loc de asta, mândria lui îi stătuse în cale și el sperase că putea ține totul secret față de ea până când el nu va mai fi atât de jenat în privința asta. O văzu, de la distanță, ieșind pe o ușă, spre parcare.

Se aruncă pe lângă doi oameni în vârstă și ajunse la aceeași ușă. Deschizând-o repede, aruncă o privire cercetătoare în parcare. Lisa deschidea portiera mașinii ei.

— Lisa, strigă el.

Ea îi aruncă o privire disperată și sălbatică, care îl zgudui, până în măduva oaselor, apoi se urcă în mașină și trânti portiera.

Brick înjură, traversând în fugă stația de taxiuri. Se auzi un claxon urlând și scârțâit de cauciucuri. Alergând pe trotuar, își ținu privirea fixată asupra mașinii Lisei. Ea ieși în marșarier din spațiul de parcare, ratând cu un centimentru un hidrant. Brick se

ghemui.

Lisa ieși în viteză din parcare, lăsând o dâră mare de cauciuc pe pavaj.

Brick simți că se înrudește cu dâra aceea de cauciuc. Lovi cu piciorul în bordura trotuarului. Chestia asta durase destul. Lisa merita să știe ce obținea, dacă

Îndrăzneala să-l primească înapoi. Cu o senzație de teamă și greutate în stomac, se îndreptă spre mașina lui. Își vor lua bagajele mai târziu.

Peste mai puțin de zece minute, Brick oprea în parcare de lângă apartamentul ei și bătea cât putea de tare la ușa acestuia.

— Lisa, deschide. Trebuie să vorbim.

Neprimind niciun răspuns, Brick continuă:

— Trebuie să-ți explic ceva.

Observă câțiva oameni care se opriseră și-l priveau curioși.

— Dacă e nevoie să-mi scuiplămânii în fața vecinilor tăi, o s-o fac, strigă el hotărât.

Cum ea tot nu răspundea, inspiră adânc.

— Dacă te întrebi de ce devin încordat de câte ori vorbim despre căsătorie, asta se datorește faptului că am ceva numit gamofobie. Doctorul Michaels nu i-a spus pe nume, dar...

Ușa se deschise și Lisa stătea acolo, cu o cutie de șervețele în mână, și o expresie șocată pe față.

— Gamo. cum?

Brick o privi în ochi.

— Ești sigură că vrei să auzi asta? Nu e ceva drăguț,

— dar e real.

Inima lui bătea repede, parcurgând o milă pe minut.

— Și este adevărul.

Se simți scârbit de el însuși pentru că o rănisese, când îi văzu ochii încă întunecați de durere. Lisa ezită parcă un veac, iar Brick se aștepta ca ea să-i trântescă ușa în față.

— Vreau să aud, spuse ea în cele din urmă, cu o voce joasă și se retrase din pragul ușii.

Urmând-o în hol, Brick caută în el însuși puterea de a trece de următoarele câteva minute.

— Poate că vrei să e așezi. S-ar putea să dureze.

Lisa se așează rigidă pe un scaun și-și suflă nasul.

— Dă-i drumul.

Brick își strânse pumnii în buzunare.

— Asta este, în mod sigur, cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Nici nu știu de unde să încep.

Lisa își mușcă buza de sus.

— Ce e gamofobia?

— Teama de căsătorie, spuse el, scuipând afară cuvintele ca pe niște grenade.

O tăcere absolută urmă răspunsului.

Ea clătină din cap ca și cum n-ar fi fost capabilă să

Înțeleagă definiția.

Brick ridică o mână și oftă.

— Doar ascultă. S-ar putea să nu. Vrei să mai faci nimic cu mine când voi termina, dar acum, încearcă să ascuți.

Lisa acceptă, înclinând cu șovăială din cap, iar Brick se întoarce spre fereastră, privind în gol și începând să explice.

— Ți-am spus deja că mama mea a murit și tata s-a recăsătorit cu acea...

Se opri, căutând un cuvânt blând.

— ... vrăjitoare, spuse el generos. Ar fi fost mai bine pentru el să moară odată cu mama și n-ar fi trebuit să se căsătorească cu Eunice. Presupun că s-a gândit că. O face pentru noi.

Brick ridică din umeri.

— Oricum, s-a întâmplat într-un moment nepotrivit pentru mine. Aveam doisprezece ani și am fost groaznic de înspăimântat văzând ceea ce i se întâmpla tatălui meu. Eram doar un puști și mă simțeam neajutorat. Doctorul Michaels spune...

— Doctorul Michaels? îl întrerupse Lisa „străduindu- se în mod evident să țină pasul cu explicația lui.

—

El o privi peste umăr.

— Doctorul Michaels psihologul la care am fost după noaptea pe care am petrecut-o împreună, la hotel.

Lisa privea uluită.

— N-am știut.

Simțind o ușoară încurajare datorită faptul că ea nu-l aruncase afară încă, Brick se întoarse complet cu fața la ea.

— Doctorul Michaels spunea că, deoarece nu am discutat asta cu nimeni altcineva, totul a rămas închis în mine.

— De aceea mănânci antacide ca pe bomboane, de câte ori discutăm despre căsnicie?

Brick se simți stânjenit, dar înclină din cap.

— Mi se întoarce stomacul pe dos, îmi transpiră palmele, inima o ia la goană.

Lisa își mototoli șervețelul.

— Atunci, de ce Dumnezeu, mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine?

Brick simți cum i se strânge inima.

— Pentru că te iubesc și vreau să fiu cu tine pentru totdeauna.

Ea scoase un alt șervețel din cutie. Brick îi văzu buza tremurând și dorea atât de mult s-o strângă în brațe, încât îl durea. Lisa își apăsă colțul șervețelului la colțul ochiului apoi îl privi:

— Nu are niciun sens ce spui, zise ea cu o voce puțin mai tare decât o șoaptă.

— Știu, recunosc Brick și îngenunche lângă scaunul ei...

Suferi puțin mai mult când ea privi în altă parte...

— Și probabil că o să mai am problema asta pentru o vreme. Nu scapi de o teamă irațională de o jumătate de viață doar prin câteva ședințe ușoare. Este o muncă al naibii de grea. N-aș fi recunoscut că am o problemă adevărată, dacă n-ai fi fost tu. Și dacă n-aș fi simțit stomacul întorcându-mi-se pe dos, nu m-aș fi hotărât să apelez la un psiholog. Recunoașterea faptului că am nevoie de ajutor a fost unul din lucrurile cele mai grele pe care le-am făcut

vreodată. Să recunosc că nu-mi pot rezolva problema singur.

Ezită.

— Doctorul Michaels a sugerat să te rog să mergi cu mine.

Lisa își întoarse privirea spre el.

— Dar nu am putut s-o fac, recunosc el. Tu nu mai

— voiai să mă vezi și dacă era vorba, de ceva de care nu puteam scăpa niciodată? Nu era” ca și cum eu aș fi fost ceva pentru care să merite să lupti. - își trecu mâna prin păr.

Când am mers în croazieră, am început să mă gândesc că pot trece de asta, dar tu erai furioasă pe mine.

Ochii Lisei se umplură de lacrimi și ea încercă să-i acopere mâna cu a ei.

— Întotdeauna am considerat că merită să lupt pentru tine. Oh, Brick, aș vrea să-mi fi spus. Aș vrea să nu fi trecut prin toate astea singur. Aș vrea...

Se întrerupe și își înghiți lacrimile.

Brick îi strânse mâinile într-ale lui. Închise ochii pentru o secundă, împotriva durerii pe care o simți în suflet. Atingerea ei era cea mai dulce pe care o simțise vreodată. O dorea, indiferent dacă se simțea bine sau rău. Inspiră adânc și o privi direct în ochi.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine. S-ar putea ca mâinile să-mi transpire. S-ar putea să mestec un camion de antacide, dar te doresc, Lisa.

Ea își scutură capul, confuză.

— Dar dacă gândul la căsătorie te deranjează atât de mult...

—

El clătină din cap...

— Nu. Am lucrat cu doctorul Michaels ca să ajung la un alt punct de vedere asupra căsătoriei.

— Plină de dragoste. El spune că s-ar putea să dureze, dar răspunsul meu fizic va dispărea, în cele din urmă. Chiar și acum, de câte ori încep să simt acea teamă oribilă, îmi spun cât de bine va fi când noi doi vom fi împreună pentru totdeauna.

— Crezi cu adevărat asta?

— Da, zise el, ca și cum făcea un jurământ. Dar întrebarea este dacă tu încă mă mai vrei, acum când cunoști tot noroiul din mine?

Lisa putea să jure că el își ținea respirația, așteptându- i răspunsul.

— Glumești? întrebă ea.

Fața lui căzu, ca și cum ea l-ar fi plesnit, și Lisa știu imediat că o înțelegea greșit. Vocea ei izbucni tare, în ciuda eforturilor de a o menține scăzută.

— Nu-mi vine să cred că ai putut sa mă întrebi asta, Brick Pendleton. Când nu te-am dorit eu?

Se ridică și îl trase și pe el în picioare.

— Am încercat să te uit, să te ignor, să nu te doresc, să nu am nevoie de tine, să nu te iubesc. Și am eșuat

— complet, în toate planurile.

Vocea ei era răgușită de emoții. Își puse mâinile pe cămașa lui și îi trase mai aproape.

— Aș vrea să-mi fi vorbit despre asta, ca să pot fi acolo pentru tine.

Brick arăta ca și cum l-ar fi fost readus la viața despre care el crezuse că-i fusese luată.

— Într-un fel, cred că ai fost, întotdeauna. Trebuie să mărturisesc că am fost groaznic de rănit, înainte s-o înfrunt.

Zâmbi și își puse mâinile peste ale ei.

— A trebuit să am un motiv cu adevărat bun ca să mă schimb. Și acest motiv ai fost tu...

Inima ei se umplu de dragoste. Lisa nu-l admirase niciodată mai mult. Acest bărbat mare și puternic găsisese curajul să-și înfrunte demonii și învinsese. Mulți bărbați nici măcar nu ar fi încercat-o. Era copleșită de tăria și de energia lui. Lacrimile îi umplură ochii și ea își dădu din cap, neajutorată.

— Nu știu ce să spun. Te admir.

Maxilarele lui Brick se încleștară de emoție.

— Mă întrebam dacă n-o să mă disprețuiești.

— Niciodată, spuse ea hotărâtă.

—

Dumnezeu o știa, voia ca asta să fie limpede precum cristalul.

— Cum aş putea? Ai intrat în cușca leilor și ai ieșit întreg. Foarte puțini ar fi vrut s-o facă.

Lacrimi noi începură să-i șiroiască pe obraji.

— Și când mă gândesc...

Vocea i se întrerupse din cauza nodului din gât. Înghiți greu.

— Când mă gândesc că ai făcut totul pentru că mă iubești.

Murmurându-i numele, Brick o strânse în brațe, iar Lisa își apăsă capul pe pieptul lui, absorbindu-i apropierea. Îi simți puterea, vulnerabilitatea și dragostea, așa cum nu le mai simțise niciodată.

— O să te întreb pentru ultima dată, spuse el, cu o voce răgușită. Ar fi bine să te gândești îndelung, căci, odată ce mi-ai răspuns, asta e. Fără răzgândiri, amânări sau retrageri. Ești prinsă.

Îi înălță capul pentru ca ea să-i vadă privirea fascinată, posesivă.

— Vrei să te căsătorești cu mine?

— Încearcă să mă oprești, zise ea și îl întâmpină la jumătatea drumului, sărutându-l.

—

Epilog

Șase luni mai târziu, Brick era un om liber.

Aruncase ultimul tub cu tablete antacid de luni de zile. Avea palmele uscate. Ritmul bătăilor inimii era puțin ridicat, dar asta datorită emoției, nu fricii. Deși purta un frac cu coadă, ar fi putut poza pentru reclama unui deodorant. Principala lui senzație, în timp ce stătea cu frații lui și cu preotul în partea din fața bisericii, era nerăbdarea.

Troy îi spusese câteva glume răsuflăte cu Elvis, într-o încercare evidentă fie de a-l năuci pe Brick, fie de a-l face să se simță în largul lui. Înaintea ceremoniei, fiecare dintre frații lui îl întrebaseră dacă se simțea bine. Brick zâmbi pentru el. Dacă ar fi fost cătuși de puțin nervos, toate acele întrebări l-ar fi iritat. În loc de asta,

îngrijorarea lor îi mișca. Îi făcu cu ochiul lui Carly, care era una din domnișoarele de onoare ale Lisei.

Muzica de orgă crescuse în intensitate și la fel și inima lui, pentru că în acea clipă mireasa lui apăruse în partea din spate a bisericii. Privirea verde strălucitoare a Lisei o întâlnește pe a lui, în timp ce ea înainta pe culoar, cu tatăl ei alături. Lisa zâmbi. Brick simți cum zâmbetul lui se

lărgi, până când fu sigur că-i cuprinsese toată fața. Dumnezeu, dragostea era grozavă! Era recunoscător că nu o pierduse, că nu o pierduse pe Lisa.

Era o clipă care avea să-i rămână întipărită în minte până la sfârșitul vieții - imaginea Lisei în rochia ei albă cu voal, a ochilor ei care-i spuneau cât de mult îl iubea odată cu fiecare pas pe care-l făcea.

Când ajunseră în față, tatăl ei o sărută pe obraz și apoi uni mâna Lisei cu a lui Brick. Brick îi duse mâna la buze.

— Dragii mei, spuse preotul, iar Brick știe, fără nici o umbră de îndoială, că își găsise femeia dragă și scumpă care avea să fie alături de ei o viață întreagă.

Mai târziu, în acea noapte, Brick stătea întins în pat cu corpul încă fredonând de satisfacție. Capul i se învârtea, respirația îi era inegală. O privi pe soția lui, care se cuibărea alături de el.

— Ce ți-a venit să faci striptease chiar în noaptea asta?

Tisa zâmbi, cu ochii încinși. Era zâmbetul erotic al unei femei care știa ce face.

— Spuneai că asta era o fantezie a ta.

— Mda, dar...

—

— M-am gândit că așa e corect. Tu ai avut grijă de toate fanteziile mele.

Își frecă obrazul de umărul lui și deschise ochii.

— Te plângi?

— La naiba, nu.

O sărută meticulos ca să i-o dovedească.

Lisa suspină când el își îndepărtă încet buzele de ale ei.

— Știi cât de mult te admir, te ador și te iubesc, dar acum, când suntem căsătoriți, cred că ar trebui să-ți fac o mărturisire.

Mai. Mult curios decât încordat, el își întoarce capul ca să-i poată vedea fața.

— Da?

Privirea ei era sincer apreciativă.

— Există ceva incredibil de sexy într-un bărbat care trece prin foc și iese mai bine ca înainte.

Pieptul lui se umflă de mândrie. Faptul că ea îl cunoștea atât de bine și spunea așa ceva îl făcea să se simtă mult mai înalt. Trase corpul ei cald și dornic deasupra lui și simți începutul tumultuos al excitației.

— Chiar așa?

Ochii ei se aprinseră, amuzați.

— Chiar așa.

— Atunci poate că ar fi bine să-ți spun încă una din fanteziile mele, zise el cu o voce de urs mare și rău și îi prinse râsul în gură cu un sărut care transformă din nou noaptea în muzică.

În lunile următoare, Brick descoperi că adaptarea la viața de om căsătorit era mult mai plăcută decât ar fi visat vreodată. Și nu se mai întinse după altă tabletă de antacid decât atunci când examenul cu ultrasunete al Lisei arată trei copii, în loc de unul.

SFÂRȘIT